

ZAKON O VARSTVU OKOLJA

I. TEMELJNE DOLOČBE

1. Splošne določbe

1. člen **(predmet zakona)**

(1) Ta zakon ureja varstvo okolja pred obremenjevanjem kot temeljni pogoj za trajnostni razvoj in v tem okviru določa temeljna načela varstva okolja, programe in strategije varstva okolja, ukrepe varstva okolja, presoje vplivov na okolje in okoljevarstvena dovoljenja, sanacijo okoljske škode in onesnaženih območij, ekonomske in finančne instrumente varstva okolja, obvezne gospodarske javne službe varstva okolja, organizacije na področju varstva okolja, spremljanje stanja in druga z varstvom okolja povezana vprašanja.

(2) S tem zakonom se v pravni red Republike Slovenije prenašajo naslednje direktive Evropskih skupnosti in Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: EU):

1. Direktiva Sveta 91/692/EGS z dne 23. decembra 1991 o standardiziranju in racionaliziranju poročil o izvajanju določenih direktiv o okolju (UL L št. 377 z dne 31. 12. 1991, stran 48),
2. Direktiva 2001/42/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. junija 2001 o presoji vplivov nekaterih načrtov in programov na okolje (UL L št. 197 z dne 21. 7. 2001, stran 30),
3. Direktiva 2003/4/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 28. januarja 2003 o javnem dostopu do informacij o okolju z razveljavitvijo Direktive Sveta 90/313/EGS (UL L št. 41 z dne 14. 2. 2003, stran 26),
4. Direktiva 2003/35/EGS Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. maja 2003 o zagotavljanju udeležbe javnosti pri sprejemanju določenih planov in programov, ki se nanašajo na okolje, in dopolnitvah, ki se nanašajo na udeležbo javnosti in dostop do pravice Direktive 85/337/EGS in 96/61/ES (UL L št. 156 z dne 25. 6. 2003, stran 17),
5. Direktiva 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra o vzpostavitvi sheme za trgovanje s pravicami za izpuščanje toplogrednih plinov v Skupnosti in dopolnitvi Direktive 96/61/ES (UL L št. 275 z dne 25. 10. 2003, stran 32),
6. Direktiva 2004/35/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. aprila 2004 o okoljski odgovornosti v zvezi s preprečevanjem in sanacijo okoljske škode (UL L št. 143 z dne 30. 4. 2004, str. 56; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2004/35/ES),
7. Direktiva 2004/101/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. oktobra 2004 o dopolnitvi Direktive 2003/87/ES o vzpostavitvi sheme za trgovanje s pravicami za izpuščanje toplogrednih plinov v Skupnosti, upoštevajoč projektne mehanizme Kjotskega protokola (UL L št. 338 z dne 13. 11. 2004, stran 18),
8. Direktiva 2008/50/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2008 o kakovosti zunanjega zraka in čistejšem zraku za Evropo (UL L št. 152 z dne 11. 6. 2008, stran 1),
9. Direktiva 2008/98/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. novembra 2008 o odpadkih in razveljavitvi nekaterih direktiv (UL L št. 312 z dne 22. 11. 2008, stran 3),
10. Direktiva 2008/101/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. novembra 2008 o spremembi Direktive 2003/87/ES zaradi vključitve letalskih dejavnosti v sistem za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti (UL L št. 8 z dne 13. 1. 2009, stran 3),
11. Direktiva 2009/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o spremembi Direktive 2003/87/ES z namenom izboljšanja in razširitve sistema Skupnosti za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov (UL L št. 140, z dne 5. 6. 2009, stran 63),
12. Direktiva 2009/31/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o geološkem shranjevanju ogljikovega dioksida in spremembi Direktive Sveta 85/337/EGS, direktiv 2000/60/ES, 2001/80/ES, 2004/35/ES, 2006/12/ES, 2008/1/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter Uredbe (ES) št. 1013/2006 (UL L št. 140 z dne 5. 6. 2009, stran 114),

13. Direktiva 2010/75/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o industrijskih emisijah (celovito preprečevanje in nadzorovanje onesnaževanja (prenovitev), (UL L št. 334 z dne 17. 12. 2010, stran 17),

14. Direktiva 2011/92/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje (UL L št. 26 z dne 28. 1. 2012, stran 1), kakor je bila zadnjič spremenjena z Direktivo 2014/52/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. aprila 2014 o spremembi Direktive 2011/92/EU o presoji vplivov nekaterih javnih in zasebnih projektov na okolje (UL L št. 124 z dne 25. 4. 2014, stran 1) in

16. Direktiva 2012/18/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o obvladovanju nevarnosti večjih nesreč, v katere so vključene nevarne snovi, ki spreminja in nato razveljavlja Direktivo Sveta 96/82/ES (UL L št. 197 z dne 24. 7. 2012, str. 1).

2. člen

(namen in cilji zakona)

(1) Namen varstva okolja je spodbujanje in usmerjanje takšnega družbenega razvoja, ki omogoča dolgoročne pogoje za človekovo zdravje, počutje in kakovost njegovega življenja ter ohranjanje biotske raznovrstnosti.

(2) Cilji varstva okolja so zlasti:

1. preprečitev in zmanjšanje obremenjevanja okolja,
2. ohranjanje in izboljševanje kakovosti okolja,
3. trajnostna raba naravnih virov,
4. zmanjševanje emisije toplogrednih plinov vključno z zmanjševanjem rabe energije iz neobnovljivih virov energije in večjo uporabo obnovljivih virov energije, ter prilagajanje na vplive podnebnih sprememb,
5. odpravljanje posledic obremenjevanja okolja, izboljšanje porušenega naravnega ravnovesja in ponovno vzpostavljanje njegovih regeneracijskih sposobnosti,
6. povečevanje snovne učinkovitosti proizvodnje in potrošnje ter
7. opuščanje in nadomeščanje uporabe nevarnih snovi.

(3) Za doseganje ciljev iz prejšnjega odstavka se:

1. spodbuja krožno gospodarstvo in takšno potrošnjo, ki prispeva k zmanjšanju obremenjevanja okolja,
2. spodbuja razvoj in uporabo tehnologij, ki preprečujejo, odpravljajo ali zmanjšujejo obremenjevanje okolja in
3. uporablja ekonomske in finančne instrumente varstva okolja.

3. člen

(pomen izrazov)

V tem zakonu uporabljeni izrazi imajo naslednji pomen:

1. Okolje je tisti del narave, kamor seže ali bi lahko segel vpliv človekovega delovanja.
 - 1.1. Narava je celota materialnega sveta in sestav z naravnimi zakoni med seboj povezanih ter soodvisnih delov in procesov. Človek je sestavni del narave.
 - 1.2. Naravni pojavi so fizikalno kemični procesi, sevanja, geološki pojavi, podnebne, hidrografske in biološke razmere ter drugi naravni pojavi, ki povzročajo spremembe okolja.
 - 1.3. Deli okolja so tla, mineralne surovine, voda, zrak in živalske ter rastlinske vrste, vključno z njihovim genskim materialom. Biotska raznovrstnost je biotska raznovrstnost po predpisih o ohranjanju narave.
 - 1.3.1. Posebni deli okolja so vode in tla ter s predpisi o ohranjanju narave posebej določene mednarodno varovane in zavarovane prosto živeče rastlinske in živalske vrste (v nadaljnjem besedilu: zavarovane vrste), njihovi habitati in habitatni tipi, ki se prednostno ohranjajo v ugodnem stanju po predpisih o ohranjanju narave.

1.3.2. Ugodno stanje ohranjenosti zavarovanih vrst in habitatnih tipov je stanje, določeno s predpisi o ohranjanju narave.

1.3.3. Funkcija posebnega dela okolja je koristna vloga, ki jo ima posebni del okolja za drug del okolja ali za javnost.

1.3.4. Tla so vrhnja plast zemeljske skorje med kamninsko podlago in površino, sestavljajo pa jih mineralni delci, organske snovi, voda, zrak in živi organizmi.

1.3.5. Vode so vode po predpisih o vodah in predpisih o varstvu okolja.

1.3.5.1. Komunalna odpadna voda je odpadna voda iz gospodinjstev in njej po naravi ali sestavi podobna voda iz proizvodnje ali storitvene ali druge dejavnosti ali mešanica teh odpadnih voda z odpadno vodo iz proizvodnje ali s padavinsko odpadno vodo.

1.3.6. Toplogredni plini so s predpisom določeni plini in druge naravne ter antropogene plinske sestavine ozračja, ki absorbirajo in ponovno oddajajo infrardeče sevanje.

1.3.7. Tok ogljikovega dioksida je pretežno sestavljen iz ogljikovega dioksida in se mu ne smejo dodajati odpadki ali druge snovi, namenjene odstranjevanju odpadkov. Tok ogljikovega dioksida lahko vsebuje naključne snovi iz vira, zajema ali postopka vbrizgavanja ogljikovega dioksida ter dodane sledljive snovi, ki so v pomoč pri spremljanju in preverjanju migracije ogljikovega dioksida. Koncentracije vseh naključnih in dodanih snovi v tokove ogljikovega dioksida morajo biti pod ravni, ki bi negativno vplivala na neoporečnost območja shranjevanja ogljikovega dioksida ali infrastrukturo, namenjeno njegovemu transportu, ali pomenila znatno tveganje za okolje ali zdravje ljudi.

1.4. Naravna dobrina je del narave in je lahko naravno javno dobro, naravni vir ali naravna vrednota.

1.4.1. Naravno javno dobro je del okolja, na katerem je z zakonom vzpostavljen status javnega dobra.

1.4.2. Naravni vir je del okolja, kadar je predmet gospodarske rabe.

1.4.3. Naravna vrednota je naravna vrednota po predpisih o ohranjanju narave.

1.5. Kulturna dediščina je kulturna dediščina po predpisih o varstvu kulturne dediščine.

2. Poseg v okolje je vsako človekovo ravnanje ali opustitev ravnanja, ki lahko vpliva na okolje tako, da škoduje človekovemu zdravju, počutju in kakovosti njegovega življenja ter preživetju, zdravju in počutju drugih organizmov. Poseg v okolje se nanaša zlasti na rabo naravnih dobrin, onesnaževanje delov okolja, gradnjo in uporabo objektov, proizvodne in druge dejavnosti ter dajanje proizvodov na trg in njihovo potrošnjo.

3. Emisija je neposredno ali posredno izpuščanje ali oddajanje snovi v tekočem, plinastem ali trdnem stanju ali energije (hrup, vibracije, sevanje, toplota in svetloba) ali organizmov ali mikroorganizmov iz posameznega vira v okolje.

3.1. Mejna vrednost emisije je predpisana vrednost emisije, ki je določena kot masa, izražena s posebnimi parametri, koncentracija ali raven emisije, in v enem ali več časovnih obdobjih ne sme biti presežena.

4. Kakovost okolja je stanje okolja ali njegovega dela, ki je posledica emisije in drugih človekovih dejanj ter delovanja naravnih pojavov.

4.1. Standard kakovosti okolja je predpisana kakovost okolja ali njegovega dela, pri kateri ni mogoče pričakovati škodljivih vplivov na zdravje ljudi ali okolje. Standard kakovosti okolja je lahko izražen kot koncentracija snovi, parameter stanja okolja ali raven energije. Standardi se Standard kakovosti okolja je lahko določen kot mejna, ciljna, opozorilna, alarmna, kritična ali sprožilna vrednost.

4.1.1. Mejna vrednost je predpisana raven, katere cilj je izogniti se škodljivim učinkom na zdravje ljudi ali okolje kot celoto, jih preprečiti ali zmanjšati, in ki jo je v določenem roku treba doseči, ko pa se ta doseže, se ne sme preseči.

4.1.1. Ciljna vrednost je predpisana raven onesnaženosti okolja, določena z namenom, da se izogne škodljivim vplivom na zdravje ljudi oziroma na okolje kot celoto, se jih prepreči ali zmanjša, in ko je treba in kadar je to mogoče, doseže v določenem času.

4.1.2. Opozorilna vrednost je s predpisom določena vrednost obremenitve okolja ali njegovega dela, nad katero so škodljivi vplivi na človekovo zdravje za posamezne skupine ljudi verjetni že pri kratkotrajni izpostavljenosti, in pri kateri je potrebno sproti obveščanje javnosti.

4.1.3. Alarmna vrednost je s predpisom določena vrednost obremenitve, nad katero so škodljivi vplivi na človekovo zdravje za vse prebivalce verjetni že pri kratkotrajni izpostavljenosti in pri kateri so potrebni takojšnji ukrepi, in pri kateri je potrebno sproti obveščanje javnosti.

4.1.4. Kritična vrednost je predpisana vrednost, katere preseganje ima lahko neposredne škodljive vplive na nekatere sprejemnike, kot npr. na drevesa, druge rastline in naravne ekosisteme, vendar ne na človeka.

4.1.5. Sprožilna vrednost je s predpisom določena raven onesnaženosti tal, nad katero so verjetni škodljivi vplivi na zdravje človeka ali za okolje in je treba izvesti dodatna raziskovanja, da bi se ugotovilo, ali je treba izvesti ukrepe, da se škodljivi vplivi v največji možni meri zmanjšajo ali odstranijo glede na sedanjo ali s prostorskimi akti predvideno namensko rabo prostora.

5. Odpadek je snov ali predmet, ki ga imetnik zavrže, namerava zavreči ali mora zavreči.

5.1. Nevarni odpadek je odpadek, ki je zaradi ene ali več nevarnih lastnosti s predpisom uvrščen med nevarne odpadke.

5.2. Komunalni odpadek je odpadek iz gospodinjstev in njemu podoben odpadek iz trgovine, proizvodnih, poslovnih, storitvenih in drugih dejavnosti ter javnega sektorja.

5.3. Biološki odpadek je biorazgradljiv odpadek iz vrta ali parka, živilski in kuhinjski odpadek iz gospodinjstev, restavracij, gostinske dejavnosti ter trgovine na drobno in primerljiv odpadek iz obratov za predelavo hrane.

5.4. Ravnanje z odpadki je zbiranje, prevoz, predelava in odstranjevanje odpadkov, vključno z nadzorom nad takimi postopki in dejavnostmi po prenehanju obratovanja naprave za odstranjevanje odpadkov, ter delovanje osebe, ki z odpadki trguje ali jih posreduje.

5.5. Povzročitelj odpadkov je oseba, katere delovanje ali dejavnost povzroča nastajanje odpadkov (izvirni povzročitelj odpadkov), ali oseba, ki izvaja predobdelavo, mešanje ali druge postopke, s katerimi se spreminjajo lastnosti ali sestava teh odpadkov.

5.6. Imetnik odpadkov je povzročitelj odpadkov ali fizična ali pravna oseba, ki ima odpadke v posesti.

6. Obremenitev okolja je vsak poseg ali posledica posega v okolje, ki je izključno ali hkrati povzročila ali povzroča onesnaževanje okolja, tveganje za okolje, okoljsko škodo ali rabo naravne dobrine.

6.1. Čezmerna obremenitev okolja je obremenitev, ki presega mejne vrednosti emisije, standarde kakovosti okolja, pravila ravnanja ali dovoljeno rabo naravne dobrine.

6.2. Celotna obremenitev so skupni vplivi in učinki več istovrstnih sestavin, skupna obremenitev pa so skupni vplivi in učinki vseh prisotnih raznovrstnih sestavin.

6.5. Onesnaževanje okolja je neposredno ali posredno vnašanje snovi ali energije v zrak, vodo ali tla ali povzročanje odpadkov in je posledica človekove dejavnosti, ki lahko škoduje okolju ali človekovemu zdravju ali posega v lastninsko pravico tako, da poškoduje ali uniči predmet lastninske pravice ali posega v njeno uživanje ali v pravico do rabe okolja.

6.6. Raba naravnih dobrin je splošna raba delov okolja, za katero ni treba pridobiti posebne pravice, ali posebna raba delov okolja, za katero je treba pridobiti posebno pravico rabe skladno z zakonom.

6.7. Tveganje za okolje je verjetnost, da bo nek poseg v okolje posredno ali neposredno v določenih okoliščinah ali v določenem času škodoval okolju ali življenju ali zdravju ljudi.

6.8. Okoljska nesreča je nenadzorovan ali nepredviden dogodek, ki je nastal zaradi posega v okolje in ima takoj ali kasneje za posledico neposredno ali posredno ogrožanje življenja ali zdravja ljudi ali kakovosti okolja. Okoljska nesreča je tudi ekološka nesreča po predpisih o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami.

6.8.1. Večja nesreča je dogodek, kot je večja emisija, požar ali eksplozija, ki je posledica nenadzorovanih dogodkov pri obratovanju obrata in lahko takoj ali z zakasnitvijo znotraj ali zunaj obrata povzroči hudo nevarnost za človekovo zdravje ali okolje in vključuje eno ali več nevarnih snovi.

6.8.1.1. Nevarnost je lastnost nevarne snovi ali fizično stanje, ki lahko škoduje človekovemu zdravju ali okolju.

6.8.2. Okoljska škoda je večja škoda, povzročena posebnim delom okolja.

6.8.2.1. Škoda je merljiva negativna sprememba posebnega dela okolja ali večja merljiva prizadetost njegove funkcije, povzročena neposredno ali posredno.

6.8.2.2. Neposredna nevarnost škode je dovolj velika verjetnost, da bo okoljska škoda nastala v bližnji prihodnosti.

6.9. Mejni stroški onesnaževanja okolja so s predpisom določeni dodatni stroški povzročitelja onesnaževanja okolja, ki so posledica proizvodnje dodatne enote proizvoda ali storitve in niso vključeni v lastno ceno proizvoda ali storitve.

7. Povzročiteljica ali povzročitelj obremenitve okolja (v nadaljnjem besedilu: povzročitelj obremenitve) je pravna ali fizična oseba, ki neposredno ali posredno, izključno ali hkrati onesnažuje okolje, rabi naravne dobrine ali povzroča tveganje za okolje ali povzroči okoljsko nesrečo, okoljsko škodo ali je v preteklosti povzročil onesnaženost.

7.1. Upravljavka ali upravljavec (v nadaljnjem besedilu: upravljavec) je povzročitelj obremenitve okolja, ki ima napravo ali obrat v lasti, ali je njen posestnik in na podlagi prenesenih stvarnih ali obligacijskih upravičenj lahko odloča o delovanju in spremenbah naprave ali obrata, ali izvaja določeno dejavnost.

7.2. Sprememba upravljivca je sprememba pravne ali fizične osebe ali sprememba firme ali sedeža osebe, ki je pridobila okoljevarstveno dovoljenje.

7.3. Operator zrakoplova je oseba, ki upravlja zrakoplov med izvajanjem določene vrste letalske dejavnosti, ali lastnik zrakoplova, kadar ta ne pozna osebe, ki upravlja zrakoplov, ali je ne navede.

7.3.1. Operator komercialnega zračnega prometa je operator zrakoplova, ki javnosti za plačilo zagotavlja redne ali izredne storitve zračnega prometa za prevoz potnikov, tovarov ali poštnih pošilk.

7.3.2. Država članica upravljivka je država članica, ki je operatorju zrakoplova odobrila operativno licenco v skladu s predpisom EU o skupnih pravilih za opravljanje zračnih prevozov oziroma država članica z največjimi ocenjenimi pripisanimi emisijami iz letalstva, kot jih je določil pristojni organ EU. Operator zrakoplova je pripisan Republiki Sloveniji na podlagi podatkov pristojnega organa EU, da je na območju EU povzročil največ emisij toplogrednih plinov z opravljanjem določenih vrst letalskih dejavnosti na območje Republike Slovenije.

8. Naprava je nepremična ali premična tehnološka enota, za katero je določeno, da lahko povzroča obremenitev okolja, ker v njej poteka eden ali več določenih tehnoloških procesov in na istem kraju drugi z njimi neposredno tehnološko povezani procesi, ki lahko povzročajo obremenitev okolja.

8.1. Proizvodna zmogljivost naprave je največja možna količina vhodnih ali izhodnih snovi, kot so surovine, pomožna sredstva, proizvodi ali polproizvodi, ki v 24 urah na dan vstopajo v napravo ali izstopajo iz nje, če je ta zmožna obratovati na ta način. Lahko je opredeljena tudi posredno, in sicer s parametri, kot so prostornina, površina ali dimenzije naprave ali njenih delov, uporabljena moč ali energija, število mest ali osebkov v objektih za rejo živali in podobno.

8.2. Podnaprava je podnaprava v skladu s Sklepom Komisije z dne 27. aprila 2011 o določitvi prehodnih pravil za usklajeno brezplačno dodelitev pravic do emisije na ravni Unije v skladu s členom 10a Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 130 z dne 17. 5. 2011, stran 1), zadnjič spremenjenim s Sklepom Komisije z dne 17. avgusta 2012 o spremembi sklepov 2010/2/EU in 2011/278/EU v zvezi s sektorji in deli sektorjev, ki veljajo za izpostavljene visokemu tveganju premestitve emisij CO₂ (UL L št. 241 z dne 7. 9. 2012, stran 52), (v nadaljnjem besedilu: Sklep 278/2011/EU).

8.3. Naprava za proizvodnjo električne energije je naprava, v kateri se od 1. januarja 2005 proizvaja električna energija za prodajo tretjim osebam in v kateri se ne opravlja nobena dejavnost, določena v predpisu iz četrtega odstavka 191. člena tega zakona, razen zgorevanje goriva.

8.4. Sprememba v obratovanju naprave je sprememba v vrsti ali delovanju naprave ali njena razširitev, ki bi lahko vplivala na okolje in odstopa od pogojev, pod katerimi je bilo izdano okoljevarstveno dovoljenje skladno s tem zakonom.

8.5. Večja sprememba v obratovanju naprave, ki lahko povzroča onesnaževanje okolja večjega obsega, je sprememba v vrsti ali delovanju naprave ali njena razširitev, ki ima lahko znatne negativne vplive na zdravje ljudi ali okolje.

8.6. Večja sprememba v obratovanju druge naprave je sprememba naprave ali njena razširitev, ki bistveno spremeni njene glavne tehnične značilnosti ali poveča njeno proizvodno zmogljivost in tako poveča emisije ali spremembo vrste emisije v okolje ali odpadkov ter ima lahko znatne negativne vplive na okolje.

9. Obrat je celotno območje, ki ga upravlja isti upravljavec in na katerem je ena ali več naprav, vključno s pripadajočo ali z njimi povezano infrastrukturo in tehnološkimi procesi, v katerih se proizvajajo, skladiščijo ali kakor koli drugače uporabljajo nevarne snovi, in izpolnjuje predpisane pogoje za razvrstitev v obrate nižje ali obrate višje stopnje v skladu s predpisom iz 24. člena tega zakona.

9.1. Naprava na območju obrata je nepremična ali premična tehnološko zaokrožena enota na ali pod površjem, v kateri se nevarne snovi roizvajajo, uporabljajo, se z njimi ravna ali se jih skladišči; naprava vključuje vso opremo, konstrukcije, cevovode, stroje, orodje, lastne priključke na železniško, infrastrukturo, doke, razkladalna nabrežja, pomole, skladišča ali podobne konstrukcije.

9.2. Večja sprememba obrata je znatna sprememba količine nevarnih snovi ali njihovih kemijskih ali fizikalnih lastnosti, sprememba tehnološkega procesa, v katerem se uporablja nevarna snov, ali katerakoli druga sprememba v obratu, ki vpliva na možnost nastanka in poteka večje nesreče ter na ukrepe za njeno preprečitev in zmanjšanje njenih posledic.

10. Nevarna snov je snov ali zmes, ki ustreza kriterijem za fizikalne nevarnosti, nevarnosti za zdravje ali nevarnosti za okolje, opredeljenih v Prilogi I Uredbe (ES) št. 1272/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2008 o razvrščanju, označevanju in pakiranju snovi ter zmesi, o spremembi in razveljavitvi direktiv 67/548/EGS in 1999/45/ES ter spremembi Uredbe (ES) št. 1907/2006 (UL L št. 353, z dne 31. 12. 2008, str. 1).

10.1. Nevarna snov, določena zaradi razvrstitve obratov, je v predpisu iz tretjega odstavka 24. člena tega zakona določena snov ali zmes, ki je lahko surovina, proizvod, stranski proizvod, ostanek ali vmesni proizvod.

10.2. Snov je katerikoli kemijski element ali njegova spojina, razen radioaktivnih snovi po predpisih o varstvu pred ionizirajočimi sevanji, in gensko spremenjenih organizmov po predpisih o ravnanju z gensko spremenjenimi organizmi.

10.3. Zmes je zmes ali raztopina, sestavljena iz dveh ali več snovi.

10.4. Onesnaževalo je snov, ki lahko onesnažuje okolje.

10.5. Izhodiščno poročilo je dokument, ki vsebuje podatke o stanju onesnaženosti tal in podzemne vode z določenimi nevarnimi snovmi iz 10. točke, potrebne za količinsko primerjavo s stanjem po prenehanju obratovanja naprave.

11. Najboljša razpoložljiva tehnika je najbolj učinkovita in napredna razvojna stopnja dejavnosti in z njo povezanih načinov obratovanja, ki kaže praktično primernost posamezne tehnike, da se na njeni podlagi določajo mejne vrednosti emisije za preprečevanje, in če to ni izvedljivo, za zmanjševanje emisij na splošno in njihovega vpliva na okolje kot celoto. Najboljša razpoložljiva tehnika je opredeljena z dokumenti Evropske komisije (v nadaljnjem besedilu: Komisija).

11.1. Tehnika vključuje uporabljen tehnologijo in način načrtovanja, gradnje, vzdrževanja, obratovanja in razgradnje naprave.

11.2. Razpoložljiva tehnika je tista tehnika, katere stopnja razvoja ob upoštevanju stroškov in prednosti omogoča njeno uporabo v posamezni industrijski panogi pod ekonomsko in tehnično izvedljivimi pogoji ne glede na to, ali se uporablja ali razvija v posamezni državi članici EU ali v drugi državi, če je le upravljavcu naprave primerno dostopna.

11.3. Najboljša je tista tehnika, ki je pri doseganju visoke splošne ravni varstva okolja kot celote najučinkovitejša.

11.4. Referenčni dokument BAT je dokument, ki ga sprejme in na svoji spletni stran objavi Komisija, izdelan pa je za določene dejavnosti; opisuje predvsem uporabljene tehnologije, sedanje vrednosti emisij, porabe snovi in energije, tehnike, ki se uporabljajo za opredelitev najboljših razpoložljivih tehnik, ter zaključke o BAT in vse nastajajoče tehnike.

11.5. Zaključki o BAT so dokument, ki ga sprejme Komisija in je objavljen v Uradnem listu EU, vsebuje pa dele referenčnega dokumenta BAT, zaključke o najboljših razpoložljivih tehnikah, njihov opis, informacije za oceno njihove ustreznosti, ravni emisij, povezane z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami, z njimi povezan monitoring, vrednosti porabe snovi in energije, lahko pa tudi ukrepe za sanacijo območja, na katerem je naprava.

11.6. Ravni emisij, povezane z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami, so razpon ravni emisij, nastalih pri običajnih pogojih obratovanja naprave ob uporabi najboljše razpoložljive tehnike ali kombinaciji najboljših razpoložljivih tehnik, kot so opisane v zaključkih o BAT; te ravni so izražene kot povprečje v določenem časovnem obdobju pod posebnimi referenčnimi pogoji in se uporabljajo neposredno.

11.7. Nastajajoča tehnika je nova tehnika za industrijsko dejavnost, ki bi, če bi bila tržno razvita, lahko zagotovila večjo ali vsaj enako stopnjo varstva okolja in večje prihranke pri stroških kakor obstoječe najboljše razpoložljive tehnike.

12. Monitoring okolja je spremljanje in nadzorovanje okolja s sistematičnimi meritvami ali drugimi metodami in z njimi povezanimi postopki.

13. Okoljski podatek je katera koli informacija v pisni, vizualni, zvočni, elektronski ali drugi materialni obliki, ki se nanaša na okolje.

14. Kjotska enota je skladno z Zakonom o ratifikaciji Kjotskega protokola k Okvirni konvenciji Združenih narodov o spremembi podnebja (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 17/02; v nadaljnjem besedilu: Kjotski protokol) enota dodeljenih količin, enota zmanjšanja emisij, enota potrjenega zmanjšanja emisij ali enota odstranitve toplogrednih plinov in je enaka eni toni ekvivalenta ogljikovega dioksida.

15.1. Enota dodeljenih količin (v nadaljnjem besedilu: AAU) je enota količine toplogrednih plinov, ki jih država pogodbenica iz priloge B Kjotskega protokola lahko odda v ozračje v določenem obdobju.

15.2. Enota zmanjšanja emisij (v nadaljnjem besedilu: ERU) je enota, izdana na podlagi 6. člena Kjotskega protokola in odločitev, sprejetih na podlagi Zakona o ratifikaciji Okvirne konvencije Združenih narodov o spremembi podnebja (Uradni list RS – Mednarodne pogodbe, št. 13/95; v nadaljnjem besedilu: Podnebna konvencija) ali Kjotskega protokola.

15.3. Enota potrjenega zmanjšanja emisij (v nadaljnjem besedilu: CER) je enota, izdana na podlagi 12. člena Kjotskega protokola in odločitev, sprejetih na podlagi Podnebne konvencije ali Kjotskega protokola.

15.4. Enota odstranitve toplogrednih plinov (v nadaljnjem besedilu: RMU) je enota, izdana državi na podlagi tretjega in četrtega odstavka 3. člena Kjotskega protokola, kadar država izvaja ukrepe, ki prispevajo k neto ponoru emisij toplogrednih plinov.

15.5. Dodeljene letne emisije (v nadaljnjem besedilu; AEA) pomeni maksimalno dovoljene letne emisije toplogrednih plinov v letih od 2013 do 2020 v skladu z Odločbo št. 406/2009/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o prizadevanju držav članic za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov, da do leta 2020 izpolnijo zavezo Skupnosti za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov (UL L št. 140 z dne 5. 5. 2009, str. 136; v nadaljnjem besedilu: Odločba 496/2009/ES).

15.6. Prožni kjotski mehanizmi so skupne naložbe in mednarodno trgovanje z AAU.

15.7. Skupna naložba je projektna dejavnost za izpolnjevanje obveznosti iz 3. člena Kjotskega protokola in se nanaša na projekt skupnega izvajanja iz 6. člena Kjotskega protokola ali projekt mehanizma čistega razvoja iz 12. člena Kjotskega protokola.

16. Javnost pomeni eno ali več fizičnih ali pravnih oseb in njihova združenja, organizacije ali skupine.

17. Zainteresirana javnost je javnost, ki lahko sodeluje v postopku izdaje okoljevarstvenega soglasja ali okoljevarstvenega dovoljenja, v skladu s tem zakonom.

2. Temeljna načela

4. člen

(načelo trajnostnega razvoja)

Država in samoupravna lokalna skupnost (v nadaljnjem besedilu: občina) morata pri sprejemanju politik, strategij, programov, planov, načrtov in splošnih pravnih aktov ter pri izvajanju drugih zadev iz svoje pristojnosti spodbujati takšen gospodarski in socialni razvoj družbe, ki pri zadovoljevanju potreb sedanje generacije upošteva enake možnosti zadovoljevanja potreb prihodnjih in omogoča dolgoročno ohranjanje okolja.

5. člen

(načelo celovitosti)

(1) Država in občina morata pri sprejemanju politik, strategij, programov, planov, načrtov in splošnih pravnih aktov ter pri izvajanju drugih zadev iz svoje pristojnosti upoštevati njihove vplive na okolje tako, da prispevajo k doseganju ciljev varstva okolja.

(2) Pri sprejemanju aktov iz prejšnjega odstavka, ki se nanašajo na varstvo okolja, se kot merilo upoštevajo človekovo zdravje, počutje in kakovost njegovega življenja ter preživetje, varstvo pred okoljskimi nesrečami in zdravje ter počutje drugih živih organizmov.

6. člen

(načelo sodelovanja)

(1) Država in občina pri sprejemanju politik, strategij, programov, planov, načrtov in splošnih pravnih aktov, ki se nanašajo na varstvo okolja, omogočata sodelovanje povzročiteljev obremenitve, izvajalk ali izvajalcev (v nadaljnjem besedilu: izvajalec) javnih služb varstva okolja in drugih oseb, ki opravljajo dejavnosti varstva okolja, in javnosti.

(2) Država zagotavlja sodelovanje in solidarnost pri reševanju globalnih in meddržavnih vprašanj varstva okolja, zlasti s sklepanjem meddržavnih pogodb, sodelovanjem z drugimi državami v zvezi s plani, programi in posegi v okolje s čezmejnimi vplivom, z obveščanjem drugih držav o okoljskih nesrečah in mednarodno izmenjavo okoljskih podatkov.

(3) Občine so med seboj solidarne in sodelujejo pri izvajanju nalog varstva okolja iz svoje pristojnosti, da se zagotovijo okoljsko bolj sprejemljivi, primernejši in ekonomsko učinkovitejši ukrepi varstva okolja.

7. člen (načelo preventive)

(1) Meje vrednosti emisije, standardi kakovosti okolja, pravila ravnanja in drugi ukrepi varstva okolja morajo biti določeni na podlagi znanstvenih spoznanj, da se v največji možni meri preprečijo škodljivi učinki na zdravje ljudi ali okolje.

(2) Vsak poseg v okolje mora biti načrtovan in izveden tako, da povzroči čim manjše obremenjevanje okolja, pri čemer se uporabljajo najboljše razpoložljive tehnike, dostopne na trgu.

(3) Za preprečevanje škodljivih učinkov na zdravje ljudi ali okolje se posegi v okolje usmerjajo tudi z dolgoročno naravnanimi priporočili.

8. člen (načelo previdnosti)

(1) Uvajanje novih tehnologij, proizvodnih postopkov in proizvodov je dopustno le, če ob upoštevanju stanja znanosti in tehnike ter možnih varstvenih ukrepov ni pričakovati nepredvidljivih škodljivih učinkov na zdravje ljudi ali okolje.

(2) Če obstaja možnost nepopravljivega uničenja okolja ali če so ogrožene njegove regeneracijske sposobnosti, pomanjkanje znanstvene zanesljivosti ne sme biti razlog za odlaganje ukrepov.

9. člen (načelo odgovornosti povzročitelja ali lastnika)

(1) Povzročitelj obremenitve je odgovoren za odpravo vira čezmernega obremenjevanja okolja in njegovih posledic skladno s tem zakonom.

(2) Povzročitelj obremenitve je odgovoren za preprečevanje in sanacijo posledic okoljske nesreče oziroma okoljske škode in za izvedbo ukrepov, potrebnih za ugotavljanje in sanacijo v preteklosti onesnaženega območja skladno s tem zakonom.

(3) Povzročitelj obremenitve je odgovoren za obremenjevanje okolja tudi v primeru stečaja ali likvidacije skladno s tem zakonom.

(4) Odgovornost iz prejšnjih odstavkov nosi tudi pravni naslednik povzročitelja, lastnik ali drug posestnik nepremičnine ali naprave skladno s tem zakonom.

(5) V primerih, določenih s tem zakonom, nosi enako odgovornost kot povzročitelj obremenitve tudi lastnik ali posestnik.

10. člen **(načelo plačila za obremenjevanje)**

(1) Povzročitelj obremenitve krije vse stroške predpisanih ukrepov za preprečevanje in zmanjševanje onesnaževanja ter tveganja za okolje, rabo okolja ter odpravo posledic obremenjevanja okolja, vključno s stroški izvedbe preprečevalnih in sanacijskih ukrepov v primeru okoljske nesreče, okoljske škode ter ugotavljanja in sanacije v preteklosti onesnaženih območij.

(2) Z namenom zmanjševanja obremenjevanja okolja se lahko predpiše okoljsko dajatev zaradi onesnaževanja ali zaradi vsebnosti okolju škodljivih snovi v surovini, proizvodu ali polproizvodu.

(3) Povzročitelju obremenitve se lahko predpiše obveznost jamčenja s finančnimi jamstvi zaradi izvajanja predpisanih obveznosti ali poplačila stroškov obremenjevanja okolja pri opravljanju njegove dejavnosti, po njenem prenehanju ali prenehanju obratovanja naprave ali obrata ali prenehanju povzročitelja obremenitve.

11. člen **(načelo subsidiarnega ukrepanja)**

(1) Država je odgovorna za odpravo posledic čezmerne obremenitve okolja in sanacijo onesnaženega območja, če te odgovornosti ni mogoče naprtiti povzročitelju ali lastniku nepremičnine ali posledic ni mogoče drugače odpraviti oziroma izvesti sanacije ali če to terjajo nujni ukrepi v javnem interesu.

(2) Občina je subsidarno odgovorna za odpravo posledic čezmerne obremenitve okolja zaradi odlaganja ostankov komunalnih odpadkov.

(3) Če se v primeru iz prvega odstavka tega člena povzročitelj ali lastnik ugotovi kasneje, ima država pravico in dolžnost izterjati vračilo stroškov odprave posledic čezmerne obremenitve okolja in sanacije onesnaženega območja.

(4) Načelo subsidiarnega ukrepanja velja za državo tudi, ko je vir obremenjevanja okolja zunaj njenih meja, vprašanja o posledicah čezmerne obremenitve na območju Republike Slovenije pa s tujo državo, v kateri je vir, niso urejena.

(5) Stroški subsidiarnega ukrepanja države ali občine ne pokrivajo stroškov odškodninskih zahtevkov oškodovancev zaradi posledic čezmeme obremenitve okolja.

12. člen **(načelo spodbujanja)**

(1) Država in občina v skladu s svojimi pristojnostmi spodbujata dejavnosti varstva okolja, ki preprečujejo ali zmanjšujejo obremenjevanje okolja, in tiste posege v okolje, ki zmanjšujejo porabo snovi in energije ter manj obremenjujejo okolje ali ga omejujejo pod stopnjo dopustnih meja.

(2) Pri določanju spodbud so okolju primernejše naprave, tehnologija, oprema, proizvodi in storitve ter dejavnosti deležni večjih ugodnosti od okolju manj primernih.

(3) Država in občina spodbujata ozaveščanje, informiranje in izobraževanje o varstvu okolja.

13. člen **(načelo javnosti)**

(1) Okoljski podatki so javni.

(2) Vsakdo ima pravico dostopa do okoljskih podatkov skladno z zakonom.

(3) Javnost ima pravico sodelovati v postopkih sprejemanja predpisov, politik, strategij, programov, planov in načrtov, ki se nanašajo na varstvo okolja, skladno s tem zakonom.

(4) Javnost ima pravico sodelovati v postopkih, ki se nanašajo na plane, programe in posege v okolje v drugih državah, ki bi lahko vplivali na okolje v Republiki Sloveniji, skladno s tem zakonom.

(5) Javnost ima pravico sodelovati v postopkih izdajanja konkretnih pravnih aktov, ki se nanašajo na posege v okolje, skladno s tem zakonom.

14. člen **(načelo dopustnosti posegov v okolje)**

(1) Poseg v okolje je dopusten le, če ne povzroča čezmerne obremenitve.

(2) Ta zakon določa primere, ko je za poseg v okolje treba pridobiti okoljevarstveno soglasje, okoljevarstveno ali drugo dovoljenje.

(3) Za posebno rabo naravnih dobrin je treba pridobiti pravico skladno z določbami zakonov, ki urejajo njihovo rabo.

15. člen **(načelo ekološke funkcije lastnine)**

(1) Pri uživanju lastninske pravice ali pravice splošne ali posebne rabe naravnih dobrin je treba zaradi upoštevanja ekološke funkcije lastnine zagotoviti ohranjanje in izboljševanje kakovosti okolja, ohranjanje naravnih vrednot in biotske raznovrstnosti.

(2) Naravno javno dobro se lahko rabi le tako, da ni ogroženo okolje ali njegov del, ki ima status naravnega javnega dobra, in ni izključena njegova naravna vloga.

(3) Zaradi ohranjanja narave in izboljšanja kakovosti človekovega življenja se za naravne dobrine, ki so skladno z zakonom določena kot ekološko pomembna območja ali naravne vrednote, lahko določi poseben režim uživanja lastnine, drugih pravic rabe ali opravljanja dejavnosti.

(4) Ukrepi za zagotavljanje ekološke funkcije lastnine iz prejšnjih odstavkov so določeni s tem zakonom in z zakoni, ki urejajo varstvo ali rabo naravnih dobrin.

3. Varstvo pravice do zdravega življenjskega okolja

16. člen
(ustavitev ali prepoved posega v okolje)

(1) Za uresničevanje pravice do zdravega življenjskega okolja lahko posameznica, posameznik ali nevladna organizacija v skladu z zakonom, ki ureja nevladne organizacije, pred sodiščem zahteva, da nosilka ali nosilec posega v okolje (v nadaljnjem besedilu: nosilec posega) ustavi poseg, če bi ta povzročil ali povzroča čezmerno obremenitev okolja ali če bi povzročil ali povzroča neposredno nevarnost za življenje ali zdravje ljudi, ali da se mu prepove začeti izvajanje posega v okolje, če je izkazana velika verjetnost, da bi povzročil takšne posledice.

(2) Za varovanje pravice do zdravega življenjskega okolja kot posebnega področja je v skladu z zakonom pristojen tudi varuh človekovih pravic.

4. Sodelovanje javnosti pri sprejemanju predpisov in programov

17. člen
(sodelovanje javnosti pri sprejemanju predpisov, programov in strategij)

(1) Ministrstvo, druga ministrstva in pristojni organ občine morajo v postopku sprejemanja predpisov, ki lahko pomembno vplivajo na okolje, omogočiti javnosti seznanitev z osnutkom predpisa in dajanje mnenj in pripomb.

(2) Za predpis, ki lahko pomembno vpliva na okolje, se šteje predpis, izdan na področju varstva okolja, ohranjanja narave, in upravljanja, rabe ali varstva delov okolja, vključno z ravnanjem z gensko spremenjenimi organizmi in varstvom pred ionizirajočimi sevanji ter jedrsko varnostjo, pa tudi drug predpis, za katerega je njegov pripravljavec v postopku sprejemanja ocenil, da pomembno vpliva na okolje.

(3) Organ iz prvega odstavka tega člena z javnim naznanilom v svetovnem spletu obvesti javnost o kraju, kjer je osnutek predpisa dostopen, načinu in času dajanja mnenj in pripomb.

(4) Javnost ima pravico vpogleda in možnost dajanja mnenj in pripomb na osnutek predpisa v trajanju najmanj 30 delovnih dni, pri čemer se ta rok lahko skrajša na najmanj 14 delovnih dni, če gre za manj pomembne spremembe predpisov iz drugega odstavka tega člena.

(5) Organ iz prvega odstavka tega člena preuči mnenja in pripombe javnosti in jih v primeru sprejemljivosti na primeren način upošteva pri pripravi predpisa, v svetovnem spletu pa najkasneje treh mesecih od uveljavitve predpisa objavi obrazloženo stališče, v katerem povzame mnenja in pripomb javnosti, ter navede razloge za upoštevanje oziroma njihovo neupoštevanje pri pripravi predpisa.

(6) Ministrstvo in pristojni organ občine mora mogočiti sodelovanje javnosti v skladu s prejšnjimi odstavki tudi v postopku priprave programov in strategij, določenih s tem zakonom.

(7) Določbe prejšnjih odstavkov se ne uporabljajo za predpise in programe, kjer je za njihov sprejem z drugimi zakoni že predpisano sodelovanje javnosti.

II. PROGRAMI IN STRATEGIJE NA PODROČJU VARSTVA OKOLJA

1. Programi varstva okolja

18. člen
(nacionalni program varstva okolja)

(1) Državni zbor Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Državni zbor) na predlog Vlade Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: vlada) sprejme nacionalni program varstva okolja, ki vsebuje dolgoročne cilje, usmeritve in naloge na področju varstva okolja.

(2) Nacionalni program varstva okolja pripravi ministrstvo v sodelovanju z drugimi ministrstvi, vsebuje pa zlasti:

1. povzetek poročila o okolju iz prvega odstavka 281. člena tega zakona,
2. cilje v določenem obdobju in ukrepe za njihovo uresničevanje,
3. usmeritve in ukrepe ki izhajajo iz ratificiranih in objavljenih mednarodnih pogodb in strategij ter programov EU, ki se nanašajo na varstvo okolja, in
3. oceno potrebnih sredstev za izvedbo programa ter njihovih virov.

(3) Nacionalni program varstva okolja vsebuje tudi nacionalni program varstva narave po predpisih o ohranjanju narave.

(4) Vlada pripravi poročilo o izvajanju nacionalnega programa varstva okolja, ki je sestavni del poročila o okolju iz prvega odstavka 281. člena tega zakona.

19. člen
(operativni program varstva okolja)

(1) Za izvedbo nacionalnega programa varstva okolja ali za izvrševanje obveznosti iz ratificiranih in objavljenih mednarodnih pogodb, strategij, programov in predpisov EU, ki se nanašajo na oblikovanje programov na področju varstva okolja, ministrstvo lahko pripravi operativne programe varstva okolja, ki jih sprejme vlada.

(2) V operativnem programu iz prejšnjega odstavka se zaradi izvrševanja aktov iz prejšnjega odstavka podrobneje opredelijo cilji, usmeritve, ukrepi in naloge v celoti, na posameznem področju ali za posamezno vprašanje varstva okolja.

20. člen
(program varstva okolja občine)

(1) Program varstva okolja in operativne programe za svoje območje sprejme mestna občina, lahko pa tudi občina, ob smiselni uporabi določb 17., 18. in 19. člena tega zakona.

(2) Programi iz prejšnjega odstavka ne smejo biti v nasprotju z nacionalnim programom in operativnimi programi varstva okolja.

2. Strategija prilagajanja na podnebne spremembe

21. člen
(strategija prilagajanja na podnebne spremembe)

(1) Strategija prilagajanja na podnebne spremembe je osnovni dokument, s katerim se določa politika prilagajanja na podnebne spremembe v Republiki Sloveniji.

(2) Ministrstvo v sodelovanju z ministrstvi, pristojnimi za gospodarstvo, kmetijstvo, gozdarstvo, energetiko, promet, infrastrukturo, prostorsko načrtovanje in gradnjo pripravi predlog strategije prilagajanja na podnebne spremembe, ki jo sprejme Državni zbor na predlog vlade.

(3) Strategija iz prvega odstavka tega člena je namenjena obvladovanju tveganj zaradi podnebnih sprememb, zmanjševanju škode in izkoriščanju priložnosti zaradi podnebnih sprememb.

(4) Cilj strategije iz prejšnjega odstavka je zmanjšanje izpostavljenosti in ranljivost države zaradi vpliva podnebnih sprememb in povečanju odpornosti in možnosti prilagajanja družbe na podnebne spremembe.

(5) Strategija iz prvega odstavka vsebuje zlasti:

1. možne scenarije podnebnih sprememb za Republiko Slovenijo,
2. oceno tveganj in ranljivosti zaradi sedanjih in prihodnjih vplivov podnebnih sprememb za Republiko Slovenijo,
3. cilje prilagajanja na podnebne spremembe,
4. politike in ukrepe za doseganje ciljev iz prejšnje točke in
5. obdobje, za katerega se sprejema strategija.

(6) Politike in ukrepi za doseganje ciljev prilagajanja na podnebne spremembe morajo prispevati k trajnostnemu razvoju.

(7) Plani in pogrami, ki se sprejemajo na podlagi zakonov, ki urejajo kmetijstvo, gozdarstvo, upravljanje voda, promet, infrastrukturo, energetiko, prostorsko načrtovanje in gradnjo, morajo vsebovati tudi ukrepe za prilagajanje na podnebne spremembe na teh področjih.

(8) Ukrepi iz prejšnjega odstavka moraju biti usklajeni s strategijo iz prvega odstavka tega člena.

22. člen

(občinska strategija)

(1) Strategija prilagajanja na podnebne spremembe za svoje območje sprejme mestna občina, lahko pa tudi občina, ob smiselni uporabi določb 17. in 21. člena tega zakona.

(2) Strategija iz prejšnjega odstavka ne sme biti v nasprotju z strategijo iz prvega odstavka 21. člena ter plani in programi iz sedmega odstavka 21. člena tega zakona.

III. UKREPI VARSTVA OKOLJA

1. Mejne vrednosti in pravila ravnanja

1.1. Mejne vrednosti emisij

23. člen

(emisije)

(1) Povzročitelj onesnaževanja mora izvesti ukrepe, potrebne za preprečevanje in zmanjšanje onesnaževanja, tako da njegove emisije v okolje ne presegajo predpisanih mejnih vrednosti.

(2) Vlada Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: vlada) določi mejne vrednosti emisije, ki pri običajnih pogojih obratovanja naprave ali opravljanja dejavnosti ne smejo biti presežene, stopnje zmanjševanja onesnaževanja okolja in s tem povezane enakovredne parametre ter tehnične ukrepe, pa tudi mogoče učinke celotne in skupne obremenitve okolja, zavezance za zagotavljanje izvajanja obratovalnega monitoringa iz 274. člena tega zakona in njegov obseg ter podrobnejšo določitev večje spremembe naprave.

(3) Vlada v predpisih iz prejšnjega odstavka določi naprave, katerih upravljavci morajo pridobiti okoljevarstveno dovoljenje v skladu s tem zakonom, podrobnejšo vsebino vloge za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja, rok, do katerega mora upravljavec naprave vložiti vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja in pridobiti okoljevarstveno dovoljenje, ter rok, do katerega mora upravljavec obstoječe naprave njeno obratovanje uskladiti z zahtevami, predpisanimi na podlagi prejšnjega odstavka.

(4) Vlada v predpisih iz drugega odstavka tega člena lahko določi tudi obveznost upravljavca naprave, da ministrstvu napravo prijavi, pri čemer upravljavcu ni treba pridobiti okoljevarstvenega dovoljenja, ministrstvo pa jo vpiše v register iz 278. člena tega zakona. Vlada lahko predpiše tudi podrobnejše podatke, ki se vodijo v registru iz 278. člena tega zakona.

(5) Vlada v predpisih iz drugega odstavka tega člena lahko določi naprave, za katere proizvajalec ali upravljavec zagotavlja skladnost s predpisanimi mejnimi vrednostmi ali se ta ugotavlja v skladu s predpisi, ki urejajo ugotavljanje skladnosti proizvodov, in za katere okoljevarstveno dovoljenje ni potrebno.

(6) Vlada v predpisih iz drugega odstavka tega člena lahko določi tudi druge naprave, za katere okoljevarstveno dovoljenje ni potrebno, njihova skladnost s predpisi, ki urejajo emisije, pa se ugotavlja na podlagi strokovne ocene, ki jo zagotovi upravljavec naprave.

(7) Strokovna ocena iz prejšnjega odstavka je sestavni del projekta za pridobitev gradbenega dovoljenja, kadar je gradbeno dovoljenje zahtevano v skladu z zakonom, ki ureja graditev objektov. Če za napravo, ki odvaja odpadno vodo, gradbeno dovoljenje ni zahtevano, je strokovna ocena sestavni del vloge za pridobitev vodnega soglasja v skladu z zakonom, ki ureja vode.

1. 2. Pravila ravnanja za obrate in dejavnosti

24. člen

(preprečevanje večjih nesreč in omejevanje njihovih posledic)

(1) Upravljavec mora pri upravljanju obrata izvesti vse ukrepe, potrebne za preprečevanje večje nesreče in za omejevanje njenih posledic za ljudi in okolje v skladu s tem zakonom in zakonom, ki ureja varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami.

(2) Upravljavec mora za obrat iz prejšnjega odstavka imeti okoljevarstveno dovoljenje v skladu s tem zakonom.

(3) Vlada določi:

1. nevarne snovi zaradi razvrstitve obratov v obrate nižje ali višje stopnje,
2. merila za razvrstitev obratov v obrate nižje ali višje stopnje,
3. vsebino zasnove zmanjšanja tveganja za okolje in varnostnega poročila,
4. obveznost, roke in vsebino prijave obrata,
5. obveznost poročanja o večji nesreči in
6. druge ukrepe za preprečevanje večje nesreče in omejevanje njenih posledic, vključno s tehničnimi ukrepi za njihovo prilagoditev zaradi doseganja ciljev iz prvega odstavka tega člena ali zaradi zmanjšanja tveganja za človekovo zdravje in okolje.

(4) Vlada v predpisu iz prejšnjega odstavka določi tudi način obveščanja javnosti o informacijah, ki se nanašajo na obrat in večjo nesrečo.

(5) Ministrstvo obvesti drugo državo članico EU (v nadaljnjem besedilu: država članica) ter drugo državo o obratu večjega tveganja in možni večji nesreči, ki bi lahko vplivala na okolje na njihovem ozemlju.

(6) Obvestilo iz prejšnjega odstavka obsega zlasti informacije in podatke iz varnostnega poročila, ki se nanašajo na vrsto in obseg posledic večje nesreče.

25. člen

(načrtovanje in gradnja obratov)

(1) Pri načrtovanju umeščanja obratov v prostor oziroma načrtovanju umeščanja drugih posegov v prostor skladno s predpisi o načrtovanju prostora, zlasti prometnih poti, javnih zgradb in površin ter stanovanjskih območij v bližini obstoječih obratov, morajo biti določeni ustrezni ukrepi, da se preprečuje možnost nastanka večje nesreče in omejijo njene posledice.

(2) Z ukrepi iz prejšnjega odstavka je treba dolgoročno zagotoviti zlasti ustrezno razdaljo med obratom in med stanovanjskimi območji, javnimni zgradbami in površinami, območji za rekreacijo in, kolikor je mogoče, med obratom in avtocesto, hitro cesto, cesto I. in II. reda, lokalno cesto in železnico.

(3) Z določitvijo ustrezne razdalje ali drugimi ukrepi je treba zagotoviti tudi varstvo varovanih ter zavarovanih območji skladno s predpisi o ohranjanju narave, kadar so ti v bližini obrata.

(4) Za doseganje ciljev iz prvega odstavka tega člena morajo biti v projektu za pridobitev gradbenega dovoljenja in projektu izvedenih del po predpisih o graditvi obrata zagotovljeni ustrezni ukrepi tudi pri gradnji obrata.

(5) Določbe prejšnjih odstavkov veljajo tudi v primeru, če je zaradi nameravane večje spremembe obrata treba spremeniti prostorski načrt po predpisih o načrtovanju prostora ali je potrebna gradnja po predpisih o graditvi.

(6) Vlada določi merila za določitev najmanjše razdalje med obratom in območji iz drugega in tretjega odstavka tega člena.

26. člen

(izključitev nevarne snovi)

(1) Vlada lahko pisno predlaga Komisiji, da se iz seznama nevarnih snovi, določenih v predpisu iz tretjega odstavka prejšnjega člena, posamezna nevarna snov izključi, ker ne more povzročiti sproščanja snovi ali energije, zaradi česar bi v razumno predvidljivih običajnih ali izrednih razmerah lahko prišlo do večje nesreče, in zaradi tega ne pomeni zdravstvene, fizikalne in okoljske nevarnosti.

(2) Vlada v predlogu iz prejšnjega odstavka svoj predlog utemelji in predloži naslednje informacije:

1. podroben seznam lastnosti, potrebnih za oceno potenciala nevarnih snovi glede na fizikalno, zdravstveno ali okoljsko škodljivost;
2. fizikalne in kemijske lastnosti (na primer molekulsko maso, nasičen parni tlak, toksičnost, vrelišče, reaktivnost, viskoznost, topnost in druge relevantne lastnosti);
3. lastnosti glede zdravstvene in fizikalne nevarnosti (na primer reaktivnost, vnetljivost, toksičnost in dodatne dejavnike, kot so način izpostavljenosti, razmerje med poškodbami in smrtnostjo ter dolgoročni učinki, pa tudi druge relevantne lastnosti);

4. lastnosti glede okoljske nevarnosti (na primer strupenost za okolje, obstojnost, kopičenje v organizmih, potencial za daljnosežen prenos v okolju in druge relevantne lastnosti);
5. o razvrščenosti snovi ali zmesi v EU, če je to mogoče, in
6. o pogojih obratovanja, značilnih za posamezno snov (temperatura, pritisk in drugi ustrezni pogoji), pri katerih se nevarna snov skladišči, uporablja oziroma je navzoča v primeru predvidljivega izrednega delovanja ali v primeru nesreče, na primer požara.

27. člen

(pravila ravnanja)

- (1) Povzročitelj obremenitve mora pri svojem ravnanju upoštevati vsa pravila, ki so potrebna za preprečevanje in zmanjševanje obremenjevanja okolja.
- (2) Prepovedi, omejitve in druga pravila ravnanja ter priporočila pri opravljanju dejavnosti ali v potrošnji predpiše vlada, nanašajo pa se zlasti na:
 1. prijavo ravnanja ali dejavnosti in pogoje za vpis v register iz 278. člena tega zakona,
 2. proizvodnjo, prevoz in skladiščenje,
 3. usposobljenost oseb za opravljanje dejavnosti,
 4. dajanje storitev ali proizvodov na trg,
 5. označevanje surovin, proizvodov, polproizvodov in druge oblike obveščanja potrošnikov,
 6. specifikacije za proizvode, storitve ali postopke in ugotavljanje skladnosti z njimi,
 7. opozorila, znake in varščine,
 8. zmanjševanje porabe snovi in energije,
 9. zmanjševanje nevarnih in škodljivih snovi v surovinah, proizvodih in polproizvodih,
 10. nadomeščanje snovi in energentov z okolju primernejšimi,
 11. zahteve, povezane z nadzorom nad okoljevarstveno ustreznostjo proizvodov ali tehnologij pri uvozu ali tranzitu in
 12. druga ravnanja, potrebna za preprečevanje in zmanjševanje obremenjevanja okolja.
- (3) V predpisu iz prejšnjega odstavka se določijo dejavnosti, ki lahko škodljivo vplivajo na okolje in za katere mora njihov izvajalec pridobiti okoljevarstveno dovoljenje skladno s tem zakonom.

1.3. Pravila ravnanja z odpadki

1.3.1. Ravnanje z odpadki

28. člen

(ravnanje z odpadki)

- (1) Z odpadki je treba ravnati tako, da ni ogroženo človekovo zdravje in se ne škodi okolju, ter da ravnanje zlasti:
 1. ne predstavlja tveganja za vode, zrak, tla, rastline in živali,
 2. ne povzroča čezmernega obremenjevanja s hrupom in neprijetnimi vonjavami,
 3. ne povzroča škodljivih vplivov na območja, na katerih je predpisan poseben režim v skladu s predpisi, ki urejajo ohranjanje narave, ali predpisi, ki urejajo varovanje virov pitne vode, in
 4. ne povzroča škodljivih vplivov na krajino ali območja, na katerih je predpisan poseben režim v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo kulture dediščine.
- (2) Načrtovanje, proizvodnja, distribucija, potrošnja in uporaba proizvodov morajo biti taki, da pripomorejo k preprečevanju nastajanja odpadkov ter povečanju možnosti za pripravo za ponovno uporabo in recikliranje odpadkov, ki nastanejo iz teh proizvodov.

29. člen
(hierarhija ravnanja z odpadki)

(1) Pri nastajanju odpadkov in ravnanju z njimi se kot prednostni vrstni red upošteva naslednja hierarhija ravnanja:

1. preprečevanje odpadkov,
2. priprava za ponovno uporabo,
3. recikliranje,
4. drugi postopki predelave (npr. energetska predelava) in
5. odstranjevanje.

(2) Odstopanje od prednostnega vrstnega reda iz prejšnjega odstavka je ob upoštevanju celotnega življenjskega kroga snovi in materialov ter zmanjšanja obremenitve okolja mogoče le za posamezne tokove odpadkov, za katere je tako predpisano.

30. člen
(pravila ravnanja z odpadki)

(1) Izvirni povzročitelj odpadkov ali drug imetnik odpadkov mora upoštevati vsa pravila ravnanja z odpadki, ki so potrebna za izvajanje hierarhije iz prejšnjega člena, preprečevanje odpadkov in zagotavljanje predelave odpadkov ali njihovo odstranjevanje, če predelava ni mogoča.

(2) Pravna ali fizična oseba, ki zbira, predeluje ali odstranjuje svoje odpadke ali odpadke drugih povzročiteljev po predpisanih postopkih, mora za to imeti okoljevarstveno dovoljenje v skladu s tem zakonom.

(3) Pravna ali fizična oseba, ki prevaža odpadke ali z njimi trguje ali jih posreduje, mora svojo dejavnost prijaviti ministrstvu in biti vpisana v register iz 278. člena tega zakona.

(4) Vlada ob upoštevanju določb 28. in 29. člena tega zakona predpiše pravila ravnanja in druge pogoje za ravnanje z odpadki, nanašajo pa se zlasti na:

1. preprečevanje odpadkov,
2. obveznosti izvirnega povzročitelja odpadkov,
3. obveznosti oseb, ki ravnaajo z odpadki in načine ravnanja z odpadki,
4. pogoje za vpis v register iz 278. člena tega zakona,
5. pogoje za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja,
6. načrtovanje, projektiranje, gradnjo in obratovanje naprav za ravnanje z odpadki,
7. usposobljenost oseb za ravnanje z odpadki,
8. ukrepe, povezane s prenehanjem delovanja naprav za ravnanje z odpadki, in
9. vodenje evidenc o odpadkih in ravnanju z njimi ter poročanje ministrstvu, pristojnemu za varstvo okolja (v nadaljnjem besedilu: ministrstvo).

(5) Vlada pri določanju pravil ravnanja in drugih pogojev za ravnanje z odpadki v predpisih iz prejšnjega odstavka upošteva tudi najboljše razpoložljive tehnike in zaključke o BAT ter določi podrobnejšo vsebino vloge za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja iz drugega odstavka tega člena in vloge iz četrtega odstavka tega člena.

(6) Vlada v predpisu iz četrtega odstavka tega člena lahko določi primere, ko okoljevarstveno dovoljenje iz drugega odstavka tega člena ni potrebno, če so izpolnjene predpisane zahteve, ki se nanašajo zlasti na:

1. emisije,
2. vsebnost nevarnih ali škodljivih snovi,
3. rabo energije in

4. vrsto in način nastajanja odpadkov.

(7) Pošiljanje odpadkov se izvaja v skladu s predpisi, ki urejajo pošiljke odpadkov.

(8) Ravnanje z radioaktivnimi odpadki se izvaja v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo pred ionizirajočimi sevanji in jedrski varnosti.

1.3.2. Razširjena odgovornost proizvajalca

31. člen **(razširjena odgovornost proizvajalca)**

Vlada s predpisom določi primere in pogoje, ko za pravno ali fizično osebo, ki v okviru dejavnosti razvija, izdeluje, predeluje, obdeluje, prodaja ali uvaža proizvode (v nadaljnjem besedilu: proizvajalec proizvodov), velja razširjena odgovornost proizvajalca. Proizvajalec proizvodov mora delno ali v celoti zagotoviti takšno ravnanje s proizvodi in odpadki, ki nastanejo po uporabi teh proizvodov, da se spodbujajo ponovna uporaba in preprečevanje odpadkov ter njihovo recikliranje in drugi postopki predelave, nanašajo pa se zlasti na:

1. prevzem rabljenih proizvodov in odpadkov, ki nastanejo po uporabi proizvodov, in zagotavljanje predpisanega ravnanja z njimi,
2. način in pogoje za posamično ali skupno izpolnjevanje obveznosti proizvajalcev proizvodov,
3. obseg obveznosti proizvajalcev proizvodov ali njihovih združenj ali drugih gospodarskih družb, s katerimi proizvajalci proizvodov izpolnjujejo svoje obveznosti, in cilje, ki jih morajo pri izpolnjevanju obveznosti dosegati,
4. vzpostavitev in zagotavljanje informacijskega sistema za spremljanje izvajanja obveznosti proizvajalcev proizvodov ter
5. obveščanje in seznanjanje javnosti z možnostmi ponovne uporabe proizvodov in recikliranja ter drugih načinov predelave odpadkov, ki nastanejo po uporabi proizvodov.

1.4. Uporaba zaključkov o BAT

32. člen **(zaključki o BAT)**

(1) Zaključki o BAT se za naprave iz 85. člena tega zakona uporabljajo neposredno. Do objave zaključkov o BAT se za določitev mejnih vrednosti uporabljajo zaključki o BAT iz referenčnega dokumenta BAT.

(2) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka lahko vlada za naprave iz 85. člena tega zakona določi podrobnejša pravila za uporabo zaključkov o BAT, pri čemer se dosežena raven varstva okolja ne sme poslabšati, mejne vrednosti emisij in druge zahteve pa so lahko določene tudi strožje, kot jih določajo zaključki o BAT.

1. 5. Uporaba standardov

1.5.1. Standardi kakovosti okolja

33. člen **(standardi kakovosti okolja)**

(1) Vlada določi standarde kakovosti okolja, ki so lahko določeni kot mejna, ciljna, opozorilna, kritična, alarmna ali sprožilna vrednost.

(2) Vlada v predpisih iz prejšnjega odstavka določi tudi ukrepe, da se obremenitev okolja v največji možni meri zmanjša ali odstrani in so lahko določeni kot prepovedi, omejitve, pravila ravnanja ali priporočila, pa tudi organe in organizacije in njihove naloge v zvezi izvajanjem ukrepov.

(3) Vlada lahko za posamezne dele okolja določi tudi obveznost izdelave ocene tveganja, ki ga onesnaženost posameznega dela okolja lahko predstavlja za zdravje ljudi ali okolje, pa tudi merila občutljivosti, ranljivosti ali obremenjenosti okolja, na podlagi katerih se deli okolja ali posamezna območja uvrščajo v razrede ali stopnje.

(4) Vlada lahko v predpisih iz prejšnjega odstavka določi tudi, da so novi posegi v okolje dovoljeni le ali izvedeni tako, da se zaradi njih ne poslabša uvrstitev dela okolja ali območja v posamezni razred ali stopnjo.

(5) Minister razvrsti dele okolja ali posamezna območja v razrede ali stopnje iz tretjega odstavka tega člena, če s tem zakonom ni določeno drugače.

(6) Vlada lahko določi raven dopustnega preseganja standarda kakovosti okolja za določeno obdobje, če je to potrebno zaradi obstoječe obremenjenosti okolja in zahtevnosti doseganja predpisane kakovosti okolja.

(7) Vlada določi način obveščanja javnosti o prekoračitvi opozorilnih in alarmnih vrednosti iz prvega odstavka tega člena in s tem povezana opozorila, priporočila ter napotila za ravnanje prebivalstva.

(8) Vlada lahko za določen čas na celotnem območju države ali njenem delu omeji ali prepove dejavnost ali delovanje ali rabo snovi, pripravkov ali proizvodov, ki povzroča prekoračitev standardov kakovosti okolja iz prvega odstavka tega člena, če prekoračitve ni mogoče odpraviti z drugimi ukrepi.

1.5.2. Pristojnosti in naloge občine

34. člen **(pristojnosti občine)**

(1) Ne glede na določbo tretjega odstavka prejšnjega člena, razvrsti dele okolja ali območja zaradi varovanja pred emisijami hrupa v razrede ali stopnje varovanja za svoje območje občina.

(2) Občina razvrsti dele okolja ali območja iz prejšnjega odstavka na podlagi predpisa iz prvega in drugega odstavka prejšnjega člena.

(3) Občina lahko na delih okolja ali območjih iz prvega odstavka tega člena sprejema ukrepe, s katerimi se standard okolja ohranja ali izboljšuje.

(4) Ukrepi iz prejšnjega odstavka obsegajo zlasti urejanje prostora in prometa iz pristojnosti občine.

(5) Občina lahko na svojem območju sprejema tudi ukrepe, s katerimi se izboljšuje stanje kakovosti zunanjega zraka.

(6) Ukrepi iz prejšnjega odstavka obsegajo zlasti zagotavljanje daljinskega ogrevanja in urejanje prometa iz pristojnosti občine.

(7) Ukrepi iz prejšnjih odstavkov ne smejo biti v nasprotju z ukrepi, ki jih zaradi varstva pred hrupom in zaradi kakovosti zunanjega zraka sprejema vlada skladno s tem zakonom.

1.5.3. Industrijski standardi

35. člen **(uporaba industrijskih standardov)**

(1) V predpisih iz 23., 24., 27. in 30. člena tega zakona se v zvezi z določenim ravnanjem ali dejavnostjo lahko določi sklicevanje na standard po predpisih o standardizaciji ali določi njegovo obvezno uporabo ali določi, da je določeno ravnanje ali dejavnost skladna z zahtevami predpisa, če ustreza zahtevam standarda.

(2) V predpisih iz prejšnjega odstavka se lahko določi tudi organ za ugotavljanje skladnosti, pogoje, ki ji mora ta organ izpolnjevati, in zahteva, da se njegova usposobljenost dokazuje z akreditacijskimi listinami po predpisih, ki urejajo akreditacijo.

2. Drugi ukrepi

2.1. Insolventnost in likvidacija povzročitelja obremenitve

36. člen **(uporaba)**

(1) Ne glede na določbe zakona, ki ureja finančno poslovanje, postopke zaradi insolventnosti in prisilno prenehanje, se določbe tega podpoglavja uporabljajo v primeru, ko so v stečaju osebe, ki opravlja dejavnost, določeno v 151 členu tega zakona, v stečajni masi pa so odpadki, nevarne snovi ali odlagališče odpadkov po predpisih o odlagališčih odpadkov.

(2) Izrazi poslovodstvo, organ nadzora, pravna oseba, podjetnik, zasebnik, in družbenik, uporabljeni v tem poglavju, imajo pomen, ki ga določa zakon iz prejšnjega odstavka.

37. člen **(obvestilo o začetku postopka insolventnosti ali likvidacije)**

(1) Poslovodstvo osebe iz prvega odstavka 36. člena tega zakona in stečajni upravitelj mora o začetku postopka insolventnosti družbe, likvidacijski upravitelj pa o začetku postopka likvidacije družbe obvestiti ministrstvo in pristojno inšpekcijo v 15 delovnih dni od pravnomočnosti sklepa o uvedbi postopka.

(2) Če je v stečajni masi naprava iz 85. člena tega zakona ali obrat iz 105. člena tega zakona, mora stečajni upravitelj ves čas stečajnega postopka zagotoviti izpolnjevanje zahteve iz prvega odstavka 46. člena tega zakona.

(3) Pooblaščenec za okolje iz 46. člena tega zakona stečajnega upravitelja seznanja s stanjem naprave ali obrata, mu svetuje in predlaga ukrepev, ki so potrebni, da naprava ali obrat ne predstavlja nevarnosti za življenje ali zdravje ljudi ali okolje, sodeluje pa tudi pri izvedbi skrbnega okoljskega pregleda iz tretjega odstavka 38. člena tega zakona.

38. člen **(otvoritveno poročilo in skrben okoljski pregled)**

- (1) Stečajni upravitelj je dolžan v otvoritvenem poročilu ugotoviti, da gre za stečaj dolžnika, ki se ukvarja z dejavnostjo iz 151. člena tega zakona, v stečajni masi pa so odpadki ali nevarne snovi ali odlagališče odpadkov, in poročilo nemudoma poslati ministrstvu.
- (2) Ministrstvo mora v 30 delovnih dneh od prejema otvoritvenega poročila zagotoviti izvedbo skrbnega okoljskega pregleda nepremičnin in premičnin, ki so v lasti ali posesti stečajnega dolžnika.
- (3) Nepremične in premične stvari iz prejšnjega odstavka obsegajo zlasti napravo, obrat, odpadke in nevarne snovi, skrbni okoljski pregled pa obsega:
1. oceno stanja nepremičnin, zlasti glede možne onesnaženosti,
 2. oceno količine in vrste odpadkov ter predpisanega ravnanja z njimi,
 3. oceno količine in vrste premičnih stvari, ki lahko postanejo odpadek,
 4. količine in vrste nevarnih snovi ter predpisanega ravnanja z njimi,
 5. oceno stroškov, načina in rokov za izvedbo predpisanega ravnanja z odpadki ali izvedbe ukrepov, potrebnih za sanacijo nepremičnine, če je ta onesnažena, ali predpisanega ravnanja z odlagališčem odpadkov (v nadaljnjem besedilu: okoljska sanacija).
- (4) Če je v stečajni masi tudi odlagališče odpadkov po predpisih o odlagališčih odpadkov, skrbni okoljski pregled glede odlagališča vsebuje tudi opis pravnega statusa in dejanskega stanja odlagališča odpadkov ter ocena stroškov njegovega nadaljnjega obratovanja.
- (5) Ministrstvo določi izvedenca, ki v najkrajšem možnem času izvede skrbni okoljski pregled in izdela poročilo. Strošek skrbnega okoljskega pregleda in izdelave poročila je strošek stečajnega postopka in se plača po pravilih, ki veljajo za stroške stečajnega postopka skladno z zakonom, ki ureja finančno poslovanje, postopke zaradi insolventnosti in prisilno prenehanje.
- (6) Ministrstvo mora poročilo iz prejšnjega odstavka nemudoma poslati stečajnemu upravitelju.
- (7) Za oceno izvedbe ukrepov za sanacijo onesnažene nepremičnine se smiselno uporabljajo določbe predpisa, ki ureja vrste ukrepov za sanacijo okoljske škode na tleh ali vodah.

39. člen

(izvrševanje okoljevarstvenega dovoljenja v stečajnem postopku)

- (1) Stečajni upravitelj, ki ima v stečajni masi napravo ali obrat, za katerega je bilo izdano okoljevarstveno dovoljenje, mora izvrševati v dovoljenju predpisane zahteve.
- (2) Če stečajni upravitelj oceni, da okoljevarstvenega dovoljenja zaradi spremenjenega obratovanja ali njegove prekinitve ni mogoče izvrševati okoljevarstvenega dovoljenja, mora o tem pisno obvestiti ministrstvo in pristojno inšpekcijo, ter predlagati spremembo okoljevarstvenega dovoljenja.
- (3) Ministrstvo na podlagi predloga iz prejšnjega odstavka in ob upoštevanju načela previdnosti ter za zagotovitev čim višje stopnje varstva okolja lahko spremeni okoljevarstveno dovoljenje, pri določitvi njegove vsebine pa ni vezano na predlog stečajnega upravitelja.
- (4) Izdaja odločbe iz prejšnjega odstavka se šteje za nujni ukrep v javnem interesu in velja do zaključka stečajnega postopka, ministrstvo pa jo izda v 30 delovnih dneh.

40. člen

(stečajna masa)

(1) Stečajni upravitelj je dolžan na podlagi poročila o skrbnem okoljskem pregledu ugotoviti, ali stečajna masa zadošča za kritje ocenjenih stroškov okoljske sanacije, in je v primeru:

1. da stečajna masa zadošča, dolžan izvesti okoljsko sanacijo v rokih, določenih s poročilom o skrbnem okoljskem pregledu; za sanirano premoženje se posebna določila tega oddelka prenehajo uporabljati;
2. da stečajna masa ne zadošča, dolžan obstoječa sredstva stečajne mase, zmanjšana za tekoče stroške in občasne stroške stečajnega postopka skladno z zakonom, ki ureja ki ureja postopke za primer insolventnosti, rezervirati in počakati z okoljsko sanacijo, dokler z unovčenjem ostalega premoženja stečajnega dolžnika ne bo povečal stečajne mase na zadostno raven za kritje ocenjenih stroškov okoljske sanacije.

(2) Stečajni upravitelj je dolžan odpadke in onesnaženo nepremičnino prodajati prednostno; v primeru, da premoženja ni mogoče prodati, je dolžan izvesti dražbo s postopkom zniževanja cene. Če odpadkov ali onesnažene nepremičnine ni mogoče unovčiti, jih je dolžan ponuditi upnikom ali družbenikom skladno z zakonom, ki ureja finančno poslovanje, postopke zaradi insolventnosti in prisilno prenehanje. Če ti ne privolijo v prevzem premoženja, ga je dolžan ponuditi brezplačno tretjim osebam. V kolikor tudi tretji ne privolijo v prevzem odpadkov ali onesnažene nepremičnine, se te prenesejo na državo.

(3) Ne glede na določbe zakona iz prvega odstavka 36. člena tega zakona, ima država pogojno terjatev do stečajnega dolžnika v višini ocene stroškov, potrebnih za okoljsko sanacijo iz 5. točke drugega odstavka 38. člena tega zakona, in jo mora stečajni upravitelj na podlagi poročila iz petega odstavka 38. člena tega zakona vključiti v seznam terjatev skladno z zakonom, ki ureja finančno poslovanje, postopke zaradi insolventnosti in prisilno prenehanje.

(4) Država je upravičena do poplčila terjatve iz prejšnjega odstavka z dnem prenosa stvari iz tretjega odstavka tega člena in drugega odstavka 41. člena tega zakona na državo, in sicer v višini sredstev, potrebnih za okoljsko sanacijo v delu, ki je prenesen na državo.

41. člen **(posebna pravila za odlagališče odpadkov)**

(1) Stečajni upravitelj mora za odlagališče odpadkov najkasneje v šestih mesecih od dneva objave oklica o začetku stečajnega postopka izvesti dražbo s postopkom zniževanja cene.

(2) Če odlagališča odpadkov, ki sestavlja stečajno maso, v roku iz prejšnjega odstavka ni mogoče vnovčiti ali bi z njegovim vnovčenjem nastali nesorazmerni stroški, ga je stečajni upravitelj dolžan ponuditi upnikom ali družbenikom skladno z zakonom, ki ureja finančno poslovanje, postopke zaradi insolventnosti in prisilno prenehanje. Če ti ne privolijo v prevzem premoženja, ga je dolžan ponuditi brezplačno tretjim osebam. V kolikor tudi tretji ne privolijo v prevzem odlagališča, se odlagališče prenese na državo.

(3) Z odlagališčem odpadkov, ki ga je prevzela država, upravlja v njenem imenu in za njen račun družba iz 180. člena tega zakona, zanj pa ni treba zagotavljati finančnega jamstva.

42. člen **(pravna sredstva)**

(1) Zoper soglasje sodišča k prenosu odpadkov, nepremičnine, ki bi bila lahko onesnažena ali odlagališča odpadkov na državo, lahko pravobranilstvo v 8 delovnih dneh od objave soglasja vloži ugovor, zlasti če:

1. stečajna masa zadošča za kritje stroškov okoljske sanacije,
2. stečajni upravitelj ne izvede postopka prodaje odpadkov ali nepremičnine, ki bi bila lahko onesnažena ali ne izvede prodaje odlagališča odpadkov z zniževanjem cene;
3. stečajni upravitelj ne ponudi odpadkov ali nepremičnine, ki bi bila lahko onesnažena ali odlagališč odpadkov upnikom ali družbenikom stečajnega dolžnika;

4. stečajni upravitelj v postopku vnovčevanja odpadkov, nepremičnine, ki bi bila lahko onesnažena ali odlagališča odpadkov ne preizkusi možnosti brezplačne prepustitve tretjim osebam.

(2) Ne glede na določbe 1. točke prejšnjega odstavka, pravobranilstvo ne more vložiti ugovora zoper soglasje sodišča k prenosu odlagališča odpadkov.

(3) O ugovoru odloča stečajno sodišče. Če stečajno sodišče ugovoru ugodi, odpravi akt iz prvega odstavka tega člena in naloži stečajnemu upravitelju odpravo nepravilnosti.

(4) Zoper odločitev stečajnega sodišča je mogoča pritožba v 15 delovnih dneh od prejema odločitve stečajnega sodišča.

43. člen

(odškodninska odgovornost stečajnega upravitelja)

(1) Stečajni upravitelj je odškodninsko odgovoren državi, če:

1. ne opravi preizkusa zadostnosti stečajne mase za izvedbo okoljske sanacije;
2. zamudi rok za izvedbo okoljske sanacije;
3. ne rezervira sredstev za izvedbo okoljske sanacije ali
4. ne izvede prodaje odlagališča odpadkov v skladu z določbo 41. člena tega zakona.

(2) Republika Slovenija lahko v enem mesecu od pravnomočnosti soglasja stečajnega sodišča k prenosu odpadkov, onesnažene nepremičnine ali odlagališča odpadkov na državo od stečajnega dolžnika zahteva povrnitev vse škode, ki ji je iz tega naslova nastala, in ki se poplača po pravilih, ki veljajo za stroške stečajnega postopka.

44. člen

(konec stečaja in likvidacija)

(1) Postopek stečaja in postopek likvidacije lastnika ali upravljavca naprave ali obrata, za katero je bilo izdano okoljevarstveno dovoljenje skladno s tem zakonom, se v primeru prenehanja naprava ali obrata ne more zaključiti, če niso izpolnjene vse zahteve iz okoljevarstvenega dovoljenja, določene za primer prenehanja.

(2) Ne glede na določbe prejšnjega člena se postopek stečaja in postopek likvidacije osebe iz prejšnjega odstavka lahko zaključi, če stečajni ali likvidacijski upravitelj dokaže, da je s pravnim poslom zagotovljen prenos odpadkov ali nevarnih snovi, naprave, obrata ali nepremičnin, na katerih ta leži, na tretjo osebo ali je bil izveden prenos odpadkov ali nevarnih snovi oziroma odlagališč, na katerih ta leži, na državo.

(3) Ne glede na določbe zakona, ki ureja gospodarske družbe, likvidacijski upravitelj ne sme prijaviti izbrisa družbe iz registra, pristojno sodišče pa družbe ne sme izbrisati, če ni zagotovljeno, da so izpolnjene vse zahteve iz prejšnjih odstavkov.

45. člen

(prenos odpadkov in onesnaženih nepremičnin drugih oseb)

Če je stečajni postopek uveden zoper osebo, ki ni oseba iz prvega odstavka 36. člena tega zakona, v stečajni masi pa so odpadki ali onesnažena nepremičnina, ki je ni mogoče prodati ali razdeliti upnikom skladno z zakonom, se prenese na državo.

2.2. Poblaščenec za varstvo okolja

46. člen **(pooblaščenec za varstvo okolja)**

(1) Povzročitelj obremenitve, ki mora pridobiti okoljevarstveno dovoljenje po določbah 85. člena ali 105. člena tega zakona, mora imeti v delovnem ali pogodbenem razmerju najmanj eno osebo, ki je odgovorna za opravljanje nalog varstva okolja (v nadaljnjem besedilu: pooblaščenec za varstvo okolja).

(2) Naloge pooblaščenca za varstvo okolja so zlasti:

1. seznanjanje in svetovanje povzročitelju obremenitve v zvezi s predpisanimi ukrepi varstva okolja pri opravljanju njegove dejavnosti,
2. dajanje mnenj in predlogov povzročitelju obremenitve o ukrepih za zmanjševanje ali preprečevanje obremenjevanja okolja,
3. sodelovanje pri uvajanju za okolje manj škodljivih postopkov, tehnologij in proizvodov,
4. nadzorovanje in skrb za izvajanje predpisanih ukrepov varstva okolja pri opravljanju dejavnosti ter poročanje povzročitelju obremenitve o ugotovljenih pomanjkljivostih,
5. zagotavljanje javnosti podatkov o obremenjevanju okolja skladno s tem zakonom,
6. seznanjanje zaposlenih o škodljivih vplivih naprave ali obrata na okolje in ukrepih za njihovo preprečevanje ali zmanjševanje,
7. sodelovanje z osebami, zadolženimi za varnost in zdravje pri delu, požarno varnost in svetovalcem za kemikalije,
8. sodelovanje pri pripravi načrtov za zaščito in reševanje po predpisih o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami ter
9. druge naloge varstva okolja v skladu s pooblastili povzročitelja obremenitve.

(3) Povzročitelj obremenitve mora pooblaščenca za varstvo okolja omogočiti strokovno neodvisno opravljanje nalog iz prejšnjega odstavka in izpopolnjevanje znanja ter zagotoviti dostop do vseh potrebnih podatkov.

(4) Povzročitelj obremenitve lahko imenuje za pooblaščenca za varstvo okolja le osebo, ki ima za opravljanje nalog iz drugega odstavka tega člena najmanj šesto raven izobrazbe in pet let delovnih izkušenj na področju varstva okolja.

(5) Povzročitelj obremenitve mora imenovati pooblaščenca za varstvo okolja in določiti njegove naloge ter pooblastila pisno. O imenovanju pooblaščenca in podatkih iz šestega odstavka tega člena in njegovih nalogah ter pooblastilih, spremembah njegovih nalog ali pooblastil ali o njegovi razrešitvi mora povzročitelj obremenitve obvestiti ministrstvo in pristojni organ občine, na območju katere ima sedež.

(6) Ministrstvo pooblaščenca na podlagi obvestiola iz prejšnjega odstavka vpiše v register iz 278. člena tega zakona..

2.3. Znak za okolje in sistem okoljskega vodenja organizacij

47. člen **(znak za okolje)**

(1) Za spodbujanje proizvodnje proizvodov ali opravljanja storitev (v nadaljnjem besedilu: proizvod), ki imajo v primerjavi z drugimi istovrstnimi proizvodi manjše negativne vplive na okolje v celotnem obdobju svojega obstoja in s tem prispevajo k učinkoviti rabi delov okolja ter visoki stopnji varstva okolja, ministrstvo takšnemu proizvodu lahko podeli znak za okolje.

- (2) Skupine proizvodov in merila, ki jih mora proizvod izpolnjevati za pridobitev znaka za okolje in oblika znaka so določeni s predpisi EU, ki se nanašajo na sistem EU za podeljevanje znaka za okolje.
- (3) Proizvajalec ali uvoznik zaprosi ministrstvo za izdajo znaka za okolje za proizvod z vlogo, ki mora vsebovati dokazila o tem, da proizvod izpolnjuje predpisana merila, in plača pristojbino, ki jo na podlagi predpisov iz prejšnjega odstavka določi ministrstvo.
- (4) Ministrstvo osebi iz prejšnjega odstavka podeli znak za okolje za proizvod z odločbo na način in pod pogoji, določenimi v predpisih iz drugega odstavka tega člena.
- (5) Oseba, ki je znak pridobila, plača ministrstvu tudi posebno pristojbino, ki jo na podlagi predpisov iz drugega odstavka tega člena določi ministrstvo.
- (6) Ministrstvo preverja, ali proizvod izpolnjuje merila za podelitev znaka za okolje v skladu s predpisi EU iz drugega odstavka tega člena.
- (7) Ministrstvo lahko podeljeni znak za okolje odvzame, če oseba iz četrtega odstavka tega člena krši pogoje, pod katerimi je bil znak podeljen, ali če proizvod ne izpolnjuje več predpisanih meril.
- (8) Znak za okolje lahko uporablja proizvajalec ali uvoznik le v zvezi s proizvodom, ki mu je bil znak za okolje podeljen.
- (9) Uporaba znaka, ki je podoben znaku za okolje do te mere, da bi lahko ustvaril zmedo na trgu ali zmedel potrošnike, je prepovedana.

2.4. Sistem okoljskega vodenja organizacij

48. člen **(sistem okoljevarstvenega vodenja organizacij)**

- (1) Za spodbujanje primernejšega ravnanja z okoljem in obveščanja javnosti o vplivih njihovih dejavnosti na okolje ministrstvo omogoča gospodarskim družbam, samostojnim podjetnikom posameznikom, zavodom in drugim organizacijam ali njihovim delom ali povezavam (v nadaljnjem besedilu: organizacija) vključevanje v sistem EU za okoljevarstveno vodenje organizacij (v nadaljnjem besedilu: sistem EMAS).
- (2) Pogoji, ki jih mora izpolnjevati organizacija za vključitev v sistem EMAS, so določeni s predpisi EU, ki se nanašajo na sistem EMAS.
- (3) Organizacija zaprosi ministrstvo za vključitev v sistem EMAS z vlogo, ki mora vsebovati dokumente in dokazila o tem, da organizacija izpolnjuje predpisane pogoje.
- (4) Izpolnjevanje pogojev iz drugega odstavka tega člena preverja EMAS preveritelj.
- (5) Ministrstvo odobri organizaciji vključitev v sistem EMAS z odločbo o registraciji.
- (6) Odločba iz prejšnjega odstavka je podlaga za vključitev organizacije v evidenco organizacij, vključenih v sistem EMAS (v nadaljnjem besedilu: evidenca EMAS), ki je sestavni del registra iz 278. člena tega zakona.
- (7) Organizacija, registrirana v sistemu EMAS, se lahko sklicuje na registracijo in uporablja znak EMAS v obliki, na način in pod pogoji, ki so določeni s predpisi iz drugega odstavka tega člena.

(8) Ministrstvo lahko na lastno pobudo, na pobudo EMAS preveritelja, pristojne inšpekcije ali organizacije same, in ob upoštevanju mnenja strokovnega sveta iz 50. člena tega zakona, z odločbo začasno ali trajno izključi iz evidence EMAS organizacijo, ki ne izpolnjuje predpisanih pogojev.

(9) V predpisih iz 23., 24., 27. in 30. člena tega zakona se za organizacije, vključene v sistem EMAS lahko določijo tudi olajšave in spodbude, ki se nanašajo zlasti na zmanjšanje pogostosti in obsega izvajanja monitoringa ter poročanja.

(10) Uporaba znaka EMAS s strani organizacije, ki ni registrirana v sistemu EMAS, in uporaba znaka, ki je znaku EMAS podoben do te mere, da bi lahko ustvaril zmedo na trgu ali zavedel potrošnike, je prepovedana.

49. člen **(EMAS preveritelj)**

(1) EMAS preveritelj je lahko le pravna oseba, ki ima akreditacijo državnega akreditacijskega organa po predpisih o akreditaciji in izpolnjuje druge pogoje, določene v predpisih iz drugega odstavka prejšnjega člena.

(2) Organ iz prejšnjega odstavka mora v zvezi z vzpostavitvijo in delovanjem sistema akreditiranja EMAS preveriteljev v svojih organih zagotoviti sodelovanje vseh zainteresiranih strani iz drugega odstavka 50. člena tega zakona, skladno z zakonom.

(3) Organ iz prvega odstavka tega člena vodi evidenco akreditiranih EMAS preveriteljev, ki vsebuje zlasti:

1. firmo in sedež EMAS preveritelja,
2. številko in datum izdaje akreditacijske listine,
3. obseg akreditacije in
4. druge podatke, zahtevane v predpisih iz drugega odstavka prejšnjega člena.

(4) Organ iz prvega odstavka tega člena mora ministrstvu najmanj enkrat mesečno ali na njegovo zahtevo posredovati podatke o akreditiranih EMAS preveriteljih.

(5) Podatki iz evidence EMAS preveriteljev so javni, skladno z zakonom.

(6) Organ iz prvega odstavka tega člena mora dati ministrstvu na njegovo zahtevo vse podatke v zvezi s postopkom akreditacije posameznih EMAS preveriteljev, EMAS preveritelj pa vse podatke o postopkih preverjanja posameznih organizacij.

(7) Ministrstvo mora zagotoviti varovanje podatkov, pridobljenih na podlagi prejšnjega odstavka, ki so poslovna tajnost, skladno z zakonom.

50. člen **(Strokovni svet za spodbujanje okolju prijaznih proizvodov)**

(1) Za obravnavo strokovnih vprašanj, ki se nanašajo na celovito politiko do proizvodov glede varstva okolja, za podeljevanje znaka za okolje in za vključevanje organizacij v sistem EMAS minister ustanovi Strokovni svet za spodbujanje okolju prijaznih proizvodov, skladno z zakonom.

(2) Strokovni svet iz prejšnjega odstavka sestavljajo predstavnice ali predstavniki (v nadaljnjem besedilu: predstavnik) ministrstva, minister pa vanj povabi tudi predstavnike občin, gospodarstva, nevladnih organizacij iz prvega odstavka 265. člena tega zakona in varstva potrošnikov, tako, da je zagotovljena uravnotežena udeležba vseh zainteresiranih strani.

(3) Naloge Strokovnega sveta iz prvega odstavka tega člena so zlasti:

1. dajanje mnenj v zvezi s celovito politiko do proizvodov glede varstva okolja,
2. dajanje mnenj glede razvoja in izvajanja sistema podeljevanja znaka za okolje in izvajanja sistema EMAS,
3. dajanje mnenj v zvezi s pobudami za začasno ali trajno izključitev organizacije iz sistema EMAS in
4. druge naloge, določene z aktom o ustanovitvi.

IV. PRESOJE VPLIVOV NA OKOLJE, OKOLJEVARSTVENA DOVOLJENJA IN PRIJAVA DEJAVNOSTI

1. Sodelovanje javnosti in zainteresirane javnosti ter sodno varstvo

1.1. Sodelovanje javnosti

51. člen **(sodelovanje javnosti)**

(1) Ministrstvo mora v postopkih izdaje upravnega akta in njegove spremembe, v katerih je po tem zakonu predpisano sodelovanje javnosti, javnosti zagotoviti vpogled v dokumentacijo postopka ter ji omogočiti izražanje mnenj in dajanje pripomb.

(2) Dokumentacija iz prejšnjega odstavka obsega, če zakon ne določa drugače, zlasti vlogo za pridobitev upravnega akta skupaj s prilogami ter pisna mnenja sodelujočih organov in organizacij iz drugega odstavka 62. člena zakona.

(3) Ministrstvo v postopkih iz prvega odstavka tega člena obvesti javnost z javnim naznanilom v svetovnem spletu in na krajevno običajen način zlasti o:

1. vlogi za izdajo upravnega akta in njegovem osnutku,
2. kraju in času, kjer je mogoč vpogled v dokumentacijo prejšnjega odstavka, in naslovu spletnega dostopa, kjer je dostopna,
3. organu, ki je pristojen za vodenje postopka, sprejem mnenj in pripomb javnosti ter odločanje,
4. roku in načinu dajanja mnenj in pripomb,
5. morebitnem sodelovanju druge države ali podatkih, ki jih je v zvezi s posegom na njenem ozemlju posredovala druga država, in
6. obsegu območja, na katerem poseg v okolje ali naprava povzroča obremenitve okolja, ki lahko vplivajo na zdravje in premoženje ljudi (v nadaljnjem besedilu: vplivno območje), kadar ga je v skladu s tem zakonom treba določiti.

(4) Kadar ministrstvo postopek vodi po uradni dolžnosti, namesto o vlogi, javnost obvesti o dejstvu, da vodi postopek po uradni dolžnosti in pravni podlagi tega postopka.

(5) Javno naznanilo iz tretjega odstavka tega člena vsebuje tudi poziv osebam, ki imajo po tem zakonu pravico do stranske udeležbe, da v roku petih delovnih dni od izteka roka iz šestega odstavka tega člena priglasijo udeležbo v postopku in opozorilo o tem, da kasnejša priglasitev udeležbe ni dovoljena.

(6) Rok, v katerem ima javnost pravico vpogleda in možnost dajanja mnenj ter pripomb na dokumentacijo iz tretjega odstavka tega člena, je najmanj 30 delovnih dni od dneva objave javnega naznanila iz prejšnjega odstavka. V skupnih postopkih izdaje upravnega akta po tem zakonu znaša ta rok najmanj 40 delovnih dni.

(7) Ministrstvo v rokih iz prejšnjega člena lahko razpiše tudi obravnavo z javnostjo, če oceni, da bi takšna obravnava prispevala k učinkovitejšemu vodenju postopka.

(8) Rok iz šestega odstavka tega člena se ne šteje v rok za izdajo upravnega akta.

52. člen

(obvestilo o sprejetem upravnem aktu)

(1) Ministrstvo o izdanem upravnem aktu najkasneje v 30 delovnih dneh po njegovi vročitvi strankam obvesti javnost z objavo na krajevno običajen način in svetovnem spletu.

(2) Obvestilo iz prejšnjega odstavka mora vsebovati zlasti:

1. vsebino odločitve in bistvene pogoje za izvedbo nameravanega posega, če so bili določeni,
2. glavne razloge za odločitev,
3. opis najpomembnejših ukrepov za preprečitev, zmanjšanje ali odpravo škodljivih vplivov nameravanega posega na okolje odobritve posega in
4. navedbo upoštevanja mnenja in pripomb države članice v primeru čezmejnega sodelovanja.

(3) Zahteve iz prejšnjega odstavka se ne uporabljajo, če ministrstvo na krajevno običajen način, na enotnem državnem portalu e-uprava in na spletni strani ministrstva upravni akt ali njegovo spremembo iz prvega odstavka tega člena objavi v celoti.

1.2. Sodelovanje zainteresirane javnosti

53. člen

(stranski udeleženci)

(1) Postopka izdaje upravnega akta v skladu s tem zakonom se lahko udeležuje oseba, ki izpolnjuje pogoje za stranskega udeleženca v skladu z zakonom, ki ureja splošni upravni postopek.

(2) V primeru, ko ta zakon zahteva določitev vplivnega območja posega v okolje ali naprave, se šteje, da izpolnjuje pogoje za stranskega udeleženca tudi oseba, ki na vplivnem območju stalno prebiva ali je lastnik ali posestnik zemljišča, ki nanj meji.

(3) Če je oseb iz prvega in drugega odstavka tega člena več kot pet morajo ministrstvu v roku, ki jim ga določi, sporočiti skupnega pooblaščenca za vročitve.

(4) Ne glede na določbe prvega in drugega odstavka tega člena se postopka izdaje upravnega akta iz:

1. šestega odstavka 71. člena,
2. drugega odstavka 81. člena,
3. prvega odstavka 90. člena,
4. 93. člena,
5. prve in druge točke tretjega odstavka 95. člena,
6. pete točke prvega odstavka 96. člena,
7. prvega odstavka 109. člena,
8. prvega odstavka 114. člena,
9. prvega odstavka 121. člena,
10. prvega odstavka 125. člena,
11. prvega odstavka 129. člena in
12. prvega odstavka 132. člena, tega zakona

lahko udeležujejo tudi nevladne organizacije iz prvega odstavka 265. člena tega zakona.

(5) Poleg oseb iz prejšnjih odstavkov se postopka izdaje upravnega akta iz prejšnjega odstavka lahko udeleži tudi civilna iniciativa, če v roku iz tretjega odstavka tega člena prihlasi udeležbo in:

1. ima najmanj 200 polnoletnih članov, ki imajo stalno prebivališče v občini, kjer bo izveden nameravani poseg ali obratovala naprava ali obrat, ali v občini, ki nanjo meji,
2. prigrasitvi priloži seznam s podpisi članov, na katerem je upravna enota overila dejstva iz prejšnje točke,
3. predloži stališče, ki se nanaša na spoštovanje predpisov na področju varstva okolja, ohranjanja narave, rabe in varstva naravnih virov ter varstva kulturne dediščine, glede nameravanega posega ali obratovanja naprave ali obrata ali na dokumentacijo, ki je javnosti na vpogled v skladu z drugim odstavkom prejšnjega člena, zastopala pa ga bo v postopku izdaje upravnega akta ali njegove spremembe kot svojo pravno korist.

(6) Člani civilne iniciative iz prejšnjega odstavka v postopku izdaje upravnega akta iz drugega odstavka tega člena in v postopku s pravnimi sredstvi ne morejo nastopati samostojno, temveč samo preko skupnega predstavnika.

(7) Ne glede na določbe zakona, ki ureja splošni upravni postopek ali druge predpise, ima oseba iz prejšnjih odstavkov tega člena položaj stranskega udeleženca v postopku izdaje upravnega akta iz prvega odstavka tega člena samo, če v roku petega odstavka prejšnjega člena tega zakona prihlasi udeležbo v postopku.

54. člen **(pravno varstvo pravice do udeležbe)**

(1) Če prihlasi udeležbo oseba, ki meni da izkazuje pravni interes po pravilih splošnega upravnega postopka, ministrstvo preizkusi, ali izkazuje pravni interes, in o tem v roku desetih delovnih dni od prejema prigrasitve izda sklep, zoper katerega ni pritožbe.

(2) Če oseba iz prvega do tretjega odstavka prejšnjega člena ali nevladna organizacija iz prvega odstavka 265. člena tega zakona prihlasi udeležbo po izteku roka za njeno prigrasitev, ministrstvo prigrasitev zavrže. O zavrženju izda v roku petih delovnih dni od prejema prigrasitve sklep, zoper katerega ni pritožbe.

(3) Ne glede na določbe zakona, ki ureja upravni spor, je zoper sklep iz prejšnjih odstavkov dovoljeno sprožiti upravni spor v roku petih delovnih dni, za odločanje o tožbi pa se smiselno uporabljajo določbe o odločanju o zahtevi za izdajo začasne odredbea, razen določb o varščini.

(4) Določbe prejšnjih odstavkov se uporabljajo tudi za odločanje o udeležbi civilne iniciative iz petega odstavka prejšnjega člena.

55. člen **(navajanje dejstev in dokazov)**

(1) V postopkih izdaje upravnih aktov, določenih v tem poglavju, morajo stranka in stranski udeleženci najkasneje do konca ustne obravnave navesti dejstva in dokaze, na katere opirajo svoj zahtevek ali z njimi varujejo svojo pravno korist, in se izjaviti o navedbah in ponujenih dokazih nasprotnih udeležencev.

(2) Ministrstvo lahko stranki in stranskim udeležencem pred ustno obravnavo s pisnim pozivom naloži, da v roku, ki ga določi, odgovorijo na posamezna vprašanja glede okoliščin, ki so pomembne za odločitev, da dopolnijo ali dodatno obrazložijo svoje predhodne navedbe, predlagajo dodatne dokaze, predložijo listine, na katere so se sklicevale, se izjavijo o izvedenskem mnenju ali drugih izvedenih dokazih, podajo pisne

izjave prič, se izjavijo o navedbah nasprotnega udeleženca ali predložijo druge listine, na katere se sklicujejo.

(3) Stranka in stranski udeleženci lahko po ustni obravnavi pisno navajajo tudi dejstva in predlagajo dokaze iz prejšnjih odstavkov, ki jih brez svoje krivde niso mogle navesti do konca ustne obravnave.

(4) Dejstva in dokazi, ki so predloženi v nasprotju s prvim in tretjim odstavkom, se ne upoštevajo, razen če je zaradi ugotovitve materialne resnice treba odločiti drugače.

56. člen **(izključitev pritožbe)**

(1) Pritožba ni dovoljena zoper odločbo iz:

1. drugega odstavka 81. člena,
2. prvega odstavka 90. člena,
3. tretjega odstavka 95. člena,
4. prvega odstavka 96. člena,
5. prvega odstavka 97. člena,
6. osmega odstavka 98. člena
7. trinajsti odstavek 104. člena,
8. prvega odstavka 109. člena
9. četrty odstavka 111. člena,
10. četrty odstavka 112. člena,
11. prvega odstavka 114. člena,
12. prvega odstavka 121. člena,
13. prvega odstavka 125. člena,
14. prvega odstavka 129. člena in
15. prvega odstavka 132. člena tega zakona.

(2) Pritožba ni dovoljena, dopusten pa je upravni spor, zoper sklep iz:

1. šestega odstavka 71. člena,
2. štirinajstega odstavka 92. člena,
3. sedmega odstavka 95. člena,
4. šestega odstavka 96. člena,
5. drugega odstavka 101. člena,
6. devetega odstavka 115. člena in
7. enajstega odstavka 134. člena tega zakona.

57. člen **(zahteva za sodno varstvo)**

(1) Odločbe in sklepe iz prejšnjega člena, razen sklep iz šestega odstavka 71. člena, lahko stranka ter osebe ali skupine oseb, ki so na podlagi 53. člena tega zakona v postopku izdaje upravnega akta ali njegove spremembe udeležene kot stranski udeleženec, izpodbijajo s tožbo v upravnem sporu.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek lahko nevladne organizacije iz prvega odstavka 265. člena tega zakona upravni akt iz prejšnjega odstavka izpodbijajo v roku 30 dni od objave iz tretjega odstavka 51. člena tega zakona, tudi če niso bile udeležene v upravnem postopku.

(3) Če je za izvedbo nameravanega posega iz petega odstavka 70. člena treba pridobiti upravni akt v skladu s tem zakonom ali predpisi, ki urejajo graditev objektov, rudarstvo, kmetijstvo, gozdarstvo ali upravljanje voda, lahko sklep iz šestega odstavka 71. člena tega zakona oseba, ki je v postopku

sodelovala kot stranski udeleženec, nevladna organizacija iz prvega odstavka 265. člena tega zakona pa v vsakem primeru, izpodbija s tožbo zoper ta upravni akt

(4) Ne glede na določbe prejšnjih odstavkov je rok za vložitev tožbe zoper odločbe iz prvega odstavka 114. člena, prvega odstavka 121. člena, prvega odstavka 125. člena, prvega odstavka 129. člena in prvega odstavka 132. člena tega zakona 40 delovnih dni od objave iz tretjega odstavka 51. člena tega zakona.

(5) Tožbo se lahko vloži tudi zaradi kršitev določb 51. člena tega zakona.

58. člen (sodno varstvo)

(1) Kadar sodišče ugotovi, da je bilo v postopku izdaje izpodbijane odločbe nepopolno ali zmotno ugotovljeno dejansko stanje ali da je v postopku prišlo do bistvenih kršitev pravil postopka, s sklepom naloži ministrstvu, da v roku, ki ne sme biti daljši od dveh mesecev od dneva prejema sklepa, dopolni postopek in odpravi njegove pomanjkljivosti ter o opravljenih dejanjih napravi zapisnik in ga pošlje sodišču.

(2) Če sodišče spozna, da je treba na podlagi opravljenih dejanj ministrstva iz prejšnjega odstavka zadevo rešiti drugače, kot je bila rešena z odločbo ministrstva, odpravi odločbo ministrstva in s sodbo samo odloči o vlogi za pridobitev okoljevarstvenega soglasja ali okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe.

(3) Če sodišče ugotovi, da temelji odločba ministrstva na zmotno presojenih dokazih, da je bil iz ugotovljenih dejstev napravljen napačen sklep o dejanskem stanju ali da je bil napačno uporabljen predpis, na podlagi katerega je bilo odločeno, odpravi odločbo ministrstva in s sodbo samo odloči o vlogi za pridobitev okoljevarstvenega soglasja ali okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe.

(4) Sodišče odloči o tožbi najkasneje v treh mesecih od prejema tožbe. V ta rok se ne šteje rok iz prvega odstavka tega člena. O pritožbi ali drugem pravnem sredstvu zoper sodbo sodišče odloči najkasneje v enem mesecu od njegovega prejema.

2. Presoje vplivov na okolje

2.1. Celovita presoja vplivov izvedbe planov na okolje

59. člen (okoljska izhodišča)

(1) Okoljska izhodišča so s predpisi določeni cilji varstva okolja, na podlagi katerih se pripravljajo in celovito presojajo plani, programi, načrti in drugi akti na področju urejanja prostora, upravljanja voda, gospodarjenja z gozdovi, lova, ribištva, rudarstva, kmetijstva, energetike, industrije, transporta, telekomunikacij, turizma, ravnanja z odpadki in odpadnimi vodami ter oskrbe prebivalstva s pitno vodo, s katerimi se načrtuje poseg v okolje ali raba naravnih dobrin.

(2) Okoljska izhodišča so zlasti:

1. stanje okolja in njegovih delov, vključno z obstoječimi obremenitvami, ugotovljeno na podlagi monitoringa okolja iz 267. člena tega zakona,
2. obveznosti ratificiranih in objavljenih mednarodnih pogodb, ki se nanašajo na preprečevanje in zmanjševanje obremenjevanja okolja,
3. obveznosti iz predpisov EU, ki veljajo neposredno;
4. nacionalni program varstva okolja iz 18. člena tega zakona,

5. operativni programi varstva okolja iz 19. člena tega zakona,
6. strategija prilagajanja na podnebne spremembe iz 20. člena tega zakona,
7. varstvena, varovana, zavarovana, degradirana in druga območja, na katerih je zaradi varstva okolja, ohranjanja narave, urejanja voda, varstva naravnih virov ali kulturne dediščine predpisan poseben pravni režim,
8. območja ali deli okolja, ki so skladno s predpisom razvrščeni v razrede ali stopnje,
9. predpisane omejitve rabe prostora zaradi obratov, v katerih lahko pride do večje nesreče iz 24. člena tega zakona, in
10. veljavni pravni režimi na območjih ali delih okolja iz 7., 8. in 9. točke.

(3) Okoljska izhodišča vsebujejo tudi cilje preprečevanja in zmanjševanja obremenjevanja okolja in okvire za programiranje, planiranje in načrtovanje posegov v okolje, da se glede na obstoječo stopnjo obremenitve okolja ali občutljivost okolja za posamezno vrsto posegov prepreči, omeji ali zmanjša obremenjevanje okolja.

60. člen **(celovita presoja vplivov na okolje)**

(1) Zaradi uresničevanja načel trajnostnega razvoja, celovitosti in preventive je treba v postopku priprave plana, programa, načrta ali drugega splošnega akta in njegovih sprememb (v nadaljnjem besedilu: plan), katerega izvedba lahko pomembno vpliva na okolje, izvesti celovito presojo vplivov njegove izvedbe na okolje, s katero se ugotovijo in ocenijo vplivi na okolje ter vključenost zahtev varstva okolja, ohranjanja narave, varstva človekovega zdravja in kulturne dediščine v plan, ter pridobiti potrdilo ministrstva o sprejemljivosti njegove izvedbe na okolje.

(2) Celovita presoja vplivov na okolje se izvede za plan, ki ga na podlagi zakona sprejme pristojni organ države ali občine za področje urejanja prostora, upravljanja voda, gospodarjenja z gozdovi, ribištva, rudarstva, kmetijstva, energetike, industrije, prometa, ravnanja z odpadki in odpadnimi vodami, oskrbe prebivalstva s pitno vodo, telekomunikacij in turizma, če se z njim določa ali načrtuje poseg v okolje, določen s predpisom iz petega odstavka 70. člena tega zakona, ali če je zanj zahtevana presoja sprejemljivosti po predpisih o ohranjanju narave.

(3) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka se celovita presoja vplivov na okolje izvede tudi za drug plan, če ministrstvo oceni, da bi njegova izvedba lahko pomembneje vplivala na okolje.

(4) Ne glede na določbe prejšnjih odstavkov se celovita presoja vplivov na okolje ne izvede za plan, izdelan na podlagi plana, za katerega je bila že izvedena celovita presoja vplivov na okolje, če za planirane posege niso določeni novi ali podrobnejši izvedbeni pogoji, če ne vsebuje novih posegov ali ne zajema novih območij glede na plan, na podlagi katerega je pripravljen. Celovita presoja vplivov na okolje se ne izvede za plan, ki je izključno namenjen obrambi države, zaščiti in reševanju ter za proračun ali finančne načrte države ali občine.

(5) Pripravljačev plana mora pred začetkom njegove priprave ministrstvu poslati obvestilo o svoji nameri. Obvestilo mora vsebovati informacije o vrsti, vsebini in ravni natančnosti, s katero bo plan izdelan, vključno z ustreznim kartografskim prikazom določenih ali načrtovanih posegov ali območja, ki ga plan zajema.

(6) Ministrstvo v 30 dneh po prejemu obvestila iz prejšnjega odstavka pisno sporoči pripravljavcu plana, ali je treba za plan izvesti celovito presojo vplivov na okolje. Z javnim naznanilom na svetovnem spletu ministrstvo obvesti tudi javnost, ali bo za plan izvedena celovita presoja vplivov na okolje.

(7) Vlada predpiše merila za ocenjevanje pomembnejših vplivov izvedbe plana na okolje iz tretjega odstavka tega člena.

61. člen
(okoljsko poročilo)

(1) Pripravljaivec plana, za katerega se izvede celovita presoja vplivov na okolje, mora pred izvedbo celovite presoje vplivov na okolje zagotoviti okoljsko poročilo, v katerem se opredelijo, opišejo in ovrednotijo vplivi izvedbe plana na okolje in možne alternative, ob upoštevanju ciljev in geografskih značilnosti območja, na katerega se plan nanaša.

(2) Okoljsko poročilo mora vsebovati informacije, potrebne za celovito presojo vplivov plana na okolje, pri njegovi pripravi pa se praviloma uporablja obstoječe znanje in postopki vrednotenja ter upošteva vsebina in natančnost plana.

(3) Iz okoljskega poročila mora biti razvidno tudi, kako je pripravljaivec pri izdelavi plana upošteval okoljska izhodišča iz 59. člena tega zakona, in predvideni način spremljanja vplivov plana na okolje pri njegovem izvajanju.

(4) Vlada predpiše podrobnejšo vsebino okoljskega poročila.

62. člen
(mnenje ministrstev in drugih organizacij o okoljskem poročilu in sprejemljivosti vplivov izvedbe plana na okolje)

(1) Pripravljaivec posreduje plan in okoljsko poročilo ministrstvu.

(2) Ministrstvo nemudoma pošlje dokumente iz prejšnjega odstavka ministrstvu in drugim organizacijam, ki so glede na vsebino plana pristojne za posamezne zadeve varstva okolja, varstvo ali rabo naravnih dobrin, krajine, varstvo zdravja ljudi ali varstvo kulturne dediščine, in jih pozove, da v 21 dneh ministrstvu pošljejo pisno mnenje o sprejemljivosti vplivov izvedbe plana na okolje s stališča njihove pristojnosti, ali pisno sporočijo, da okoljsko poročilo ne omogoča presoje vplivov izvedbe plana na okolje in ga je zato treba dopolniti z dodatnimi ali podrobnejšimi informacijami, sicer se šteje, da je okoljsko poročilo ustrezno.

(3) Ministrstvo po pridobitvi pisnih mnenj ali sporočil iz prejšnjega odstavka najkasneje v 30 dneh od prejema dokumentov iz prvega odstavka tega člena obvesti pripravljavca plana o tem, da je okoljsko poročilo ustrezno ali pa zahteva dopolnitev okoljskega poročila z dodatnimi ali s podrobnejšimi informacijami, sicer se šteje, da je okoljsko poročilo ustrezno.

(4) Pripravljaivec plana dopolnjeno okoljsko poročilo pošlje ministrstvu, ki ga posreduje ministrstvu in organizacijam iz drugega odstavka tega člena, ki so zahtevale dopolnitev okoljskega poročila, da v 21 dneh od prejema dopolnjenega okoljskega poročila pripravijo pisno mnenje o sprejemljivosti vplivov izvedbe plana na okolje.

(5) Ministrstvo na podlagi plana in okoljskega poročila preuči sprejemljivost vplivov izvedbe plana na okolje ter o tem pripravi pisno mnenje, ki ga skupaj z mnenji ministrstev in organizacij iz drugega odstavka tega člena pošlje pripravljavcu plana najkasneje v 45 dneh od prejema plana in okoljskega poročila oziroma dopolnjenega okoljskega poročila.

63. člen
(sodelovanje javnosti)

(1) Pripravljačec plana mora po ugotovitvi ustreznosti okoljskega poročila iz prejšnjega člena v postopku sprejemanja plana omogočiti sodelovanje javnosti ob smiselni uporabi določb 51. člena tega zakona, pri čemer dokumentacija iz tretjega odstavka 51. člena tega zakona obsega osnutek plana in okoljsko poročilo v skladu z določbami 61. člena tega zakona.

(2) Če je sodelovanje javnosti v postopku sprejemanja plana določeno s katerim od zakonov iz drugega odstavka 60. člena tega zakona, se za sodelovanje javnosti upoštevajo tudi določbe 51. člena tega zakona.

64. člen **(čezmejni vplivi)**

(1) Če bi izvedba plana lahko pomembno vplivala na okolje v državi članici, ministrstvo najkasneje hkrati z javnim naznanilom iz prejšnjega člena pošlje plan in okoljsko poročilo pristojnemu organu te države in ga zaprosi, da se v določenem roku odloči, ali namerava sodelovati v postopku celovite presoje vplivov izvedbe plana na okolje.

(2) Ministrstvo pošlje plan in okoljsko poročilo pristojnemu organu države članice in ga zaprosi, da se v določenem roku odloči, ali namerava sodelovati v postopku celovite presoje vplivov izvedbe plana na okolje, tudi če država članica to sama zahteva.

(3) Če država članica obvesti ministrstvo, da namerava sodelovati v postopku celovite presoje vplivov plana na okolje, se ministrstvo in pristojni organ države članice dogovorita o roku, v katerem bo država članica ministrstvu posredovala mnenja in pripombe ali o drugih oblikah posvetovanja o zmanjšanju ali odpravi možnih čezmejnih vplivov plana na okolje, če država članica tako zahteva.

(4) Ministrstvo obvesti pripravljavca plana o nameri države članice iz prejšnjega odstavka, rok za sodelovanje javnosti iz prvega odstavka prejšnjega člena pa se nadomesti z rokom iz prejšnjega odstavka, o čemer ministrstvo sprejme poseben sklep, ki ga objavi na način iz tretjega odstavka 51. člena tega zakona.

(5) Ministrstvo pošlje pripravljavcu plana mnenja in pripombe države članice najkasneje v 15 dneh od njihove pridobitve.

65. člen **(presoja plana države članice)**

(1) Če ministrstvo prejme plan in okoljsko poročilo druge države članice, in oceni, da lahko izvedba tega plana pomembno vpliva na okolje v Republiki Sloveniji, tej državi v roku, ki ga ta določi, sporoči, ali želi sodelovati v postopku presoje vplivov plana na okolje.

(2) Če ministrstvo izve za plan iz prejšnjega odstavka, pa od države članice ni prejelo plana in okoljskega poročila, mora od pristojnega organa te države to zahtevati. Ministrstvo po prejemu plana in okoljskega poročila sporoči državi članici, ali želi sodelovati v postopku presoje vplivov izvedbe tega plana na okolje.

(3) Če se ministrstvo odloči za sodelovanje v postopku presoje vplivov izvedbe plana na okolje, ki poteka v državi članici, mora o planu in okoljskem poročilu države članice pridobiti mnenje ministrstev in organizacij iz drugega odstavka 62. člena tega zakona, in zagotoviti sodelovanje javnosti skladno z določbami prvega, drugega, tretjega in šestega odstavka 51. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo po pridobitvi mnenj ministrstev in organizacij iz prejšnjega odstavka pripravi mnenje o planu države članice in okoljskem poročilu in ga skupaj s pripombami javnosti v dogovorjenem roku pošlje pristojnemu organu države članice.

(5) Ministrstvo se lahko s pristojnim organom države članice dogovori tudi za posvetovanje o zmanjšanju ali odpravi možnih škodljivih vplivov izvedbe plana na okolje v Republiki Sloveniji.

66. člen **(potrditev okoljske sprejemljivosti plana)**

(1) Pripravljaivec plana mora v čim večji meri upoštevati pisna mnenja in pripombe iz petega odstavka 62. člena tega zakona, mnenja in pripombe države članice iz petega odstavka 64. člena tega zakona ter mnenja in pripombe javnosti iz 51. člena tega zakona, plan in okoljsko poročilo ustrezno spremeniti ali dopolniti in ju poslati ministrstvu.

(2) Če ministrstvo presodi, da se je plan bistveno spremenil, pozove ministrstva in organizacije iz drugega odstavka 62. člena tega zakona, da v 14 dneh pošljejo pisno mnenje o sprejemljivosti vplivov izvedbe plana na okolje s stališča svoje pristojnosti, ministrstvo pa v 30 dneh od prejema plana izda odločbo, s katero potrdi njegovo sprejemljivost, če presodi, da so vplivi izvedbe plana na okolje sprejemljivi, ali potrditev zavrne, če presodi, da vplivi izvedbe plana na okolje niso sprejemljivi. V primeru planov, ki se nanašajo na urejanje prostora se za pisno mnenje iz prejšnjega stavka šteje mnenje nosilcev urejanja prostora o upoštevanju smernic v predlogu prostorskega načrta po predpisih o načrtovanju prostora.

(3) Če je z zakoni iz drugega odstavka 60. člena tega zakona za plan, ki se sprejme na njihovi podlagi pred njegovim sprejetjem predpisana pridobitev soglasja ministra, se odločba iz prejšnjega odstavka, s katero je bilo presojeno, da so vplivi izvedbe plana na okolje sprejemljivi, šteje kot soglasje.

(4) Če je pripravljavec plana državni organ, odloči o pritožbi zoper odločbo iz drugega odstavka tega člena vlada.

(5) Če je pripravljavec plana pristojni organ občine, pritožba proti odločbi iz drugega odstavka ni dovoljena, mogoče pa je začeti upravni spor.

(6) V primeru plana, ki ga na področju prostorskega načrtovanja sprejema občina ali druga samoupravna lokalna skupnost, se odločba iz drugega odstavka tega člena šteje kot obvezno predhodno soglasje k sklepu o potrditvi predloga plana po predpisih o prostorskem načrtovanju, ki ga izda ministrstvo, pristojno za urejanje prostora.

(7) Če ministrstvo, pristojno za urejanje prostora, v predpisanem roku ne izda sklepa o potrditvi plana oziroma ga ne predloži v odločanje vladi po predpisih o načrtovanju prostora, se šteje predhodno soglasje iz prejšnjega odstavka za samostojno odločbo, v zvezi s pravnimi sredstvi pa se uporabljajo določbe petega odstavka tega člena.

67. člen **(obvestilo o sprejetem planu)**

(1) Pripravljaivec plana mora o njegovem sprejemu obvestiti pristojna ministrstva in organizacije iz drugega odstavka 62. člena tega zakona, državo članico iz 64. člena tega zakona, na način iz četrtega odstavka 52. člena tega zakona pa tudi javnost.

(2) Obvestilo iz prejšnjega odstavka vsebuje zlasti:
1. opis vključenosti okoljevarstvenih zahtev v plan,

2. upoštevanje mnenj in pripomb iz postopka celovite presoje vplivov izvedbe plana na okolje,
3. razloge za sprejete odločitve glede na možne alternative in
4. opis načina spremljanja vplivov na okolje pri izvajanju plana.

68. člen
(spremljanje vplivov izvajanja plana na okolje)

(1) Če ministrstvo na podlagi spremljanja stanja okolja iz 267. člena tega zakona ali na drug način, predviden v okoljskem poročilu, ugotovi, da je zaradi izvajanja plana prišlo do nepredvidenih škodljivih vplivov na okolje, mora o tem obvestiti pripravljavca plana in v skladu s svojimi pristojnostmi zagotoviti njihovo zmanjšanje ali odpravo.

(2) V primeru iz 64. in 65. člena tega zakona se lahko ministrstvo s pristojnim organom države članice dogovori o monitoringu vplivov izvedbe plana na okolje v Republiki Sloveniji ali državi članici.

2.2. Presoja vplivov izvedbe posegov na okolje

69. člen
(presoja vplivov na okolje)

(1) Pred začetkom izvajanja posega, ki lahko pomembno vpliva na okolje, je treba izvesti presojo njegovih vplivov na okolje in sprejeti odločitev o sprejemljivosti posega v okolje.

(2) Presoja vplivov na okolje je postopek, ki vključuje:

1. pripravo poročila o presoji vplivov na okolje;
2. izvedbo sodelovanja z organi in organizacijami iz drugega odstavka 62. člena tega zakona in javnostjo iz 51. člena ter 79. člena tega zakona;
3. preučitev vseh informacij o nameravanem posegu iz projekta in poročila o presoji vplivov na okolje, informacij, pridobljenih v okviru sodelovanja iz prejšnje točke in vseh drugih informacij, pridobljenih v postopku presoje;
4. odločitev o pomembnih vplivih posega na okolje in njegovi sprejemljivosti za okolje.

(3) Odločitev iz 4. točke prejšnjega odstavka sprejme ministrstvo v skladu s tem zakonom, razen če zakon ne določa drugače.

70. člen
(presoja vplivov na okolje)

(1) V postopku presoje vplivov na okolje se ugotovijo in ocenijo posredni ali neposredni pomembni vplivi nameravanega posega na okolje in njihovo medsebojno učinkovanje. Presojajo se zlasti vplivi na:

1. prebivalstvo in zdravje ljudi,
2. biotsko raznovrstnost, s posebnim poudarkom na vrstah in habitatih, ki se ohranjajo ali varujejo v varovanih območjih v skladu s predpisi o ohranjanju narave,
3. zemljišča, tla, vodo, zrak in podnebje,
4. materialne dobrine, kulturno dediščino in krajino,
5. tveganje za povzročitev ali učinkov večje, jedrske ali naravne nesreče v skladu s tem zakonom in z zakonom, ki ureja varstvo pred naravnimi, če so ta tveganja povezana z nameravanim posegom.

(2) Za določene vrste posegov v okolje je zaradi njihove velikosti, obsega, lokacije ali drugih značilnosti, ki lahko vplivajo na okolje, presoja vplivov na okolje obvezna.

(3) Za določene vrste posegov v okolje, pri katerih se zaradi značilnosti nameravanega posega ali njegove lokacije lahko pričakujejo pomembni vplivi na okolje, ministrstvo izvede predhodni postopek iz 71. člena tega zakona, v katerem ugotovi, ali je presoja vplivov obvezna tudi za te posege.

(4) Ne glede na določbe prejšnjih odstavkov lahko vlada na pobudo ministrstva, pristojnega za obrambo, odloči, da presoja vplivov na okolje za izvedbo posega v okolje, ki je namenjen izključno obrambi države ali izvedbi intervencijskega ukrepa v primeru naravne nesreče po predpisih o naravnih nesrečah ni potrebna, če ugotovi, da bi to škodovalo izvedbi nameravanega posega.

(5) Vlada predpiše vrste posegov iz drugega in tretjega odstavka tega člena.

71. člen **(predhodni postopek)**

(1) Nosilec nameravanega posega v okolje iz tretjega odstavka prejšnjega člena mora od ministrstva zahtevati, da ugotovi, ali bi nameravani poseg v okolje lahko pomembno vplival na okolje in je zanj treba izvesti presojo vplivov na okolje.

(2) Nosilec nameravanega posega v okolje mora zahtevi iz prejšnjega odstavka priložiti opis tega posega, okolja ali delov okolja, za katere obstoja verjetnost, da bo poseg nanje vplival, in opis možnih pomembnih vplivov nameravanega posega na okolje ali dele okolja. Zahteva iz prejšnjega odstavka lahko vsebuje tudi zahtevo za pisno informacijo, ki jo ministrstvo pripravi v skladu z 73. členom tega zakona, če ugotovi, da je za nameravani poseg treba izvesti presojo vplivov na okolje.

(3) Ministrstvo lahko nosilca nameravanega posega v okolje pozove, da v določenem roku zahtevo iz prvega odstavka tega člena dopolni. Če nosilec nameravanega posega v določenem roku zahteve iz prvega odstavka tega člena ne dopolni, se šteje, da je od nameravanega posega odstopil, ministrstvo pa postopek ustavi. Ministrstvo sklep o ustavitvi postopka objavi na enotnem državnem portalu e-uprava in na svoji spletni strani, pošlje pa ga tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere se nahaja nameravani poseg.

(4) Pri ugotovitvi iz prvega odstavka tega člena ministrstvo upošteva merila, ki se nanašajo na značilnosti nameravanega posega v okolje, njegovo lokacijo in značilnosti možnih vplivov posega na okolje. Zaradi izvedbe ugotovitve iz prvega odstavka tega člena ministrstvo lahko zaprosi ministrstva in organizacije iz drugega odstavka 62. člena tega zakona, da v 21 delovnih dneh od prejema zaprosila s stališča njihove pristojnosti pošljejo pisno mnenje o tem, ali je za nameravani poseg treba izvesti presojo vplivov na okolje.

(5) Ministrstvo v postopku predhodne presoje zagotovi sodelovanje javnosti v skladu z določbami 51. člena tega zakona.

(6) Ministrstvo najkasneje v 60 delovnih dneh po prejemu popolne zahteve o ugotovitvi iz prvega odstavka tega člena izda sklep. Sklep, da za nameravani poseg presoja vplivov na okolje ni potrebna, velja pet let od njegove pravnomočnosti, razen če nosilec posega v tem času ne vloži zahteve za dovolitev nameravanega posega v okolje skladno z zakonom, pri čemer pa se značilnosti posega ali njegovih vplivov na okolje ne smejo spremeniti.

(7) Stranka v postopku je nosilec posega, za sodelovanje zainteresirane javnosti in sodno varstvo pa se uporabljajo določbe od 53. do 59. člena tega zakona.

(8) Če je za izvedbo nameravanega posega iz tretjega odstavka prejšnjega člena treba pridobiti upravni akt v skladu s predpisi, ki urejajo rudarstvo, kmetijstvo, gozdarstvo ali upravljanje voda, in nosilec posega k zahtevi za njegovo izdajo ne priloži okoljevarstvenega soglasja za nameravani poseg, mora pred izdajo

akta pristojni upravni organ ugotoviti, ali je ministrstvo izdalo sklep, da za nameravani poseg v okolje presoja vplivov na okolje ni potrebna. Če pristojni upravni organ ugotovi, da ministrstvo za nameravani poseg v okolje ni izdalo sklepa, da za ta poseg v okolje presoja njegovih vplivov na okolje ni potrebna, se v postopku izdaje akta šteje, da okoljevarstveno soglasje ni pridobljeno, vloga za izdajo dovoljenja pa se zavrne.

(9) Če je za izvedbo nameravanega posega iz tretjega odstavka prejšnjega člena treba pridobiti upravni akt v skladu s tem zakonom ali predpisi, ki urejajo graditev objektov, rudarstvo, kmetijstvo, gozdarstvo ali upravljanje voda, lahko sklep iz sedmega odstavka tega člena stranski udeleženec izpodbija s tožbo zoper ta akt.

(10) Ministrstvo sklep iz sedmega odstavka tega člena objavi na enotnem državnem portalu e-uprava in na spletnih straneh, pošlje pa ga tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere se nahaja nameravani poseg.

(11) Vlada predpiše vrsto in obseg informacij iz drugega odstavka tega člena, ki jih mora nosilec nameravanega posega v okolje predložiti ministrstvu v zahtevi iz prvega odstavka tega člena, in podrobnejša merila iz četrtega odstavka tega člena.

72. člen

(predhodni postopek po uradni dolžnosti)

(1) Ministrstvo začne postopek predhodne presoje po uradni dolžnosti, kadar izve, da je nosilec posega ali njegove spremembe poseg ali spremembo že začel izvajati ali začel pridobivati z zakonom predpisana dovoljenja, pa ni ravnal v skladu z določbo prejšnjega odstavka.

(2) Ministrstvo nosilca posega iz prejšnjih odstavkov v okolje pisno pozove, da v določenem roku predloži informacije iz drugega odstavka prejšnjega člena.

(3) Če nosilec posega v zahtevanem roku informacij ne predloži, ministrstvo pisno obvesti organ, ki je skladno z zakonom pristojen za dovolitev posega, ta pa mora nadaljevanje izvedbe posega prepovedati, postopek za pridobitev dovoljenja prekiniti ali že izdana dovoljenja razveljaviti.

(4) Ministrstvo pošlje obvestilo iz prejšnjega odstavka tudi pristojni inšpekciji in občini, na katere območju se izvaja poseg ali načrtuje.

(5) Če upravna enota ali ministrstvo iz osmega odstavka 71. člena tega zakona v postopku dovoljevanja posega oceni, da gre za poseg, za katerega bi bilo treba izvesti presojo vplivov na okolje v skladu z določbo 70. člena tega zakona, pa nima sklepa iz šestega odstavka 71. člena tega zakona, prekine postopek odločanja in pošlje ministrstvu vlogo skupaj s prilogami in zahtevo, da izda ta sklep.

(6) Če ministrstvo v določenem roku dobi zahtevane informacije v skladu z določbo drugega odstavka tega člena, in v primeru iz prejšnjega odstavka, izvede postopek predhodne presoje v skladu z določbami 71. člena tega zakona.

73. člen

(mnenje o obsegu in natančnosti informacij)

(1) Nosilec posega iz drugega in tretjega odstavka 70. člena tega zakona lahko pred začetkom postopka presoje vplivov na okolje od ministrstva zahteva mnenje o obsegu in natančnosti informacij, ki jih mora vsebovati poročilo o vplivih izvedbe nameravanega posega na okolje (v nadaljnjem besedilu: poročilo o vplivih na okolje).

(2) Nosilec posega mora za pridobitev mnenja iz prejšnjega odstavka predložiti informacije o njegovi namembnosti in bistvenih značilnostih, vključno z lokacijo, njegovimi tehničnimi značilnostmi in verjetnimi vplivi na okolje.

(3) Ministrstvo informacije iz prejšnjega odstavka pošlje ministrstvu in drugim organizacijam, ki so glede na nameravani poseg pristojne za posamezne zadeve varstva okolja ali varstvo ali rabo naravnih dobrin ali varstvo kulturne dediščine ali varstvo zdravja ljudi, da se s stališča svoje pristojnosti izrečejo o obsegu in natančnosti informacij, ki naj jih vsebuje poročilo iz prvega odstavka tega člena.

(4) Ministrstva in organizacije iz prejšnjega odstavka se v 15 delovnih dneh izrečejo o informacijah, sicer se šteje, da predlogov za informacije, ki naj jih vsebuje poročilo o vplivih na okolje, nimajo.

(5) Ministrstvo izda nosilcu posega v 30 delovnih dneh od prejema njegove zahteve pisno mnenje iz prvega odstavka tega člena, pri čemer upošteva predloge ministrstev ter organizacij iz tretjega odstavka tega člena in po posvetovanju z nosilcem posega, če gre za napravo iz 85. člena tega zakona, 99. člena tega zakona ali obrat iz 105. člena tega zakona pa v 60 delovnih dneh.

(6) Ne glede na informacijo iz prejšnjega odstavka lahko ministrstvo v postopku presoje vplivov na okolje od nosilca posega zahteva dodatne informacije o nameravanem posegu in njegovih vplivih na okolje.

74. člen

(dokumentacija za presojo nameravanega posega v okolje)

(1) Nosilec nameravanega posega mora za presojo vplivov na okolje zagotoviti projekt nameravanega posega v okolje (v nadaljnjem besedilu: projekt) in poročilo o vplivih izvedbe nameravanega posega na okolje.

(2) Projekt iz prejšnjega odstavka vsebuje tehnični opis posega.

(3) Če je za izvedbo nameravanega posega treba pridobiti upravni akt v skladu s tem zakonom ali s predpisi, ki urejajo graditev objektov, rudarstvo, kmetijstvo, gozdarstvo ali upravljanje voda, se za projekt iz prejšnjega odstavka šteje dokumentacija, zahtevana za pridobitev tega akta.

75. člen

(poročilo o vplivih na okolje)

(1) Poročilo o vplivih na okolje mora vsebovati podatke in informacije, zlasti o:

1. nosilcu posega in predloženem poročilu;
2. vrsti in značilnostih posega, ki je predmet presoje vplivov na okolje;
3. glavnih alternativnih rešitvah, ki so bile v zvezi s posegom proučene, in razlogih za izbor predložene rešitve;
4. stanju okolja, v katerega se poseg umešča, oziroma delih okolja, na katere bi poseg lahko pomembno vplival;
5. možnih vplivih posega na okolje oziroma njegove dele in zdravje ljudi ter možnih učinkih teh vplivov glede obremenitve okolja;
6. ukrepov za preprečitev, zmanjšanje ali odpravo negativnih vplivov posega in možnih negativnih učinkov na okolje in zdravje ljudi ter glavnih alternativah, ki so bile glede teh ukrepov proučene,
7. določitvi vplivnega območja, in
8. poljudni povzetek poročila, ki je razumljiv javnosti.

- (2) Pri pripravi poročila iz prejšnjega odstavka se praviloma uporabljajo dostopne informacije in znanja ter običajni postopki vrednotenja vplivov na okolje.
- (3) Ministrstva in drugi pristojni organi in organizacije morajo nosilcu nameravanega posega zagotoviti dostop do informacij, s katerimi razpolagajo in so potrebne za izdelavo poročila o vplivih na okolje.
- (4) Nosilec posega mora zagotoviti, da poročilo o vplivih na okolje izdelajo usposobljeni strokovnjaki.
- (5) Vlada predpiše podrobnejšo vsebino poročila iz prvega odstavka tega člena, način njegove priprave, usposobljenost strokovnjakov in metodologijo za opredelitev območja iz 6. točke drugega odstavka tega člena.

76. člen

(kakovost okoljskega poročila in poročila o vplivih na okolje)

- (1) Ministrstvo spodbuja zagotavljanje kakovosti poročil iz 61. člena tega zakona in poročil o vplivih na okolje iz 75. člena tega zakona zlasti tako, da:
1. objavlja katalog strokovnih znanj, priporočil in smernic za izdelavo poročil na svetovnem spletu;
 2. organizira usposabljanje za izdelovalce poročil iz prvega odstavka tega člena in ministrstva ter organizacije iz drugega odstavka 62. člena tega zakona,
 3. periodično zagotavlja analizo kakovosti poročil in o tem pripravi ter objavi poročilo, ter
 4. izvaja druge naloge.
- (2) Ministrstvo v registru varstva okolja iz 278. člena tega zakona vodi evidenco oseb, ki so izdelale poročila iz prvega odstavka tega člena.

77. člen

(vloga za izdajo okoljevarstvenega soglasja)

- (1) Nosilec nameravanega posega iz drugega ali tretjega odstavka 70. člena tega zakona mora za izvedbo nameravanega posega pridobiti odločitev o sprejemljivosti posega v okolje, ki jo ministrstvo izdaja kot okoljevarstveno soglasje, razen če je presoja vplivov na okolje vključena v postopek izdaje drugega upravnega akta, s katerim pristojni organ v skladu z zakonom odobri izvedbo posega.
- (2) Nosilec posega mora za okoljevarstveno soglasje iz prejšnjega odstavka zaprositi z vlogo in priložiti projekt ter poročilo o vplivih na okolje.
- (3) Če ministrstvo ugotovi, da je nameravani poseg v očitnem nasprotju s predpisi, ki urejajo varstvo okolja, ohranjanje narave, upravljanje voda ali varstvo kulturne dediščine, in ga zato ni dovoljeno izvesti, izda odločbo, s katero zavrne okoljevarstveno soglasje, pri čemer se ne uporabljajo določbe 78. in 79. člena tega zakona.
- (4) Ministrstvo vlogo za izdajo okoljevarstvenega soglasja, projekt in poročilo o vplivih na okolje pošlje ministrstvom in organizacijam iz drugega odstavka 62. člena tega zakona in jih pozove, da v 15 delovnih dneh od prejema posredujejo pisno mnenje glede poročila o vplivih na okolje in morebitne predloge za njegovo dopolnitev, sicer se šteje, da nimajo pripomb.
- (5) Rok iz prejšnjega odstavka se ne šteje v rok za izdajo okoljevarstvenega soglasja.
- (6) Ministrstvo samo ali na podlagi predloga iz prejšnjega odstavka v petih delovnih dneh po izteku roka iz tretjega odstavka tega člena pozove nosilca posega, naj poročilo o vplivih na okolje dopolni. V pozivu za

dopolnitev navede, s čim in kako naj nosilec posega poročilo dopolni in določi primeren rok za njegovo dopolnitev.

(7) Če nosilec posega ne dopolni poročila o vplivih na okolje v skladu s pozivom ministrstva iz prejšnjega odstavka, se šteje, da je vlogo umaknil, ministrstvo pa o tem izda sklep.

78. člen (sodelovanje javnosti)

(1) Ministrstvo mora v postopku presoje vplivov zagotoviti sodelovanje javnosti v skladu z določbami 51. člena tega zakona.

79. člen (čezmejni vplivi)

(1) Če bi nameravani poseg lahko pomembno vplival na okolje v državi članici, ministrstvo najkasneje hkrati z javnim naznanilom iz prejšnjega člena pošlje pristojnemu organu te države obvestilo, ki vsebuje:

1. opis nameravanega posega in razpoložljive informacije o njegovih možnih čezmejnih vplivih na okolje,
2. informacijo o naravi odločitve, s katero se nameravani poseg v okolje dovoli ali zavrne, in
3. rok, v katerem naj država članica obvesti ministrstvo, ali želi sodelovati v postopku presoje vplivov nameravanega posega na okolje.

(2) Ministrstvo pošlje obvestilo iz prejšnjega odstavka pristojnemu organu države članice, tudi če država članica to sama zahteva.

(3) Če država članica obvesti ministrstvo, da želi sodelovati v postopku presoje vplivov na okolje, ministrstvo pristojnemu organu te države posreduje vlogo za pridobitev okoljevarstvenega soglasja za nameravani poseg ter se z njim dogovori o roku, v katerem bo posredoval mnenje o nameravanim posegu, ali o drugih oblikah posvetovanja o zmanjšanju ali odpravi možnih škodljivih čezmejnih vplivov na okolje, če druga država članica tako zahteva.

(4) Rok iz prejšnjega odstavka se ne šteje v rok za izdajo okoljevarstvenega soglasja.

80. člen (presoja posega v državi članici)

(1) Če ministrstvo prejme od države članice obvestilo o nameravanim posegu v okolje na njenem ozemlju in oceni, da ta poseg lahko pomembno vpliva na okolje v Republiki Sloveniji, tej državi v roku, ki ga ta določi, sporoči, ali želi sodelovati v postopku presoje vplivov tega posega na okolje.

(2) Če ministrstvo izve za nameravani poseg v okolje iz prejšnjega odstavka, pa o njem od države članice ni prejelo obvestila, mora od pristojnega organa te države to zahtevati. Ministrstvo po prejemu obvestila državi članici sporoči, ali želi sodelovati v postopku presoje vplivov tega posega na okolje.

(3) Če se ministrstvo odloči za sodelovanje v postopku presoje vplivov na okolje v državi članici, mora o informacijah v zvezi z nameravanim posegom, ki jih je pridobilo od države članice, pridobiti mnenja ministrstev in organizacij iz drugega odstavka 62. člena tega zakona, in zagotoviti sodelovanje javnosti, skladno z določbami 51. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo po pridobitvi mnenj organov iz prejšnjega odstavka pripravi mnenje o nameravanem posegu in ga skupaj s pripombami javnosti v dogovorjenem roku pošlje pristojnemu organu države članice.

(5) Ministrstvo se lahko s pristojnim organom države članice dogovori tudi za posvetovanje o zmanjšanju ali odpravi možnih škodljivih čezmejnih vplivov nameravanega posega na okolje v Republiki Sloveniji.

(6) Določbe prejšnjega in tega člena se uporabljajo tudi v primeru držav podpisnic ratificirane in objavljene mednarodne pogodbe, ki ureja presojo čezmejnih vplivov določenih posegov na okolje.

81. člen **(okoljevarstveno soglasje)**

(1) Ministrstvo po izeku roka za sodelovanje javnosti v skladu z določbami 51. člena tega zakona pošlje ministrstvom in organizacijam iz drugega odstavka 62. člena tega zakona morebitne spremembe projekta, poročila o vplivih na okolje in osnutka odločitve ter jih pozove, da v 21 delovnih dneh od prejema poziva dajo mnenje o sprejemljivosti nameravanega posega.

(2) Ministrstvo presodi o sprejemljivosti posega za okolje in odloči o okoljevarstvenem soglasju v 90 delovnih dneh po prejemu popolne vloge. Ministrstvo pri presoji upošteva tudi ugotovitve iz poročila o vplivih na okolje, mnenja in pripombe javnosti, pridobljene na podlagi 51. člena tega zakona, in mnenja in pripomb države članice, pridobljene na podlagi 79. člena tega zakona.

(3) Ministrstvo v okoljevarstvenem soglasju odloči o sprejemljivost posega in določi pogoje, ki jih mora upoštevati nosilec nameravanega posega, da bi preprečil, zmanjšal ali odstranil škodljive vplive na okolje.

(4) Pogoji iz prejšnjega odstavka se določijo na podlagi predpisov na področju varstva okolja, ohranjanja narave, varstva kulturne dediščine in rabe ali varstva delov okolja. Ministrstvo, upoštevajoč načelo previdnosti in za zagotovitev čim višje stopnje varstva okolja ter ob upoštevanju ekonomske sprejemljivosti in tehnične izvedljivosti lahko v okviru proste presoje določi tudi druge pogoje.

(5) Ministrstvo v obrazložitvi okoljevarstvenega soglasja navede tudi, kako je pri odločitvi upoštevalo mnenja in pripombe javnosti, pridobljene na podlagi 51. člena tega zakona, in mnenje ter pripombe države članice, pridobljene na podlagi 79. člena tega zakona.

(6) Okoljevarstveno soglasje preneha veljati, če nosilec posega v petih letih od njegove pravnomočnosti ne začne izvajati posega v okolje.

(7) Če nosilec nameravanega posega v okolje v roku iz prejšnjega odstavka ne začne izvajati posega, lahko tri mesece pred iztekom njegove veljavnosti zahteva podaljšanje okoljevarstvenega soglasja, ministrstvo pa zahtevi ugotovi in izda odločbo o podajšanju, če z uporabo meril iz četrtega odstavka 71. člena tega zakona oceni, da se pogoji, ob katerih je bilo dano okoljevarstveno soglasje, niso bistveno spremenili, pri čemer se ne uporabljajo določbe 53., 54., 55., 78. in 79. člena tega zakona. Ministrstvo lahko veljavnost okoljevarstvenega soglasja podaljša samo enkrat.

(8) Okoljevarstveno soglasje se lahko prenese na drugo osebo le s soglasjem ministrstva. Vloga za prenos okoljevarstvenega soglasja mora vsebovati overjeno izjavo imetnika tega soglasja, da se strinja s prenosom na drugo osebo.

(9) Ministrstvo pošlje okoljevarstveno soglasje iz drugega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in občini, na katere območju bo izveden nameravani poseg.

82. člen
(sprememba okoljevarstvenega soglasja)

(1) Če želi nosilec posega iz drugega ali tretjega odstavka 70. člena tega zakona spremeniti poseg v okolje po pridobitvi okoljevarstvenega soglasja, in pred začetkom izvajanja posega v okolje, mora nameravano spremembo pisno prijaviti ministrstvu, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Prijava iz prejšnjega odstavka mora vsebovati opis sprememb posega v okolje, opis okolja ali delov okolja, na katere bo nameravani poseg vplival, in opis mogočih pomembnih vplivov posega na okolje ali dele okolja.

(3) Ministrstvo na podlagi prijave iz prvega odstavka tega člena in ob smiselni uporabi določb 70. in 71. člena tega zakona v 60 delovnih dneh od prijave s sklepom ugotovi, ali je za nameravano spremembo posega treba izvesti tudi presojo vplivov na okolje in spremeniti okoljevarstveno soglasje.

(4) Če ministrstvo ugotovi, da je za nameravano spremembo posega treba izvesti presojo vplivov na okolje in spremeniti okoljevarstveno soglasje, lahko nosilec posega vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega soglasja, ki mora vsebovati sestavine iz 74. člena tega zakona.

(5) Če ministrstvo ugotovi, da za nameravano spremembo posega ni treba izvesti presoje vplivov na okolje in spremeniti okoljevarstvenega soglasja, lahko nosilec to spremembo izvede; če pa je za izvedbo posega v okolje predpisano dovoljenje, lahko nadaljuje s postopkom pridobivanja tega dovoljenja.

83. člen
(izvedba posega)

Nosilec posega iz drugega ali tretjega odstavka 70. člena tega zakona lahko izvede poseg le na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja, razen če je presoja vplivov na okolje vključena v postopek izdaje drugega upravnega akta, s katerim pristojni organ v skladu z zakonom odobri izvedbo posega.

(2) Če je presoja vplivov na okolje vključena v postopek izdaje drugega upravnega akta, se poseg lahko izvede po pravnomočnosti tega upravnega akta.

84. člen
(udeleženci v postopku in sodno varstvo)

Stranka v postopku za izdajo okoljevarstvenega soglasja je nosilec nameravanega posega, za sodelovanje zainteresirane javnosti in sodno varstvo pa se uporabljajo določbe od 53. do 59. člena tega zakona.

3. Okoljevarstveno dovoljenje

3.1. Okoljevarstveno dovoljenje za obratovanje naprave, ki lahko povzroča onesnaževanje večjega obsega

85. člen
(obveznost pridobitve okoljevarstvenega dovoljenja)

- (1) Upravljavec mora za obratovanje naprave, v kateri se bo opravljala dejavnost, ki lahko povzroči onesnaževanje okolja večjega obsega, pridobiti okoljevarstveno dovoljenje.
- (2) Okoljevarstveno dovoljenje se lahko izda za eno ali več naprav ali njenih delov, ki so na istem kraju in imajo istega upravljavca, pri čemer mora okoljevarstveno dovoljenje vsebovati pogoje, ki jih mora izpolnjevati vsaka naprava ali njen del.
- (3) Okoljevarstveno dovoljenje se lahko izda tudi za eno ali več naprav ali njenih delov, ki so na istem kraju in jih upravljajo različni upravljavci, pri čemer mora okoljevarstveno dovoljenje vsebovati pogoje, ki jih mora izpolnjevati vsaka naprava ali njen del, in obveznosti vsakega upravljavca.
- (4) Vlada predpiše vrste dejavnosti in naprav iz prvega odstavka tega člena.

86. člen **(obratovanje naprave)**

- (1) Naprava iz prvega odstavka prejšnjega člena lahko začne obratovati, njen upravljavec pa lahko izvede spremembo iz tretjega odstavka 95. člena tega zakona, za katero je obvezna sprememba okoljevarstvenega dovoljenja, le na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja ali pravnomočne odločbe o njegovi spremembi.
- (2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka in predpise o graditvi objektov se v primeru, če obratovanje naprave ali večja sprememba v njenem obratovanju zahteva gradnjo po predpisih o graditvi objektov, gradnja lahko začne šele po pridobitvi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja ali pravnomočne odločbe o njegovi spremembi.
- (3) Ne glede na določbe prvega in drugega odstavka tega člena lahko upravljavec naprave izvede spremembo zaradi prilagoditve okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka 96. in 97. člena tega zakona na podlagi dokončne odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja.
- (4) Investitor mora začetek gradnje in obratovanja prijaviti inšpekciji, pristojni za varstvo okolja.

87. člen **(splošne zahteve in vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja)**

- (1) Upravljavec mora v zvezi z obratovanjem naprave iz 85. člena tega zakona zagotoviti:
 1. ukrepe za preprečevanje onesnaževanja okolja,
 2. uporabo najboljših razpoložljivih tehnik,
 3. preprečevanje onesnaženja okolja večjega obsega,
 4. preprečevanje nastajanja odpadkov v skladu s predpisi, ki urejajo odpadke,
 5. da se odpadki, ki nastanejo, pripravijo za ponovno uporabo, reciklirajo, predelajo ali če to tehnološko ali ekonomsko ni mogoče, odstranijo brez vpliva ali z manjšim vplivom na okolje v skladu s predpisi iz prejšnje točke,
 6. učinkovito rabo energije,
 7. ukrepe za preprečevanje nesreč in omejevanje njihovih posledic ter
 8. ukrepe za preprečitev onesnaževanja okolja in vzpostavitev zadovoljivega stanja okolja na kraju naprave po dokončnem prenehanju njenega obratovanja.
- (2) Vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja mora vsebovati podatke o napravi, njenem obratovanju in predvidenih ukrepih, iz katerih je razvidno, da bodo izpolnjene zahteve iz prejšnjega odstavka, ter elaborat o določitvi vplivnega območja naprave. Če je bilo za napravo predhodno pridobljeno okoljevarstveno soglasje iz 81. člena tega zakona ali okoljevarstveno dovoljenje za obrat iz 105. člena

tega zakona, lahko upravljavec v vlogo za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja vključi ali priloži tudi podatke iz poročila o vplivih na okolje iz 75. člena tega zakona, zasnove zmanjšanja tveganja za okolje ali varnostnega poročila iz prvega odstavka 24. člena tega zakona.

(3) Elaborat iz prejšnjega odstavka zagotovi upravljavec, vsebuje pa opredelitev vplivnega območja naprave v skladu s 75. členom tega zakona, in mora biti izdelan po metodologiji iz petega odstavka 75. člena tega zakona.

(5) Če je za obratovanje naprave potrebna gradnja po predpisih o graditvi objektov, mora upravljavec vlogi za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja priložiti tudi pravnomočno gradbeno dovoljenje.

(7) Vlada predpiše podrobnejšo vsebino in sestavine vloge iz drugega odstavka tega člena.

88. člen **(izhodiščno poročilo)**

(1) Upravljavec mora vlogi za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega člena priložiti oceno možnosti onesnaženja tal in podzemne vode z nevarnimi snovmi, ki se uporabljajo ali proizvajajo v napravi ali se iz nje izpuščajo, v primeru, da so preseženi pragovi letne prisotnosti nevarnih snovi in iz ocene izhaja možnost onesnaženja tal in podzemne vode z nevarnimi snovmi, pa izhodiščno poročilo.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka upravljavec priloži vlogi za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja izhodiščno poročilo, če naprava leži na vodovarstvenem območju po predpisih o vodah.

(3) Ocena možnosti iz prvega odstavka tega člena mora vsebovati zlasti:

1. popis nevarnih snovi in njihovo letno prisotnost,
2. opis ukrepov za preprečevanje onesnaženja tal in podzemne vode,
3. poročilo o fizičnem pregledu ukrepov za preprečevanje onesnaženja tal in podzemne vode,
4. oceno stanja ukrepov za preprečevanje možnosti onesnaženja tal in podzemne vode.

(4) Upravljavec izvede fizičen pregled ukrepov za preprečevanje onesnaženja tal in podzemne vode z nevarnimi snovmi na napravi iz 85. člena tega zakona najmanj vsakih pet let ter o tem pripravi poročilo iz 3. točke prejšnjega odstavka. Poročilo mora hraniti 15 let.

(5) Izhodiščno poročilo iz prvega odstavka tega člena mora vsebovati vse podatke iz tretjega odstavka tega člena in podatke, na podlagi katerih je mogoče oceniti stanje okolja na območju naprave ob njenem zaprtju, zlasti pa podatke o:

1. obstoječi rabi zemljišč na območju naprave in podatke o pretekli rabi teh zemljišč, če so ti na voljo, in
2. kakovosti tal in podzemne vode na območju naprave glede na možnost onesnaženja teh tal ali podzemne vode z nevarnimi snovmi.

(6) Vlada predpiše vsebino ocene možnosti onesnaženja tal in podzemne vode, poročila o fizičnem pregledu ukrepov za preprečevanje onesnaženja tal in podzemne vode in izhodiščnega poročila, merila za določitev nevarne snovi, merila za izvedbo fizičnega pregleda ukrepov za preprečevanje onesnaženja tal in podzemne vode ter merila za ugotavljanje možnosti onesnaženja tal in podzemne vode.

89. člen **(sodelovanje javnosti)**

(1) Ministrstvo mora v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja zagotoviti sodelovanje javnosti v skladu z določbami 51. člena tega zakona.

(2) Javno naznanilo iz tretjega odstavka 51. člena tega zakona vsebuje tudi obvestilo o zaključku o BAT ali referenčnem dokumentu BAT, ki se nanaša na napravo, za katero se vodi postopek izdaje okoljevarstvenega dovoljenja.

(3) Za napravo, ki bi lahko pomembno vplivala na okolje v drugi državi članici, se smiselno uporabljajo določbe 79. člena tega zakona, za napravo na ozemlju države članice, ki bi lahko pomembno vplivala na okolje v Republiki Sloveniji pa določbe 80. člena tega zakona.

90. člen **(izdaja okoljevarstvenega dovoljenja)**

(1) Ministrstvo odloči o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz 85. člena tega zakona v 180 delovnih dneh od dneva prejema popolne vloge, pri čemer na primeren način upošteva tudi mnenja in pripombe javnosti iz prejšnjega člena, v primeru iz petega odstavka prejšnjega člena pa tudi mnenje in pripombe države članice.

(2) V primeru, da je bilo za napravo, ki je predmet dovoljenja, predhodno pridobljeno okoljevarstveno soglasje, ministrstvo pri odločitvi o okoljevarstvenem dovoljenju upošteva tudi podatke in informacije iz poročila o vplivih naprave na okolje ter pogoje, določene v okoljevarstvenem soglasju.

(3) Ministrstvo mora v obrazložitev odločbe o okoljevarstvenem dovoljenju vključiti tudi opredelitev do mnenj in pripomb javnosti iz prejšnjega člena, v primeru iz petega odstavka prejšnjega člena pa tudi mnenje in pripombe države članice.

(4) Ministrstvo pošlje okoljevarstveno dovoljenje iz prvega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in občini, na katere območju se nahaja naprava.

91. člen **(udeleženci v postopku in sodno varstvo)**

Stranka v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja je upravljavec naprave, za sodelovanje zainteresirane javnosti in sodno varstvo pa se uporabljajo določbe od 53. do 59. člena tega zakona.

92. člen **(vsebina okoljevarstvenega dovoljenja)**

(1) V okoljevarstvenem dovoljenju morajo biti zaradi zagotavljanja visoke stopnje varstva okolja kot celote določeni vsi ukrepi in pogoji za izpolnitev splošnih zahtev iz prvega odstavka 87. člena tega zakona in drugih, za obratovanje naprave predpisanih okoljevarstvenih zahtev.

(2) Okoljevarstveno dovoljenje iz prejšnjega odstavka vsebuje zlasti:

1. opis naprave, za katero je okoljevarstveno dovoljenje izdano, vključno z opisom dejavnosti ter zmogljivosti naprave in značilnosti območja naprave,
2. določitev mejnih vrednosti emisij v okolje,
3. določitev ukrepov za varstvo okolja in drugih pogojev obratovanja naprave,
4. določitev ukrepov, ki se nanašajo na obratovanje naprave v izrednih razmerah, in sicer pri njenem zagonu, puščanju, okvari ali trenutni zaustavitvi,
5. obveznost upravljavca, da nemudoma izvede ukrepe, s katerimi zagotovi skladnost delovanja naprave z okoljevarstvenim dovoljenjem, če je kršeno, in pristojno inšpekcijo obvesti o tej kršitvi,

6. obveznost upravljavca, da ustavi napravo ali njen del, če zaradi kršitve pogojev iz okoljevarstvenega dovoljenja grozi neposredna nevarnost za zdravje ljudi ali povzročitev znatnega škodljivega vpliva na okolje,
7. določitev ukrepov v primeru okoljske nesreče,
8. obveznosti v zvezi z izvajanjem monitoringa, poročanjem ministrstvu o njem in o okoljskih nesrečah ter pogoje za ocenjevanje skladnosti z mejnimi vrednostmi emisij,
9. določitev ukrepov, ki se nanašajo na dokončno prenehanje delovanja naprave, in
10. določitev drugih ukrepov za čim višjo stopnjo varstva okolja kot celote, vključno z zmanjševanjem onesnaževanja na velike razdalje ali čezmejnega onesnaževanja okolja.

(3) Mejne vrednosti emisij iz 2. točke prejšnjega odstavka se določijo na podlagi ravni emisij iz zaključkov o BAT in na podlagi predpisov iz 23. člena tega zakona, tako da se dosežena raven varstva okolja ne poslabša.

(4) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se lahko mejne vrednosti emisij iz prejšnjega odstavka dopolnijo ali nadomestijo z enakovrednimi parametri in tehničnimi ukrepi, ki zagotavljajo enako raven varstva okolja, kot bi bila dosežena z določitvijo mejnih vrednosti emisij v skladu z zaključki o BAT ali s predpisi iz 23. člena tega zakona.

(5) Če mejne vrednosti iz 2. točke drugega odstavka tega člena ali ukrepi in drugi pogoji obratovanja naprave iz 4. točke drugega odstavka tega člena niso predpisani ali za njih še ni uveljavljen zaključek o BAT, se določijo na podlagi referenčnega dokumenta BAT.

(6) Pogoji in ukrepi iz 3. točke drugega odstavka tega člena se določijo na podlagi predpisov iz 23., 27. in 30. člena tega zakona ali zaključkov o BAT, tako da se dosežena raven varstva okolja ne poslabša.

(7) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka lahko ministrstvo, upoštevajoč načelo previdnosti in za zagotovitev čim višje stopnje varstva okolja ter ob upoštevanju ekonomske sprejemljivosti in tehnične izvedljivosti v okviru proste presoje določi tudi druge pogoje.

(8) Mejne vrednosti emisij iz 2. točke ter pogoji in ukrepi iz 3. točke drugega odstavka tega člena se določijo tako, da se upoštevajo tudi tehnične značilnosti naprave, možnost prehajanja emisij iz enega dela okolja v drugega, ne da bi bila zahtevana uporaba določene tehnike ali tehnologije.

(9) Ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju potrdi predložitev ocene možnosti ali izhodiščnega poročila in zlasti na njuni podlagi določi ukrepe za zaščito tal in podzemne vode ter določi obveznost izvedbe fizičnega pregleda ukrepov za preprečevanje onesnaženja tal in podzemne vode z nevarnimi snovmi iz četrtega odstavka 88. člena tega zakona. Če mora upravljavec pripraviti izhodiščno poročilo iz prvega odstavka 88. člena tega zakona, se v okoljevarstvenem dovoljenju določi tudi obveznost iz drugega odstavka 98. člena tega zakona.

(10) Če so zaradi predpisanih zahtev v zvezi z ohranjanjem ali izboljšanjem kakovosti okolja na območju naprave zahtevani stroški pogoji za njeno obratovanje, kot so dosegljivi z uporabo najboljših razpoložljivih tehnik, ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju določi tudi dodatne ukrepe in pogoje.

(11) Če je naprava vključena v trgovanje z emisijami toplogrednih plinov v skladu s tem zakonom, se v okoljevarstvenem dovoljenju za te emisije ne določijo dopustne vrednosti, razen če je to potrebno zaradi predpisanih zahtev iz prejšnjega odstavka na območju naprave.

(12) Ministrstvo zavrže vlogo za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, če upravljavec za napravo, za katero zahteva okoljevarstveno dovoljenje, nima pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja, kadar je to zahtevano.

(13) Če je za obratovanje naprave potrebna gradnja po predpisih o graditvi objektov, mora upravljavec vlogi za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja priložiti tudi pravnomočno gradbeno dovoljenje.

(14) Vlada predpiše podrobnejšo vsebino okoljevarstvenega dovoljenja iz drugega odstavka tega člena in merila za določanje najboljših razpoložljivih tehnik iz petega odstavka tega člena.

93. člen (izjeme)

(1) Ne glede na določbe tretjega odstavka prejšnjega člena lahko ministrstvo določi manj stroge mejne vrednosti emisij, kot se določijo na podlagi ravni emisij iz zaključkov o BAT, če se ne povzroči znatno onesnaženje in se ohranja visoka raven varstva okolja kot celote, pri čemer ta mejna vrednost ne sme presegati mejnih vrednosti emisij, predpisanih na podlagi 23. člena tega zakona.

(2) Mejne vrednosti iz prejšnjega odstavka se lahko določijo, če je iz ocene upravljavca naprave razvidno, da bi doseganje ravni emisij, povezanih z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami, kot so opisane v zaključkih o BAT, povzročilo nesorazmerno višje stroške primerjavi s koristmi za okolje, zaradi geografskega položaja ali lokalnih okoljskih pogojev naprave ali njenih tehničnih značilnosti. Ocena mora biti izdelana v skladu z referenčnimi dokumenti BAT in drugimi dokumenti, ki jih v zvezi z določanjem mejnih vrednosti emisij in tehničnih ukrepov objavi Komisija.

(3) Manj strogih mejnih vrednosti emisij iz drugega odstavka tega člena ni mogoče določiti, če bi bilo s tem ogroženo doseganje standardov kakovosti okolja iz 33. člena tega zakona ali če se naprava nahaja na območju iz 160. člena tega zakona.

94. člen (preizkušanje in uporaba nastajajočih tehnik)

(1) Ministrstvo lahko v okoljevarstvenem dovoljenju ali v njegovi spremembi na zahtevo upravljavca naprave dovoli odlog izpolnjevanja zahtev iz okoljevarstvenega dovoljenja, če upravljavec na napravi preizkuša in uporablja nastajajoče tehnike. Ta odlog lahko traja največ devet mesecev, pod pogojem, da se po tem obdobju preizkušanje ali uporaba nastajajočih tehnik preneha ali da raven emisij ne presega ravni, dosegljive z uporabo najboljše razpoložljive tehnike.

(2) Zahteva iz prejšnjega odstavka mora vsebovati opis nastajajoče tehnike, predvideni čas preizkušanja ali uporabljanja nastajajoče tehnike in strokovno oceno njenega vpliva na okolje, ki jo zagotovi upravljavec naprave.

(3) Ministrstvo lahko dovoli odlog izpolnjevanja zahtev iz prvega odstavka tega člena le v primeru, če preizkušanje ali uporaba nastajajoče tehnike ne povzroča poslabšanja standardov kakovosti okolja iz 33. člena tega zakona.

95. člen (sprememba okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Upravljavec mora vsako nameravano spremembo v obratovanju naprave iz 85. člena tega zakona, ki je povezana z delovanjem ali razširitvijo naprave, ali spremembo glede upravljavca pisno prijaviti ministrstvu, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Prijava iz prejšnjega odstavka mora glede naprave vsebovati opis njenih sprememb in opis mogočih pomembnih vplivov nameravane spremembe na okolje ali dele okolja, glede upravljavca pa le navedbo

sprememb. Če sprememba naprave obsega tudi spremembo območja naprave oziroma določene nevarne snovi, mora prijava iz prejšnjega odstavka vsebovati dopolnitev ocene možnosti onesnaženja tal in podzemne vode ali izhodiščnega poročila iz 88. člena tega zakona s podatki, ki se nanašajo na novo območje naprave oziroma novo določeno nevarno snov. Ministrstvo lahko upravljavca pozove, da prijavo dopolni. Če upravljavec prijave ne dopolni, se šteje, da jo je umaknil in od nameravane spremembe odstopil, ministrstvo pa izda sklep o ustavitvi postopka prijave, ki ga objavi na enotnem državnem portalu e-uprava in na svoji spletni strani ter ga pošlje pristojni inšpekciji.

(3) Ministrstvo na podlagi prijave iz prejšnjih odstavkov in ob smiselni uporabi določb 70. in 71. člena tega zakona v 60 delovnih dneh od prejema popolne prijave s sklepom ugotovi, ali:

1. je nameravana sprememba večja in je zanj treba izvesti tudi presojo vplivov na okolje ter pridobiti okoljevarstveno soglasje in spremeniti okoljevarstveno dovoljenje,
2. je nameravana sprememba večja, vendar zanj ni treba izvesti presoje vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstvenega soglasja, vendar je treba spremeniti okoljevarstveno dovoljenje,
3. nameravana sprememba ni večja, vendar je treba zanj izvesti presojo vplivov na okolje in pridobiti okoljevarstveno soglasje ter spremeniti okoljevarstveno dovoljenje,
4. nameravana sprememba ni večja, vendar je treba zaradi nameravane spremembe spremeniti pogoje in ukrepe v veljavnem okoljevarstvenem dovoljenju, ali
5. zaradi nameravane spremembe ni treba spremeniti okoljevarstvenega dovoljenja.

(4) Ministrstvo objavi sklep iz prejšnjega odstavka na enotnem državnem portalu e-uprava in na svoji spletni strani ter ga pošlje pristojni inšpekciji.

(5) V primeru iz 1. točke tretjega odstavka tega člena lahko upravljavec naprave vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki vsebuje sestavine iz 74. in 87. člena tega zakona. Ministrstvo o vlogi odloči ob smiselni uporabi določb o skupnem postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja iz 129. člena tega zakona, v okviru katerega se izvede tudi presoja vplivov nameravane spremembe na okolje.

(6) V primeru iz 2. točke tretjega odstavka tega člena lahko upravljavec naprave vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki mora vsebovati sestavine iz 87. člena tega zakona.

(7) Če ministrstvo na podlagi vloge iz petega ali šestega odstavka tega člena začne odločati o izdaji spremenjenega okoljevarstvenega dovoljenja, o tem pisno obvesti pristojno inšpekcijo, ta pa opravi izredni inšpekcijski pregled naprave, o tem pripravi poročilo in ga v 30 delovnih dneh od prejema obvestila pošlje ministrstvu. Če inšpekcija ob izrednem inšpekcijskem pregledu ugotovi, da naprava ne deluje v skladu z veljavnim okoljevarstvenim dovoljenjem, ugotovljena neskladnost pa se ne nanaša na zahtevano spremembo, z odločbo naloži upravljavcu naprave izvedbo ukrepov za odpravo ugotovljenih neskladnosti, in o tem obvesti ministrstvo. Ministrstvo lahko glede na naravo naloženih ukrepov s sklepom prekine postopek spremembe okoljevarstvenega dovoljenja do izvršitve inšpekcijske odločbe.

(8) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz petega in šestega odstavka tega člena v 90 delovnih dneh od vložitve popolne vloge, pri čemer se rok iz prejšnjega odstavka ne šteje v rok za izdajo odločbe, ob izdaji inšpekcijske odločbe iz prejšnjega odstavka pa v 90 delovnih dneh od prejema obvestila o njeni izvršitvi, ki ga pristojna inšpekcija pošlje ministrstvu.

(9) Šteje se, da je z izdajo okoljevarstvenega dovoljenja iz petega odstavka tega člena dano tudi okoljevarstveno soglasje, pri določitvi vsebine okoljevarstvenega dovoljenja pa se smiselno uporabljajo tudi določbe 81. člena tega zakona, ki se nanašajo na vsebino okoljevarstvenega soglasja.

(10) V primeru iz 3. točke tretjega odstavka tega člena lahko upravljavec naprave vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki mora vsebovati sestavine iz 74. in 78. člena tega zakona, razen elaborata o določitvi vplivnega območja naprave. Ministrstvo o vlogi odloči ob smiselni uporabi določb o skupnem postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja iz 129. člena tega zakona, v okviru katerega se izvede tudi presoja vplivov nameravane spremembe na okolje.

(11) V primeru iz 4. točke tretjega odstavka tega člena lahko upravljavec vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, ki mora vsebovati sestavine iz 87. člena tega zakona, razen elaborata o določitvi vplivnega območja naprave.

(12) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega odstavka v 30 delovnih dneh od prejema popolne vloge, pri čemer se ne uporabljajo določbe 89. in 92. člena tega zakona.

(13) Ministrstvo odloči v roku in na način iz prejšnjega odstavka tudi v primeru spremembe firme ali sedeža upravljavca.

(14) Ne glede na določbe prejšnjih odstavkov lahko upravljavec naprave zaprosi ministrstvo za določitev manj strogih mejnih vrednosti v skladu z določbami 93. člena tega zakona, ministrstvo pa mu v roku iz osmega odstavka tega člena spremeni dovoljenje, če so izpolnjeni pogoji iz 93. člena tega zakona.

(15) Ministrstvo razveljavi okoljevarstveno dovoljenje, izdano enemu upravljavcu za več naprav na podlagi drugega odstavka 85. člena tega zakona, če se spremeni njihova posest, in izda novo okoljevarstveno dovoljenje novim upravljavcem v roku in na način iz dvanajstega odstavka tega člena.

(16) Ministrstvo pošlje odločbe iz osmega, dvanajstega, trinajstega in štirinajstega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in občini, na katere območju je naprava.

(17) Če zaradi nameravane spremembe naprava ne izpolnjuje več pogojev, določenih v predpisu iz četrtega odstavka 85. člena tega zakona, ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje razveljavi in izda novo okoljevarstveno dovoljenje v skladu z določbami 101. člena tega zakona, če je v predpisih iz 23., 24. ali 30. člena tega zakona za spremenjeno napravo zahtevana pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja.

96. člen

(obvezna sprememba okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Ministrstvo spremeni okoljevarstveno dovoljenje:

1. če to zahtevajo spremembe predpisov s področja varstva okolja, ki se nanašajo na obratovanje naprave, izdanih po pravomočnosti okoljevarstvenega dovoljenja;
2. po spremembi predpisov, izdanih zaradi objave novega zaključka o BAT, ki se nanaša na glavno dejavnost določene naprave;
3. kadar razvoj najboljših razpoložljivih tehnik omogoča znatno zmanjšanje emisij, če se na določeno napravo ne nanašajo nobeni zaključki o BAT;
4. če obratovalna varnost procesa ali dejavnosti zahteva uporabo drugih tehnik;
5. če naprava obratuje na območju iz 160. člena tega zakona, pa je treba spremeniti v okoljevarstvenem dovoljenju določene mejne vrednosti emisij v okolje ali dodatno določiti mejne vrednosti emisij ali masni pretok onesnaževal zaradi doseganja predvidene kakovosti okolja na tem območju, ali
6. če je to potrebno zaradi doseganja standardov kakovosti okolja iz 33. člena tega zakona, ali doseganja ciljev upravljanja voda po predpisih o vodah.

(2) Upravljavec naprave mora v primerih iz 1. do 4. točke prejšnjega odstavka vložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja. Rok za vložitev vloge iz 1. in 2. točke prejšnjega odstavka je 90 delovnih dni od dneva uveljavitve spremembe predpisov.

(3) Ministrstvo v primerih iz 5. in 6. točke prvega odstavka tega člena pisno pozove upravljavca naprave, da v določenem roku vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja.

(4) Za vlogo iz drugega in tretjega odstavka tega člena se smiselno uporabljajo določbe o vlogi za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja po določbah 95. člena tega zakona.

(5) Ministrstvo po vložitvi popolne vloge iz drugega in tretjega odstavka tega člena obvesti pristojno inšpekcijo, da vodi postopek spremembe okoljevarstvenega dovoljenja, ta pa opravi izredni inšpekcijski pregled naprave, in ugotovi, ali naprava obratuje v skladu z veljavnim okoljevarstvenim dovoljenjem. Inšpekcija o ugotovitvah pripravi poročilo in ga v 30 delovnih dneh od prejema obvestila pošlje ministrstvu.

(6) Če inšpekcija ob izrednem inšpekcijskem pregledu ugotovi, da naprava ne deluje v skladu z veljavnim okoljevarstvenim dovoljenjem, ugotovljena neskladnost pa se ne nanaša na zahtevano spremembo, z odločbo naloži upravljavcu naprave izvedbo ukrepov za odpravo ugotovljenih neskladnosti, in o tem obvesti ministrstvo. Ministrstvo lahko glede na naravo naloženih ukrepov s sklepom prekine postopek spremembe okoljevarstvenega dovoljenja do izvršitve inšpekcijske odločbe.

(7) Ministrstvo v postopku izdaje odločbe o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja uporabi tudi ugotovitve inšpekcijskega pregleda iz petega odstavka tega člena.

(8) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka tega člena v 90 delovnih dneh od začetka postopka, pri čemer se rok iz petega odstavka tega člena ne šteje v rok za izdajo odločbe, v primeru prekinitve postopka zaradi izvršitve inšpekcijske odločbe iz šestega odstavka tega člena pa v 90 delovnih dneh od prejema obvestila inšpekcije o njeni izvršitvi. Ministrstvo v odločbi o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja določi tudi rok, v katerem mora upravljavec uskladiti obratovanje naprave z novimi zahtevami.

(9) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka mora upravljavec naprave v primeru iz 2. točke prvega odstavka tega člena pridobiti odločbo o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja in se v štirih letih od objave zaključkov o BAT prilagoditi zahtevam iz zaključkov o BAT, ki se nanašajo na glavno dejavnost te naprave.

(10) Do izteka rokov za uskladitev obratovanja naprave iz osmega in devetega odstavka tega člena lahko upravljavec naprave obratuje na podlagi veljavnega okoljevarstvenega dovoljenja.

(11) Ministrstvo pošlje spremenjeno okoljevarstveno dovoljenje tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je naprava.

97. člen **(preverjanje in sprememba okoljevarstvenega dovoljenja)**

(1) Ministrstvo preveri in po potrebi spremeni okoljevarstveno dovoljenje:

1. vsakih 10 let, če okoljevarstveno dovoljenje v tem času ni bilo pravnomočno spremenjeno zaradi razlogov iz 95. člena ali 96. člena tega zakona, in
2. če je upravljavec naprave povzročil okoljsko škodo iz 155. člena ali okoljsko nesrečo iz prvega odstavka 162. člena tega zakona.

(2) Ministrstvo pisno obvesti upravljavca naprave o začetku postopka preverjanja okoljevarstvenega dovoljenja, pri čemer lahko od njega zahteva, da v določenem roku predloži podatke, ki jih ministrstvo rabi zaradi preverjanja okoljevarstvenega dovoljenja, zlasti pa:

1. podatke, ki omogočajo primerjavo delovanja naprave z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami, opisanimi v zaključkih o BAT, in z ravnmi emisij, povezanih z najboljšimi razpoložljivimi tehnikami ter
2. podatke o predvidenih varnostnih ukrepih in tveganjih, če je prišlo do okoljske nesreče ali okoljske škode.

(3) Če ministrstvo ugotovi, da je zaradi razlogov iz prvega odstavka 96. člena tega zakona okoljevarstveno dovoljenje treba spremeniti, v 90 delovnih dneh od vročitve obvestila iz prejšnjega odstavka pozove

upravljavca naprave, naj vloži vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, sicer se šteje, da sprememba ni potrebna.

(4) Za postopek odločanja o vlogi iz prejšnjega odstavka se uporabljajo določbe 96. člena tega zakona.

(5) Ministrstvo pošlje spremenjeno okoljevarstveno dovoljenje tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je naprava.

98. člen **(prenehanje obratovanja naprave)**

(1) Upravljavec, ob stečaju pa stečajni upravitelj, mora ministrstvo pisno obvestiti o nameri dokončnega prenehanja obratovanja naprave iz 85. člena tega zakona, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Če mora upravljavec pripraviti izhodiščno poročilo v skladu z določbo 88. člena tega zakona, mora pisno obvestilo iz prejšnjega odstavka vsebovati tudi oceno stanja onesnaženosti tal in podzemne vode na območju naprave z nevarnimi snovmi, ki so se uporabljale ali nastale v napravi ali jih je ta izpuščala.

(3) Če je prišlo zaradi obratovanja naprave do znatnega onesnaženja tal ali podzemne vode v primerjavi s stanjem v izhodiščnem poročilu iz prejšnjega odstavka, vsebuje ocena iz prejšnjega odstavka tudi predlog ukrepov, da se območje naprave povrne v stanje iz izhodiščnega poročila, pri čemer se upošteva tehnična izvedljivost ukrepov.

(4) Če je prišlo zaradi obratovanja naprave do takšnega onesnaženja tal ali podzemne vode, ki predstavlja znatno tveganje za zdravje ljudi in za okolje, vsebuje ocena iz prejšnjega odstavka tudi predlog ukrepov za odstranitev, nadzor, obvladovanje ali zmanjševanje vsebnosti nevarnih snovi v tleh ali podzemni vodi, tako da območje naprave, ob upoštevanju njene obstoječe ali s prostorskimi akti določene prihodnje namenske rabe, ne predstavlja več takšnega tveganja.

(5) Če upravljavcu ni treba pripraviti izhodiščnega poročila iz drugega odstavka tega člena, mora pisno obvestilo iz prvega odstavka tega člena vsebovati tudi predlog ukrepov za odstranitev, nadzor, obvladovanje ali zmanjševanje vsebnosti nevarnih snovi v tleh ali podzemni vodi, tako da območje naprave, ob upoštevanju sedanje ali s prostorskimi akti določene prihodnje namenske rabe, ne predstavlja pomembnega tveganja za zdravje ljudi ali okolje.

(6) Ministrstvo preuči oceno iz drugega odstavka tega člena in predlog ukrepov iz tretjega, četrtega ali petega odstavka tega člena ter izda odločbo, v kateri ob smiselni uporabi predpisa iz desetega odstavka 155. člena tega zakona določi ukrepe, ki jih mora upravljavec izvesti, da bo doseženo predpisano stanje okolja, določi pa tudi rok za njihovo izvedbo. Ministrstvo v roku in na način iz 52. člena tega zakona obvesti o izdaji odločbe tudi javnost.

(7) Upravljavec mora obvestiti ministrstvo o izvedbi ukrepov in navesti dokazila, da je z izvedenimi ukrepi doseženo stanje okolja, določeno v odločbi iz prejšnjega odstavka.

(8) Če ministrstvo ugotovi, da so ukrepi iz šestega odstavka tega člena izvedeni, izda odločbo o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja.

3.2. Okoljevarstveno dovoljenje za druge naprave

99. člen **(obveznost pridobitve okoljevarstvenega dovoljenja)**

- (1) Upravljavec mora pridobiti okoljevarstveno dovoljenje tudi za obratovanje druge naprave, ki ni določena s predpisom iz četrtega odstavka 85. člena tega zakona, če je s predpisi iz 23. in 24. člena tega zakona določena obveznost pridobitve okoljevarstvenega dovoljenja.
- (2) Naprava iz prejšnjega odstavka lahko začne obratovati, njen upravljavec pa lahko izvede spremembo iz drugega odstavka 104. člena tega zakona, za katero je treba spremeniti okoljevarstveno dovoljenje, le na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja ali pravnomočne odločbe o njegovi spremembi.
- (3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se v primeru, če obratovanje naprave ali večja sprememba v njenem obratovanju zahteva gradnjo po predpisih o graditvi objektov, gradnja lahko začne šele po pridobitvi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja ali pravnomočne odločbe o njegovi spremembi.
- (4) Investitor mora začetek gradnje in obratovanja prijaviti inšpekciji, pristojni za varstvo okolja.

100. člen
(splošne zahteve in vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja)

- (1) Upravljavec mora v zvezi z obratovanjem naprave iz prejšnjega člena zagotoviti ukrepe za izpolnitev pogojev, določenih v predpisih iz 23., 24. ali 30. člena tega zakona.
- (2) Vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega člena mora poleg podatkov o upravljavcu vsebovati podatke o napravi in njenem obratovanju ter o predvidenih ukrepih iz prejšnjega odstavka.
- (3) Če je za obratovanje naprave potrebna gradnja po predpisih o graditvi objektov, mora upravljavec vlogi za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja priložiti tudi pravnomočno gradbeno dovoljenje.

101. člen
(izdaja in vsebina okoljevarstvenega dovoljenja)

- (1) Ministrstvo odloči o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz 99. člena tega zakona v 90 delovnih dneh od dneva prejema popolne vloge.
- (2) Ministrstvo zavrže vlogo za izdajo okoljevarstvenega dovoljenje, če upravljavec za napravo, za katero zahteva to dovoljenje, nima pravnomočnega okoljevarstvenega soglasja, kadar je to zahtevano, razen če je bila presoja vplivov na okolje opravljena v okviru postopka izdaje gradbenega dovoljenja, ki je priloženo vlogi.
- (3) V primeru, da je bilo za napravo, ki je predmet dovoljenja iz prejšnjega odstavka, predhodno pridobljeno okoljevarstveno soglasje, ministrstvo pri odločitvi o okoljevarstvenem dovoljenju upošteva tudi podatke in informacije iz poročila o vplivih naprave na okolje ter pogoje, določene v okoljevarstvenem soglasju.
- (4) Ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju podrobneje določi pogoje iz prvega odstavka prejšnjega člena.
- (5) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka lahko ministrstvo, upoštevajoč načelo previdnosti in za zagotovitev čim višje stopnje varstva okolja ter ob upoštevanju ekonomske sprejemljivosti in tehnične izvedljivosti v okviru proste presoje določi tudi druge pogoje.
- (6) Če je naprava iz prvega odstavka tega člena vključena v trgovanje z emisijami toplogrednih plinov skladno s tem zakonom, se za te emisije mejne vrednosti v okoljevarstvenem dovoljenju ne določijo.

(7) Ministrstvo pošlje okoljevarstveno dovoljenje iz prvega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in občini, na katere območju se nahaja naprava.

102. člen (sodelovanje javnosti)

Če se v postopku odloča o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja za naprave, v katerih se sežigajo ali sosežigajo odpadki, mora ministrstvo zagotoviti sodelovanje javnosti skladno z določbami 51. člena tega zakona.

103. člen (udeleženci v postopku in sodno varstvo)

(1) Stranka v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja iz 99. člena tega zakona ali v postopku izdaje njegove spremembe je upravljavec naprave.

(2) Za udeležbo zainteresirane javnosti se uporabljajo določbe prvega odstavka 53. člena in 55. člen tega zakona.

(3) Ministrstvo po prejemu vloge za pridobitev ali spremembo okoljevarstvenega dovoljenja z javnim naznanilom na krajevno običajen način in na svetovnem spletu obvesti javnost, da vodi postopek izdaje okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe, ko prejme več kot pet zahtev za priznanje statusa stranskega udeleženca.

(4) Javno naznanilo iz prejšnjega odstavka vsebuje poleg navedbe organa, ki bo izdal odločbo in kraja, kjer je mogoč vpogled v spis, tudi vabilo vsem, ki menijo, da se obratovanje naprave tiče njihovega pravnega interesa in imajo položaj stranskega udeleženca.

(5) Položaj stranskega udeleženca pridobijo vse osebe iz drugega odstavka tega člena in oseba, ki v 30 dneh od objave javnega naznanila vloži zahtevo za vstop v postopek izdaje okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe in lahko izkaže svoj pravni interes.

(6) Rok iz prejšnjega odstavka se ne šteje v rok za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja ali njegovo spremembo.

(7) Pritožba zoper odločbo iz prvega odstavka 101. člena tega zakona ni dovoljena, dovoljen pa je upravni spor, zanj pa veljajo določbe 58. člena tega zakona.

104. člen (sprememba in prenehanje okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Upravljavec mora za vsako nameravano spremembo v obratovanju naprave iz 99. člena tega zakona, ki je povezana z delovanjem ali razširitvijo naprave ali glede upravljavca, vložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja.

(2) Vloga iz prejšnjega odstavka mora, poleg vsebin iz 100. člena tega zakona, vsebovati tudi opis sprememb naprave in opis vplivov nameravane spremembe na okolje ali dele okolja oziroma navedbo sprememb, kadar gre za spremembo upravljavca.

- (3) V primeru, da je bilo za spremembo v obratovanju naprave, ki je predmet spremembe okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega odstavka, predhodno pridobljeno okoljevarstveno soglasje, ministrstvo pri odločitvi o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja upošteva tudi podatke in informacije iz poročila o vplivih spremembe v obratovanju naprave na okolje ter pogoje, določene v okoljevarstvenem soglasju.
- (4) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz drugega odstavka tega člena v 90 delovnih dneh od prejema popolne vloge, odločbo pa pošlje tudi pristojni inšpekciji in občini, na katere območju se nahaja naprava.
- (5) Za obvezno spremembo okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz prvega odstavka tega člena ter za njegovo preverjanje in spremembo po uradni dolžnosti, se smiselno uporabljajo določbe 96. člena tega zakona, razen 2. točke njegovega prvega odstavka, ter 97. člena tega zakona.
- (6) Za prenehanje okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz prvega odstavka tega člena se uporabljajo določbe 98. člena tega zakona.
- (7) Upravljavec, ob stečaju pa stečajni upravitelj, mora ministrstvo pisno obvestiti o nameri dokončnega prenehanja obratovanja naprave iz 99. člena tega zakona, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki.
- (8) Pisno obvestilo iz prejšnjega odstavka mora vsebovati navedbe in dokazila o izpolnjevanju zahtev iz okoljevarstvenega dovoljenja, ki se nanašajo na ukrepe po prenehanju obratovanja naprave.
- (9) Če so se v napravi uporabljale, proizvajale ali izpuščale nevarne snovi, mora pisno obvestilo iz prejšnjega odstavka vsebovati tudi oceno onesnaženosti tal oziroma podzemne vode, če je potrebno pa tudi predlog ukrepov za odstranitev, nadzor, obvladovanje ali zmanjševanje vsebnosti nevarnih snovi v tleh ali podzemni vodi, tako da območje naprave, ob upoštevanju sedanje ali s prostorskimi akti določene prihodnje namenske rabe, ne predstavlja pomembnega tveganja za zdravje ljudi ali okolje.
- (10) Ministrstvo preuči oceno in predlog ukrepov iz prejšnjega odstavka člena ter izda odločbo, v kateri ob smiselni uporabi predpisa iz desetega odstavka 155. člena tega zakona določi ukrepe, ki jih mora upravljavec izvesti, da bo doseženo predpisano stanje okolja, določi pa tudi rok za njihovo izvedbo. Ministrstvo v roku in na način iz 52. člena tega zakona obvesti o izdaji odločbe tudi javnost.
- (11) Upravljavec mora obvestiti ministrstvo o izvedbi ukrepov in navesti dokazila, da je z izvedenimi ukrepi doseženo stanje okolja, določeno v odločbi iz prejšnjega odstavka.
- (12) Če ministrstvo ugotovi, da so ukrepi iz šestega odstavka tega člena izvedeni, izda odločbo o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja.
- (13) Če ministrstvo ugotovi, da so zahteve iz prejšnjega odstavka izpolnjene, izda odločbo o prenehanju veljavnosti okoljevarstvenega dovoljenja.
- (14) Če zaradi nameravane spremembe naprava postane naprava, določena v predpisu iz četrtega odstavka 85. člena tega zakona, ministrstvo razveljavi okoljevarstveno dovoljenje in izda novo okoljevarstveno dovoljenje v skladu z določbami 90. člena tega zakona.

3.3. Okoljevarstveno dovoljenje za obrat

105. člen **(obveznost pridobitve okoljevarstvenega dovoljenja)**

(1) Obrat iz 24. člena tega zakona lahko začne obratovati, njegov upravljavec pa lahko izvede spremembo iz tretjega odstavka 110. člena tega zakona, za katero je treba spremeniti okoljevarstveno dovoljenje, le na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja ali pravnomočne odločbe o njegovi spremembi.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se v primeru, če obratovanje obrata ali večja sprememba v njenem obratovanju zahteva gradnjo po predpisih o graditvi objektov, gradnja lahko začne šele po pridobitvi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja ali pravnomočne odločbe o njegovi spremembi.

(3) Investitor mora začetek gradnje prijaviti inšpekciji, pristojni za varstvo okolja.

(4) Ne glede na določbe prejšnjih odstavkov mora upravljavec območja, ki postane obrat zaradi razlogov, ki niso posledica spremenjenih dejavnosti ali naprav na območju obratovanja, to območje prijaviti in pridobiti okoljevarstveno dovoljenje v roku, določenem v predpisu iz 24. člena tega zakona.

106. člen **(vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja)**

(1) Vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega člena mora vsebovati zlasti podatke o upravljavcu obrata, značilnostih obrata, ukrepih v primeru dokončnega prenehanja obrata.

(2) Za obrat nižje stopnje mora biti k vlogi iz prejšnjega odstavka priložena tudi zasnova zmanjšanja tveganja za okolje, za obrat višje stopnje pa varnostno poročilo.

(3) Če je za obratovanje naprave potrebna gradnja po predpisih o gradnji, mora upravljavec vlogi za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja priložiti tudi pravnomočno gradbeno dovoljenje.

(4) Vlada predpiše podrobnejšo vsebino in sestavine vloge iz prvega odstavka tega člena.

107. člen **(sodelovanje javnosti)**

Ministrstvo mora v postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za obrat iz 105. člena tega zakona zagotoviti sodelovanje javnosti v skladu z določbami 51. člena tega zakona.

108. člen **(udeleženci v postopku in sodno varstvo)**

Stranka v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za obrat iz 105. člena ali v postopku izdaje njegove spremembe je upravljavec naprave, za sodelovanje zainteresirane javnosti in sodno varstvo pa se uporabljajo določbe od 53. do 59. člena tega zakona.

109. člen **(izdaja okoljevarstvenega dovoljenja)**

(1) Ministrstvo odloči o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja za obrat iz 105. člena tega zakona v 90 delovnih dneh od dneva prejema popolne vloge.

(2) Ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju potrdi ustreznost varnostnega poročila ali zasnove zmanjšanja tveganja za okolje in upravljavcu obrata naloži, da pri gradnji, zagonu, običajnem obratovanju

ali poskusnem obratovanju, v rednih ali izrednih razmerah ter pri dokončnem prenehanju delovanja obrata izvaja v varnostnem poročilu ali zasnovi zmanjšanja tveganja za okolje predvidene ukrepe.

(3) Okoljevarstveno dovoljenje iz prvega odstavka tega člena vsebuje zlasti:

1. podatke o upravljavcu obrata,
2. opis obrata z navedbo vrste dejavnosti, njegove zmogljivosti ter vrste in količino nevarnih snovi v obratu,
3. potrditev ustreznosti varnostnega poročila ali zasnove tveganja za okolje in
4. določitev ukrepov v primeru prenehanja obrata ali dokončnega prenehanja obrata, ki se nanašajo zlasti na zmanjšanje količine ali spremembo nevarnih snovi oziroma njihovo odstranitev iz obrata.

(4) Ministrstvo lahko v okoljevarstvenem dovoljenju iz prvega odstavka tega člena upravljavcu obrata naloži tudi izvajanje drugih ukrepov za preprečevanje večje nesreče in omejevanje njenih posledic, kadar presodi, da so takšni ukrepi potrebni zaradi preprečevanja večje nesreče ali zmanjševanja njenih posledic.

(5) Če ministrstvo presodi, da bi posledice večje nesreče v obratu lahko vplivale na okolje v drugi državi, ali če ta tako zahteva, obvesti pristojni organ te države o izdanem okoljevarstvenem dovoljenju.

(6) Če druga država na podlagi obvestila iz prejšnjega odstavka tako zahteva, ji ministrstvo pošlje varnostno poročilo iz drugega odstavka 106. člena tega zakona.

110. člen (sprememba okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Upravljavec obrata mora po pridobitvi okoljevarstvenega dovoljenja pregledati varnostno poročilo ali zasnovo zmanjšanja tveganja iz drugega odstavka 106. člena tega zakona in ju po potrebi spremeniti ali dopolniti:

1. najmanj na vsakih pet let,
2. če je pridobil nove podatke, pomembne za določitev varnostnih ukrepov v obratu,
3. če namerava spremeniti obstoječe varnostne ukrepe,
4. če namerava izvesti večjo spremembo obrata,
5. če namerava spremeniti firmo ali sedež,
6. če se je v obratu zgodila večja nesreča, v šestih mesecih od dneva njenega nastanka ali
7. na zahtevo ministrstva, kadar je to upravičeno zaradi novih dejstev ali spoznanj s področja večjih nesreč, vključno s spoznanji, ki so rezultat analize nesreč in spoznanj v zvezi z oceno nevarnosti.

(2) Upravljavec obrata mora pri spreminjanju ali dopolnjevanju zasnove zmanjšanja tveganja za okolje ali varnostnega poročila zagotoviti sledljivost sprememb in dopolnitev ter na spremenjenih ali dopolnjenih delih navesti datum spremembe ali dopolnitve.

(3) Upravljavec mora vložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja, če:

1. je izvedel spremembo ali dopolnitev zasnove zmanjšanja tveganja ali varnostnega poročila, ki znatno vpliva na preprečevanje večjih nesreč in omejevanje njihovih posledic,
2. namerava izvesti spremembo, zaradi katere se spremeni razvrstitev obrata, ali
3. namerava spremeniti vrsto ali količino nevarnih snovi, določenih v okoljevarstvenem dovoljenju.

(4) Vloga za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja mora vsebovati spremenjeno oziroma dopolnjeno zasnovo zmanjšanja tveganja za okolje ali varnostnega poročila z nedvoumno prikazanimi spremembami ali dopolnitvami.

(5) Ministrstvo izda odločbo o spremenjenem okoljevarstvenem dovoljenju v 90 delovnih dneh od prejema popolne vloge iz prejšnjega odstavka, pri čemer glede izdaje odločbe o spremenjenem okoljevarstvenem dovoljenju smiselno uporablja določbe prejšnjega člena.

(6) Ministrstvo v postopku izdaje spremenjenega okoljevarstvenega dovoljenja v primeru iz 4. točke prvega odstavka tega člena zagotovi sodelovanje javnosti v skladu z določbami 51. člena tega zakona, za udeležbo zainteresirane javnosti v postopku in sodno varstvo pa se uporabljajo določbe od 53 do 59. člena tega zakona.

(8) Ministrstvo pošlje odločbo o spremenjenem okoljevarstvenem dovoljenju iz prejšnjega odstavka tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere je obrat.

111. člen (prenehanje obrata)

(1) Če namerava upravljavec obrata zmanjšati ali spremeniti nevarne snovi v obratu, tako da ne izpolnjuje pogojev za razvrstitev v obrat v skladu s predpisom iz 24. člena tega zakona, mora o tem pisno obvestiti ministrstvo in pristojno inšpekcijo, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Pisno obvestilo iz prejšnjega odstavka vsebuje podatke o izvedenih ukrepih, ki so v okoljevarstvenem dovoljenju določeni za primer prenehanja obrata.

(3) Pristojna inšpekcija na podlagi obvestila iz prejšnjega odstavka opravi izredni inšpekcijski pregled obrata, o tem pripravi poročilo in ga v 30 delovnih dneh od prejema obvestila pošlje ministrstvu.

(4) Če pristojna inšpekcija ob izrednem inšpekcijskem pregledu ugotovi, da so ukrepi, določeni v okoljevarstvenem dovoljenju za primer prenehanja obrata izvršeni, ministrstvo izda odločbo o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja in o prenehanju obrata.

(5) Z dnem pravnomočnosti odločbe iz prejšnjega odstavka obrat preneha biti obrat.

(6) Ministrstvo pošlje odločbo iz četrtega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in občini, na katere območju je obrat.

112. člen (dokončno prenehanje obrata)

(1) Upravljavec, ob stečaju pa stečajni upravitelj, mora ministrstvo in pristojno inšpekcijo pisno obvestiti o nameri dokončnega prenehanja obratovanja obrata iz 105. člena tega zakona, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Pisno obvestilo iz prejšnjega odstavka vsebuje podatke o izvedenih ukrepih, ki so v okoljevarstvenem dovoljenju določeni za primer dokončnega prenehanja obrata.

(3) Pristojna inšpekcija na podlagi obvestila iz prejšnjega odstavka opravi izredni inšpekcijski pregled obrata, o tem pripravi poročilo in ga v 30 delovnih dneh od prejema obvestila pošlje ministrstvu.

(4) Če pristojna inšpekcija ob izrednem inšpekcijskem pregledu ugotovi, da so ukrepi, določeni v okoljevarstvenem dovoljenju za dokončno prenehanje obrata, izvršeni, ministrstvo izda odločbo o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja in o dokončnem prenehanju obrata.

(5) Z dnem pravnomočnosti odločbe iz prejšnjega odstavka obrat preneha biti obrat.

(6) Ministrstvo pošlje odločbo iz četrtega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji in občini, na katere območju je obrat.

113. člen
(obrat, ki je tudi naprava)

(1) Če je obrat ali del obrata iz 105. člena tega zakona hkrati tudi naprava iz 85. člena tega zakona ali druga naprava iz 99. člena tega zakona, se izpolnjenost zahtev za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za obrat lahko na zahtevo investitorja ali upravljavca obrata ugotavlja v postopku po določbah tega zakona za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za to napravo.

(2) V primeru iz prejšnjega odstavka mora vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja vsebovati tudi sestavine vloge, določene v predpisu iz 24. člena tega zakona.

3.4. Skupni postopki

3.4.1. Posebne določbe o skupnem postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje
naprave, ki lahko povzroča onesnaževanje večjega obsega

114. člen
(zahteva za skupni postopek)

(1) Če mora upravljavec za obratovanje naprave iz 85. člena tega zakona pridobiti okoljevarstveno dovoljenje, gre pa za obratovanje naprave, ki glede na peti odstavek 70. člena tega zakona zahteva presojo vplivov na okolje, po predpisih o graditvi objektov pa dovoljenje za gradnjo, lahko v vlogi iz 115. člena tega zakona zahteva, da se o pogojih za poseg v okolje, o pogojih za izdajo gradbenega dovoljenja in o pogojih za obratovanje naprave odloči z okoljevarstvenim dovoljenjem iz 120. člena tega zakona, ki se izda v skupnem postopku.

(2) Določbe prejšnjega odstavka se uporabljajo tudi v primerih, če gre za spremembo iz 95., 96. ali 97. člena tega zakona, pa te spremembe zahtevajo presojo vplivov na okolje po določbah tega zakona in gradnjo po predpisih o graditvi objektov.

115. člen
(vloga za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Vloga za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja v skupnem postopku mora vsebovati sestavine iz 87. člena tega zakona, priložena pa ji morata biti tudi poročilo o vplivih na okolje iz 75. člena tega zakona ter projekt za pridobitev gradbenega dovoljenja po predpisih o graditvi objektov.

(2) Ministrstvo preizkusi vlogo v 30 delovnih dneh od dneva, ko jo je prejelo.

(3) Če ministrstvo ugotovi, da bi bila gradnja in obratovanje naprave v očitnem nasprotju s predpisi, ki urejajo varstvo okolja, ohranjanje narave, upravljanje voda ali varstvo kulturne dediščine, z odločbo zavrne vlogo za okoljevarstveno dovoljenje.

(4) V postopku preizkusa vloge ministrstvo vlogo in priloge iz prvega odstavka tega člena pošlje organom in organizacijam iz drugega odstavka 62. člena tega zakona in pristojnemu organu iz prvega odstavka 117. člena tega zakona, ki lahko ministrstvu v roku 15 delovnih dni od prejema vloge, posredujejo morebitne zahteve za njeno dopolnitev, sicer se šteje, da takšnih zahtev nimajo.

(5) Če vloga ni popolna, ministrstvo v petih delovnih dneh po izteku roka iz drugega odstavka tega člena pozove upravljavca, naj jo dopolni. V pozivu za dopolnitev navede, s čim in kako naj upravljavec vlogo dopolni, da bo popolna, ter določi primeren rok za dopolnitev vloge. Pri določitvi roka ministrstvo upošteva vrsto in obseg dopolnitve.

(6) Ministrstvo dopolnitve iz petega in šestega odstavka tega člena pošlje organom in organizacijam iz četrtega odstavka tega člena, ki so jih zahtevali, v treh delovnih dneh po njihovem prejemu.

(7) Organi in organizacije iz prejšnjega odstavka obvestijo ministrstvo v petih delovnih dneh od prejema dopolnitev o tem, ali je vloga s stališča njihove pristojnosti popolna.

(8) Ministrstvo po prejemu obvestil iz prejšnjega odstavka nemudoma obvesti organe in organizacije iz prejšnjega odstavka o tem, ali je vloga popolna.

(9) Ministrstvo s sklepom zavrže vlogo, če jo upravljavec ne dopolni v roku iz petega odstavka tega člena ali če vloga tudi po dopolnitvi ni popolna.

116. člen **(presoja vplivov na okolje v skupnem postopku)**

(1) Pristojni organi in organizacije iz drugega odstavka 62. člena tega zakona so dolžni dati pisno mnenje o vplivih nameravane gradnje naprave in njenega obratovanja s stališča svoje pristojnosti v roku 30 delovnih dni od dneva, ko jih ministrstvo obvesti, da je vloga popolna. Če v tem roku pisnega mnenja ne posredujejo ministrstvu, ministrstvo o tem obvesti organ, ki po zakonu opravlja nadzor nad organom ali organizacijo, ki mnenja ni posredovala. Organ, ki opravlja nadzor, zagotovi, da je mnenje izdelano in posredovano ministrstvu v roku 15 delovnih dni od dneva, ko je prejel obvestilo ministrstva.

(2) Če ministrstvo po pridobitvi mnenj iz prejšnjega odstavka in na podlagi presoje vplivov na okolje ugotovi, da sta gradnja in obratovanje naprave sprejemljiva glede vplivov na okolje, določi pogoje iz četrtega odstavka 81. člena tega zakona, ugotovitev in pogoje pa vključi v okoljevarstveno dovoljenje iz 120. člena tega zakona.

(3) Če ministrstvo na podlagi presoje vplivov na okolje iz prejšnjega odstavka ugotovi, da gradnja in obratovanje naprave glede vplivov na okolje nista sprejemljiva, vlogo za okoljevarstveno dovoljenje z odločbo zavrne, in o tem obvesti pristojni upravni organ za gradbene zadeve.

117. člen **(izpolnjenost pogojev za izdajo gradbenega dovoljenja)**

(1) Pristojni upravni organ za gradbene zadeve ugotovi izpolnjenost pogojev za izdajo gradbenega dovoljenja za napravo in svojo ugotovitev pisno sporoči ministrstvu v roku 60 delovnih dneh od prejema obvestila iz četrtega odstavka 115. člena tega zakona.

(2) Če pristojni upravni organ za gradbene zadeve v roku iz prejšnjega odstavka ministrstvu ne posreduje pisne ugotovitve, ministrstvo o tem obvesti organ, ki po zakonu opravlja nadzor nad organom iz prvega odstavka tega člena. Organ, ki opravlja nadzor, zagotovi, da je pisna ugotovitev o izpolnjenosti pogojev za izdajo gradbenega dovoljenja izdelana in posredovana ministrstvu v roku 30 delovnih dni od dneva, ko je prejel obvestilo ministrstva, sicer se šteje, da pogoji za izdajo gradbenega dovoljenja niso izpolnjeni.

(3) Pisna ugotovitev iz prejšnjega odstavka mora imeti vsebino, ki je predpisana za gradbenega dovoljenje po predpisih o graditvi objektov oziroma za njegovo zavrnitev.

(4) Če pristojni upravni organ iz prvega odstavka tega člena ugotovi, da pogoji za izdajo gradbenega dovoljenja niso izpolnjeni, ali če o izpolnjenosti pogojev za izdajo gradbenega dovoljenja ne odloči tudi v dodatnem roku iz drugega odstavka tega člena, ministrstvo vlogo za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja z odločbo zavrne.

118. člen
(sodelovanje javnosti)

(1) Ministrstvo v skupnem postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja zagotovi sodelovanje javnosti v skladu z določbami 51. člena tega zakona, pri čemer z javnim naznanilom obvesti javnost tudi, da gre za skupni postopek iz prvega odstavka 114. člena tega zakona.

(2) Če se v okviru sodelovanja javnosti izvede tudi javna obravnava, na njej sodelujejo tudi organi in organizacije iz 116. in 117. člena tega zakona.

119. člen
(udeleženci v postopku in sodno varstvo)

(1) Stranka v postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz 114. člena tega zakona ali v postopku izdaje njegove spremembe je upravljavec naprave, za sodelovanje zainteresirane javnosti in sodno varstvo pa se uporabljajo določbe od 53. do 59. člena tega zakona.

(2) Poleg oseb iz prejšnjega odstavka so stranski udeleženci tudi osebe po predpisih o graditvi objektov.

120. člen
(rok in vsebina odločbe)

(1) Ministrstvo odloči o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka 114. člena tega zakona v 180 delovnih dneh od dneva prejema popolne vloge.

(2) Poleg sestavin iz 95. člena tega zakona, vsebuje odločba o okoljevarstvenem dovoljenju, izdana v skupnem postopku, tudi sestavine iz 81. člena tega zakona, ki se nanašajo na vsebino okoljevarstvenega soglasja, ter sestavine, ki so za vsebino gradbenega dovoljenja določene s predpisi o graditvi objektov.

(3) Ministrstvo pred vročitvijo pošlje odločbo iz prejšnjega odstavka organu, pristojnemu za gradbene zadeve v potrditev, ta pa na njej v petnajstih delovnih dneh potrdi njeno skladnost s pisno ugotovitvijo iz prvega odstavka 117. člena tega zakona.

(4) Šteje se, da sta z izdajo okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka tega člena izdana tudi okoljevarstveno soglasje in gradbeno dovoljenje.

3.4.2. Posebne določbe o skupnem postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za druge naprave

121. člen
(zahteva za skupni postopek)

(1) Če mora upravljavec za obratovanje naprave iz prvega odstavka 99. člena tega zakona pridobiti okoljevarstveno dovoljenje, gre pa za obratovanje naprave, ki glede na peti odstavek 70. člena tega zakona zahteva presojo vplivov na okolje, po predpisih o graditvi objektov pa dovoljenje za gradnjo, lahko

upravljavec v vlogi iz 122. člena tega zakona zahteva, da se o pogojih za poseg v okolje, o pogojih za izdajo gradbenega dovoljenja in o pogojih za obratovanje naprave odloči z okoljevarstvenim dovoljenjem iz 123. člena tega zakona, ki se izda v skupnem postopku.

(2) Določbe prejšnjega odstavka se uporabljajo tudi v primerih, če gre za spremembo iz 104. člena tega zakona, zaradi katere je treba spremeniti okoljevarstveno dovoljenje, pa te spremembe zahtevajo tudi presojo vplivov na okolje in gradnjo po predpisih o graditvi objektov.

122. člen **(vloga za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja)**

(1) Vloga za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja v skupnem postopku mora vsebovati sestavine iz 100. člena tega zakona, priložena pa ji morata biti tudi poročilo o vplivih na okolje iz 75. člena tega zakona in projekt za pridobitev gradbenega dovoljenja po predpisih o gradnji.

(2) Za preizkus vloge, njeno zavrnitev, dopolnitev in zavrženje ter za sodelovanje organov in organizacij iz prvega odstavka 81. člena ter prvega odstavka 117. člena tega zakona se uporabljajo določbe 115. člena tega zakona.

123. člen **(okoljevarstveno dovoljenje)**

(1) Za presojo vplivov na okolje, za ugotovitev izpolnjenosti pogojev za izdajo gradbenega dovoljenja, za rok izdaje odločbe in njeno potrditev se smiselno uporabljajo določbe 116. do 120. člena tega zakona.

(2) Poleg sestavin iz 101. člena tega zakona, vsebuje odločba o okoljevarstvenem dovoljenju, izdana v skupnem postopku po 121. členu tega zakona, tudi sestavine iz 81. člena tega zakona, ki se nanašajo na vsebino okoljevarstvenega soglasja, ter sestavine, ki so za vsebino gradbenega dovoljenja določene s predpisi o graditvi objektov.

(3) Šteje se, da sta z izdajo okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega odstavka tega člena izdana tudi okoljevarstveno soglasje in gradbeno dovoljenje.

124. člen **(sodelovanje javnosti, udeleženci v postopku in sodno varstvo)**

Za sodelovanje javnosti se uporabljajo določbe 118. člena tega zakona, da sodelovanje zainteresirane javnosti in sodno varstvo pa določbe 119. člena tega zakona.

3.4.3. Posebne določbe o skupnem postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za obrat

125. člen **(zahteva za skupni postopek)**

(1) Če mora upravljavec za obratovanje obrata iz prvega odstavka 115. člena tega zakona pridobiti okoljevarstveno dovoljenje, gre pa za obratovanje obrata, ki glede na peti odstavek 71. člena tega zakona zahteva presojo vplivov na okolje, po predpisih o graditvi objektov pa dovoljenje za gradnjo, lahko upravljavec zahteva, da se o pogojih za poseg v okolje, o pogojih za izdajo gradbenega dovoljenja in o

pogojih za obratovanje obrata odloči z okoljevarstvenim dovoljenjem iz 127. člena tega zakona, ki se izda v skupnem postopku.

(2) Določbe prejšnjega odstavka se uporabljajo tudi v primerih, če gre za spremembo iz tretjega odstavka 110. člena tega zakona, zaradi katere je treba spremeniti okoljevarstveno dovoljenje, pa te spremembe zahtevajo tudi presojo vplivov na okolje in gradnjo po predpisih o gradnji.

126. člen **(vloga za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja)**

(1) Vloga za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja v skupnem postopku mora vsebovati sestavine iz 106. člena tega zakona, priložena pa ji morata biti tudi poročilo o vplivih na okolje iz 75. člena tega zakona in projekt za pridobitev gradbenega dovoljenja po predpisih o gradnji.

(2) Za preizkus vloge, njeno zavrnitev, dopolnitev, zavrženje ter za sodelovanje organov in organizacij iz drugega odstavka 62. člena ter prvega odstavka 117. člena tega zakona se uporabljajo določbe 115. člena tega zakona.

127. člen **(okoljevarstveno dovoljenje)**

(1) Za presojo vplivov na okolje, za ugotovitev izpolnjenosti pogojev za izdajo gradbenega dovoljenja, za rok izdaje odločbe in njeno potrditev se smiselno uporabljajo določbe 116. do 120. člena tega zakona.

(2) Poleg sestavin iz 109. člena tega zakona, vsebuje odločba o okoljevarstvenem dovoljenju, izdana v skupnem postopku po 125. členu tega zakona, tudi sestavine iz 81. člena tega zakona, ki se nanašajo na vsebino okoljevarstvenega soglasja, ter sestavine, ki so za vsebino gradbenega dovoljenja določene s predpisi o graditvi objektov.

(3) Šteje se, da sta z izdajo okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega odstavka tega člena izdana tudi okoljevarstveno soglasje in gradbeno dovoljenje.

128. člen **(sodelovanje javnosti, udeleženci v postopku in sodno varstvo)**

Za sodelovanje javnosti se uporabljajo določbe 118. člena tega zakona, da sodelovanje zainteresirane javnosti in sodno varstvo pa določbe 119. člena tega zakona.

3.4.4. Posebne določbe o skupnem postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za poseg v okolje, ki je hkrati naprava ali obrat

129. člen **(zahteva za skupni postopek)**

(1) Če je nameravani poseg iz petega odstavka 71. člena tega zakona hkrati tudi naprava iz 85 člena tega zakona ali druga naprava iz 99. člena tega zakona ali obrat iz 105. člena tega zakona, lahko investitor ali upravljavec naprave ali obrata zahteva, da se presoja njegovih vplivov na okolje izvede v skupnem postopku za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za to napravo ali obrat.

(2) V primeru iz prejšnjega odstavka ministrstvo v predhodni informaciji iz 73. člena tega zakona opredeli tudi pogoje za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja in določi obseg naprave ali obrata, na katero se okoljevarstveno dovoljenje nanaša.

(3) V primeru iz prvega odstavka tega člena mora vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja vsebovati tudi sestavine vloge iz 77. člena tega zakona, pri čemer se v primeru naprave iz 85. člena tega zakona elaborat iz drugega odstavka 87. člena tega zakona nadomesti s poročilom o vplivih na okolje.

(4) Šteje se, da je z izdajo okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka tega člena izdano tudi okoljevarstveno soglasje, pri določitvi vsebine okoljevarstvenega dovoljenja pa se smiselno uporabljajo tudi določbe 71. člena tega zakona, ki se nanašajo na vsebino okoljevarstvenega soglasja.

130. člen **(smiselna uporaba določb)**

Za rok izdaje in vsebino odločbe o okoljevarstvenem dovoljenju in njegovi spremembi po prejšnjem členu, za presojo vplivov na okolje se smiselno uporabljajo določbe drugega do devetega odstavka 115. člena ter določbe 116. in 120. člena tega zakona.

131. člen **(sodelovanje javnosti, udeleženci v postopku in sodno varstvo)**

Za sodelovanje javnosti se se uporabljajo določbe 118. člena tega zakona, da sodelovanje zainteresirane javnosti in sodno varstvo pa določbe 119. člena tega zakona.

3.4.5. Posebne določbe o skupnem postopku izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za napravo ali obrat, ki je gradnja

132. člen **(zahteva za skupni postopek)**

(1) Če mora upravljavec za obratovanje naprave iz 85. člena, druge naprave iz 99. člena obrata iz 105. člena tega zakona pridobiti okoljevarstveno dovoljenje, gre pa za napravo ali obrat, ki glede na peti odstavek 70. člena tega zakona ne zahteva presoje vplivov na okolje, zahteva pa dovoljenje za gradnjo po predpisih o gradnji, lahko v vlogi iz 134. člena tega zakona zahteva, da se o pogojih za izdajo gradbenega dovoljenja in o pogojih za obratovanje naprave ali obrata odloči z okoljevarstvenim dovoljenjem iz 136. člena tega zakona, ki se izda v skupnem postopku.

(2) Določbe prejšnjega odstavka se uporabljajo tudi v primerih, če gre za spremembe iz 95., 96, 97. člena ali iz 110. člena tega zakona, pa te spremembe glede na peti odstavek 70. člena tega zakona ne zahtevajo presoje vplivov na okolje, zahtevajo pa gradnjo po predpisih o graditvi objektov.

133. člen **(smiselna uporaba določb)**

(1) Za vlogo, za postopek izdaje okoljevarstvenega dovoljenja ali njegove spremembe po prejšnjem členu in za ostala vprašanja, povezana z izdajo okoljevarstvenega dovoljenja, se glede na vrsto naprave ali obrata smiselno uporabljajo določbe tega zakona, ki urejajo okoljevarstveno dovoljenje za obratovanje naprave, ki lahko povzroči onesnaževanje večjega obsega iz 85. člena tega zakona, okoljevarstveno

dovoljenje za druge naprave iz 99. člena ali okoljevarstveno dovoljenje za obrat iz 105. člena tega zakona, če v tem podpoglavju niso urejena drugače.

(2) Za sodelovanje javnosti se uporabljajo določbe 118. člena tega zakona, da sodelovanje zainteresirane javnosti in sodno varstvo pa določbe 119. člena tega zakona.

134. člen **(vloga za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja)**

(1) Vloga za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja v skupnem postopku po 132. členu tega zakona mora vsebovati sestavine, ki so s tem zakonom prepisane za vlogo za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja za napravo iz 85. člena, drugo napravo iz 99. člena ali obrat iz 105. člena tega zakona.

(2) Vlogi iz prejšnjega odstavka mora biti priložen projekt za pridobitev gradbenega dovoljenja po predpisih o graditvi objektov.

(3) Ministrstvo preizkusi vlogo v 20 delovnih dneh od dneva, ko jo je prejelo.

(4) Če ministrstvo ugotovi, da bi bila gradnja in obratovanje naprave ali obrata v očitnem nasprotju s predpisi, ki urejajo varstvo okolja, ohranjanje narave, upravljanje voda ali varstvo kulturne dediščine, z odločbo zavrne vlogo za okoljevarstveno dovoljenje.

(5) V postopku preizkusa vloge ministrstvo vlogo iz prvega odstavka in prilogo iz drugega odstavka tega člena pošlje pristojnemu upravnemu organu iz prvega odstavka 117. člena tega zakona, ki lahko ministrstvu v roku 10 delovnih dni od prejema vloge, posredujejo morebitne zahteve za njeno dopolnitev, sicer se šteje, da takšnih zahtev nima.

(6) Če vloga ni popolna, ministrstvo v petih delovnih dneh po izteku roka iz prejšnjega odstavka pozove upravljavca, naj jo dopolni. V pozivu za dopolnitev navede, s čim in kako naj upravljavec vlogo dopolni, da bo popolna, ter določi primeren rok za dopolnitev vloge. Pri določitvi roka ministrstvo upošteva vrsto in obseg dopolnitve.

(7) Ministrstvo lahko po prejšnjem odstavku ravna samo enkrat, razen če prejeta dopolnitev narekuje dopolnitev vloge z novimi podatki.

(8) Ministrstvo dopolnitve iz petega in šestega odstavka tega člena pošlje organu iz petega odstavka tega člena, če jih je zahteval, v treh delovnih dneh po njihovem prejemu.

(9) Organ iz prejšnjega odstavka obvesti ministrstvo v petih delovnih dneh od prejema dopolnitev o tem, ali je vloga s stališča njegove pristojnosti popolna.

(10) Ministrstvo po prejemu obvestil iz prejšnjega odstavka nemudoma obvesti organe in organizacije iz prejšnjega odstavka o tem, ali je vloga popolna.

(11) Ministrstvo s sklepom zavrže vlogo, če jo upravljavec ne dopolni v roku iz petega odstavka tega člena ali če vloga tudi po dopolnitvi ni popolna.

135. člen **(izpolnjenost pogojev za gradnjo)**

(1) Za ugotovitev izpolnjenosti pogojev za izdajo gradbenega dovoljenja se smiselno uporabljajo določbe prvega do tretjega odstavka 117. člena tega zakona.

(2) Če pristojni upravni organ iz petega odstavka 134. člena tega zakona ugotovi, da pogoji za izdajo gradbenega dovoljenja niso izpolnjeni, ali če ne ravna po drugem odstavku 117. člena tega zakona, ministrstvo vlogo za izdajo okoljevarstvenega dovoljenja z odločbo zavrne.

136. člen **(okoljevarstveno dovoljenje)**

(1) Poleg sestavin iz 93. člena, iz 101. člena ali iz 109. člena tega zakona za napravo, vsebuje odločba o okoljevarstvenem dovoljenju, izdana v skupnem postopku po 132. členu tega zakona, tudi sestavine, ki so za vsebino gradbenega dovoljenja določene s predpisi o graditvi objektov.

(2) Ministrstvo pred vročitvijo pošlje odločbo iz prejšnjega odstavka organu, pristojnemu za gradbene zadeve v potrditev, ta pa na njej v 15 delovnih dneh potrdi njeno skladnost s pisno ugotovitvijo iz prvega odstavka prejšnjega člena.

(3) Šteje se, da je z izdajo okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega odstavka izdano tudi gradbeno dovoljenje.

(4) Ministrstvo odloči o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka tega člena v 150 delovnih dneh od dneva popolne vloge.

3.5. Okoljevarstveno dovoljenje za izvajanje dejavnosti

137. člen **(obveznost pridobitve okoljevarstvenega dovoljenja)**

(1) Pravna ali fizična oseba, ki namerava izvajati dejavnost, za katero je s predpisi iz 27. in v drugem odstavku 30. člena tega zakona določeno, da se lahko izvaja le na podlagi okoljevarstvenega dovoljenja (v nadaljnjem besedilu: izvajalec), mora od ministrstva pridobiti okoljevarstveno dovoljenje.

(2) Izvajalec lahko začne izvajati dejavnost le na podlagi pravnomočnega okoljevarstvenega dovoljenja ali pravnomočne odločbe o njegovi spremembi.

138. člen **(splošne zahteve in vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja)**

(1) Izvajalec mora za opravljanje dejavnosti iz prejšnjega člena zagotoviti ukrepe za izpolnitev pogojev, določenih v predpisih iz 27. in 30. člena tega zakona.

(2) Vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja iz prejšnjega člena mora poleg podatkov o izvajalcu vsebovati podatke o dejavnosti ter o predvidenih ukrepih iz prejšnjega odstavka.

139. člen **(izdaja in vsebina okoljevarstvenega dovoljenja)**

(1) Ministrstvo odloči o izdaji okoljevarstvenega dovoljenja za izvajanje dejavnosti iz 137. člena tega zakona v 90 delovnih dneh od dneva prejema popolne vloge.

(2) Ministrstvo v okoljevarstvenem dovoljenju podrobneje določi ukrepe iz prvega odstavka prejšnjega člena.

(3) Pritožba zoper odločbo iz prvega odstavka tega člena ni dovoljena. V primeru upravnega spora mora sodišče o tožbi odločiti v treh mesecih od vložitve tožbe, o pritožbi ali reviziji pa v enem mesecu od vložitve pritožbe oziroma revizije.

(4) Ministrstvo pošlje okoljevarstveno dovoljenje iz prvega odstavka tega člena tudi pristojni inšpekciji.

140. člen (sprememba okoljevarstvenega dovoljenja)

(1) Izvajalec mora za vsako nameravano spremembo dejavnosti, vložiti vlogo za spremembo okoljevarstvenega dovoljenja.

(2) Vloga iz prejšnjega odstavka mora, poleg vsebin iz 138. člena tega zakona, vsebovati tudi opis sprememb dejavnosti.

(3) Ministrstvo odloči o spremembi okoljevarstvenega dovoljenja iz prvega odstavka tega člena v 60 delovnih dneh od prejema popolne vloge, odločbo pa pošlje tudi pristojni inšpekciji in občini, na katere območju se izvaja dejavnost.

(4) Za preverjanje in spremembo okoljevarstvenega dovoljenja za dejavnost po uradni dolžnosti, se smiselno uporabljajo določbe 96. člena tega zakona, razen 2. do 6. točke prvega odstavka, in 97. člena.

141. člen (odvzem dovoljenja)

(1) Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje z odločbo odvzame, če izvajalec ne izpolnjuje predpisanih pogojev.

(2) Ministrstvo okoljevarstveno dovoljenje odvzame tudi na predlog pristojnega inšpektorja, če izvajalec v določenem roku ne izvrši njegove pravnomočne odločbe o uskladitvi izvajanja dejavnosti s pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja.

(3) Odvzem okoljevarstvenega dovoljenja učinkuje od dneva dokončnosti odločbe, s katero je bil izrečen.

(4) Ministrstvo pošlje odločbo iz prejšnjega odstavka tudi pristojni inšpekciji in občini, na katere območju je naprava.

142. člen (prenehanje izvajanja dejavnosti in prenehanje izvajalca)

(1) Izvajalec, ob stečaju pa stečajni upravitelj, mora ministrstvo pisno obvestiti o nameri dokončnega prenehanja izvajanja dejavnosti, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Izvajalec mora ministrstvo pisno obvestiti tudi o nameri likvidacije, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(3) Pisno obvestilo iz prejšnjih odstavkov mora vsebovati tudi poročilo o izvedbi ukrepov, predpisanih za primer dokončnega prenehanja izvajanja dejavnosti.

(4) Ministrstvo preuči poročilo iz prejšnjega odstavka in izda odločbo o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja, če ugotovi, da so ukrepi iz prejšnjega odstavka izvedeni.

(5) Izvajalec lahko preneha samo na podlagi pravnomočne odločbe o prenehanju okoljevarstvenega dovoljenja.

143. člen (združevanje postopkov)

(1) Če izvajalec za izvajanje svoje dejavnosti rabi tudi napravo iz 85. člena tega zakona ali drugo napravo iz 99. člena tega zakona ali obrat iz 105. člena tega zakona, se lahko, na zahtevo izvajalca postopek izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za izvajanje dejavnosti združi s postopkom izdaje okoljevarstvenega dovoljenja za napravo ali obrat.

(2) Za vlogo, postopek izdaje in okoljevarstveno dovoljenje se smiselno uporabljajo določbe o skupnem postopku od 114. do 136. člena tega zakona.

4. Prijava dejavnosti

144. člen (prijava dejavnosti)

(1) Pravna ali fizična oseba, ki namerava izvajati dejavnost, za katero je s predpisi iz 27. člena tega zakona in v tretjem odstavku 30. členu tega zakona določeno, da se lahko izvaja le na podlagi vpisa v register, se mora prijaviti ministrstvu.

(2) Ministrstvo vpiše osebo iz prejšnjega odstavka v register iz 278. člena tega zakona, če izpolnjuje predpisane pogoje, in mu dodeli neponovljivo evidenčno številko.

(3) Ministrstvo ob vpisu v register izda osebi iz prejšnjega odstavka izpis iz registra.

(4) Če oseba iz prvega odstavka tega člena predpisanih pogojev ne izpolnjuje, ministrstvo vpis v register z odločbo zavrne.

(5) Ne glede na določbo prvega odstavka tega člena vpis v register ni obvezen za osebo, ki odpadke prevaža in je registrirana za prevoz odpadkov v drugi državi članici EU ali tretji državi, če prevaža odpadke v skladu s predpisi iz sedmega odstavka 30. člena tega zakona (z Uredbo 1013/2006/ES).

145. člen (sprememba podatkov)

(1) Oseba iz drugega odstavka prejšnjega člena mora najkasneje v 30 dneh od nastanka spremembe ministrstvu pisno sporočiti vsako spremembo podatkov, ki se vodijo v registru.

(2) Ministrstvo spremembo podatkov vpiše v register, osebi iz prejšnjega odstavka pa izda nov izpis iz registra.

146. člen (izbris iz registra)

- (1) Ministrstvo izbriše osebo iz drugega odstavka 144. člena tega zakona iz registra:
1. po uradni dolžnosti ali na predlog pristojnega inšpektorja, če je oseba prenehala obstajati,
 2. na njen predlog,
 3. če se ugotovi, da ne izpolnjuje več predpisanih pogojev,
 4. na predlog pristojnega inšpektorja, če oseba v določenem roku ni izvršila njegove pravnomočne odločbe, ali
 5. če je bilo s pravnomočno odločbo pristojnega inšpektorja ugotovljeno, da je kršil predpise iz četrtega odstavka 30. člena tega zakona.
- (2) O izbrisu osebe iz registra odloči ministrstvo z odločbo, razen v primeru iz 1. točke prejšnjega odstavka.

5. Skupne določbe

147. člen **(uradni prepis)**

- (1) Če ministrstvo spremeni odločbo o okoljevarstvenem dovoljenju skladno s tem zakonom, izda ob pravnomočnosti posamezne spremembe tudi prečiščen izrek okoljevarstvenega dovoljenja (v nadaljnjem besedilu: uradni prepis).
- (2) Uradni prepis vsebuje izrek prvotnega dovoljenja, kot je bil spremenjen z odločbami iz prejšnjega odstavka, obrazložitev pa le navedbo opravilne številke in datume izdaje prvotnega okoljevarstvenega dovoljenja in vseh njegovih sprememb.
- (3) Uradni prepis ni upravna odločba.
- (4) Uradni prepis se pošlje stranki, pristojni inšpekciji in občini, na območju katere se nahaja naprava ali obrat.

148. člen **(naprava brez upravljavca)**

- (1) Če naprava ali obrat nima upravljavca, gre pa za odlagališče odpadkov po predpisih o odlagališčih odpadkov, čistilno napravo po predpisih emisijah v vode ali obrat, se za upravljavca šteje lastnik zemljišča, na katerem je naprava ali obrat.
- (2) Ministrstvo v primeru iz prejšnjega odstavka obvesti pristojno inšpekcijo, da opravi izredni inšpekcijski pregled naprave ali obrata, in ugotovi njuno stanje ter opredeli ukrepe za preprečitev škodljivih vplivov za zdravje ljudi ali na okolje. Inšpekcija o ugotovitvah in potrebnih ukrepih pripravi poročilo in ga v 30 delovnih dneh od prejema obvestila pošlje ministrstvu.
- (3) Ministrstvo na podlagi poročila iz prejšnjega odstavka in drugih podatkov izda lastniku zemljišča po uradni dolžnosti okoljevarstveno dovoljenje.
- (4) Če je zemljišče iz prvega odstavka v posesti druge osebe, mora ta dopustiti izvrševanje okoljevarstvenega dovoljenja.
- (5) Če oseba iz prejšnjega odstavka izvrševanja okoljevarstvenega dovoljenja ne dopusti, mu ministrstvo z odločbo naloži njihovo dopustitev.

6. Druga dovoljenja

149. člen **(dovoljenje za izjeme)**

- (1) Pristojni organ občine lahko za javne shode in javne prireditve po predpisih o javnih zbiranjih izda dovoljenje za začasno ali občasno čezmerno obremenitev okolja s hrupom.
- (2) Dovoljenje iz prejšnjega odstavka se ne izda, če bi začasna ali občasna čezmerna obremenitev lahko povzročila kritično obremenitev okolja.
- (3) Nadzor nad izvrševanjem dovoljenja iz prvega odstavka tega člena izvaja občinska inšpekcija.
- (4) Ministrstvo izda upravljavcu naprave iz 85., 99. ali 105. člena tega zakona ali izvajalcu dejavnosti iz 27. ali 30. člena tega zakona dovoljenje za začasno ali občasno čezmerno obremenitev okolja, če takšno izjemo omogočajo predpisi EU, ki veljajo neposredno in se nanašajo na obratovanje določene naprave ali izvajanje določene dejavnosti.
- (5) Ministrstvo pošlje dovoljenje iz prejšnjega odstavka tudi pristojni inšpekciji in občini, na območju katere se nahaja naprava ali izvaja dejavnost.

V. SANACIJA ONESNAŽENEGA OKOLJA

1. Odgovornost za preprečevanje oziroma sanacijo okoljske škode

150. člen **(uporaba)**

Določbe tega podpoglavja se uporabljajo za okoljsko škodo, povzročeno z emisijo, dogodkom ali izrednim dogodkom, ki se je zgodil po 30. aprilu 2007, razen če je okoljska škoda posledica dejavnosti, ki je potekala in se končala pred tem datumom.

151. člen **(odgovornost za preprečevanje in sanacijo okoljske škode)**

- (1) Povzročitelj obremenitve je v zvezi z opravljanjem svoje dejavnosti odgovoren za preprečevanje neposredne nevarnosti za nastanek okoljske škode in za preprečevanje oziroma sanacijo okoljske škode ne glede na krivdo.
- (2) Dejavnosti iz prejšnjega odstavka so:
1. obratovanje naprave, ki lahko povzroča onesnaževanje večjega obsega, za katero je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje po tem zakonu,
 2. ravnanje z odpadki, vključno z zbiranjem, prevozom, predelavo in odstranjevanjem odpadkov in nevarnih odpadkov ter ravnanje po zaprtju naprave za odstranjevanje odpadkov in nevarnih odpadkov, za katero je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje ali biti vpisana v register iz 278. člena tega zakona, razen vnašanja blata iz komunalnih čistilnih naprav v tla, obdelanega do standarda, predpisanega za vnos snovi v tla zaradi kmetovanja,
 3. izpuščanje nevarnih snovi z odvajanjem odpadne vode v površinske ali podzemne vode, za katero je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje po tem zakonu,

4. izpuščanje ali vbrizgavanje onesnaževal v površinske ali podzemne vode, za katero je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje po tem zakonu,
5. obratovanje naprave, ki povzroča onesnaževanje okolja z emisijami določenih snovi v zrak in za katero je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje po tem zakonu,
6. proizvodnja, uporaba, skladiščenje, predelava, polnjenje, izpust v okolje ali prevoz znotraj obrata nevarnih snovi ali pripravkov po predpisih o kemikalijah, fitofarmacevtskih sredstev po predpisih o fitofarmacevtskih sredstvih in biocidnih proizvodov po predpisih o biocidnih proizvodih,
7. odvzem in zajezitev vode, za katero je predpisana pridobitev vodne pravice po predpisih o vodah,
8. ravnanje z rudarskimi odpadki, za katero je treba pridobiti okoljevarstveno dovoljenje po tem zakonu,
9. prevoz nevarnega blaga ali onesnaževal po cesti, železnici, notranjih plovnih poteh, po morju ali zraku,
10. delo z gensko spremenjenimi organizmi v zaprtih sistemih, njihovo namerno sproščanje v okolje ali dajanje v promet skladno s predpisi o ravnanju z gensko spremenjenimi organizmi, vključno s prevozom gensko spremenjenih organizmov, in
11. čezmejno pošiljanje odpadkov, za katero je treba pridobiti dovoljenje ali je prepovedano po predpisih EU, ki urejajo pošiljanje odpadkov.

(3) Povzročitelj obremenitve, ki izvaja dejavnost, ki ni določena v prejšnjem odstavku, je odgovoren le za povzročitev neposredne nevarnosti za nastanek okoljske škode oziroma za nastanek okoljske škode na zavarovanih vrstah in habitatnih tipih, če je bila storjena namenoma ali iz malomarnosti.

(4) Oseba iz drugega in tretjega odstavka tega člena mora sprejeti in izvesti vse ukrepe za preprečitev nastanka okoljske škode oziroma sanacijo okoljske škode skladno z določbami tega zakona.

(5) Če je povzročitelj okoljske škode več, so odgovorni solidarno.

(6) Določbe tega poglavja ne izključujejo odgovornosti povzročitelja okoljske škode proti tretjim osebam skladno z obligacijskim zakonikom.

(7) Ne glede na določbo prvega odstavka tega člena je za sanacijo okoljske škode odgovoren lastnik zemljišča, na katerem je naprava ali obrat prenehala delovati v skladu s tem zakonom, pa se je kasneje ugotovila okoljska škoda, razen če dokaže, da za obstoj naprave ali obrata na tem zemljišču ni mogel vedeti.

152. člen **(okoljska škoda)**

(1) Okoljska škoda, povzročena zavarovanim vrstam, njihovim habitatom in habitatnim tipom, je škoda, ki ima večji škodljiv vpliv na doseganje ali ohranjanje njihovega ugodnega stanja po predpisih o ohranjanju narave, ugotovljena na podlagi predpisanih meril.

(2) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se za okoljsko škodo ne šteje škoda, nastala zaradi škodljivih vplivov na zavarovanih vrstah, njihovih habitatih ali habitatnih tipih, ki so bili ugotovljeni in dovoljeni ali predpisani na podlagi postopka presoje sprejemljivosti planov in posegov v naravo ali uveljavljanja odstopanj od strogega varstva zavarovanih vrst po predpisih o ohranjanju narave.

(3) Okoljska škoda na vodah je škoda z večjim škodljivim vplivom na ekološko, kemijsko, količinsko stanje ali ekološki potencial vode skladno z določbami tega zakona in predpisov o vodah, razen če gre za dopustne izjeme pri izpolnjevanju ciljev, ki se nanašajo na doseganje dobrega stanja voda po predpisih o vodah.

(4) Okoljska škoda, povzročena tlom, je vsako onesnaženje tal, ki predstavlja znatno nevarnost škodljivih vplivov na zdravje ljudi zaradi neposrednega ali posrednega vnosa snovi, pripravkov, organizmov ali mikroorganizmov v, na ali pod tla.

(5) Minister na podlagi Priloge I Direktive 2004/35/ES predpiše podrobnejša merila za ugotavljanje škodljivosti vpliva iz prvega odstavka tega člena.

153. člen **(izključitev uporabe)**

(1) Določbe tega poglavja se ne uporabljajo za neposredno nevarnost nastanka okoljske škode oziroma za okoljsko škodo, ki je nastala zaradi:

1. oboroženega spopada, sovražnosti, državljanske vojne, vstaje ali izjemnega, neizogibnega in neustavljivega naravnega pojava;
2. izrednega dogodka, pri kakršnem sta odgovornost in odškodnina urejeni z ratificirano in objavljeno mednarodno konvencijo, skladno z določbo drugega odstavka 4. člena Direktive 2004/35/ES;
3. dejavnosti, ki jih povzročajo ionizirajoča in druga sevanja, ali zaradi izrednega dogodka ali dejavnosti, pri kateri je odgovornost ali odškodnina urejena z ratificirano in objavljeno mednarodno pogodbo, skladno z določbo četrtega odstavka 4. člena Direktive 2004/35/ES;
4. razpršenega onesnaževanja, razen če je mogoče ugotoviti vzročno zvezo med okoljsko škodo in dejavnostjo posameznega povzročitelja, in
5. dejavnosti, katere glavni namen je obramba države ali mednarodne varnosti ali varstvo pred naravnimi nesrečami.

(2) Določbe tega poglavja ne posegajo v pravico povzročitelja obremenitve, da omeji svojo odgovornost skladno z določbo tretjega odstavka 4. člena Direktive 2004/35/ES.

154. člen **(izvajanje preprečevalnih ukrepov)**

(1) V primeru neposredne nevarnosti za nastanek okoljske škode mora njen povzročitelj izvesti vse potrebne ukrepe, da to škodo prepreči, in nemudoma obvestiti ministrstvo o vseh pomembnih dejstvih, zlasti pa o dejanskem stanju okolja in izvedenih ukrepih.

(2) Preprečevalni ukrepi iz prejšnjega odstavka so tisti ukrepi, ki jih povzročitelj sprejme in izvede zaradi dogodka, dejanja ali opustitve dejanja, ki je ustvarilo neposredno nevarnost za nastanek okoljske škode, njihov namen pa je preprečiti ali čim bolj zmanjšati možnost nastanka takšne škode.

(3) Če je ministrstvo obveščeno ali samo izve za neposredno nevarnost za nastanek okoljske škode, lahko od njenega povzročitelja zahteva določene informacije o tej nevarnosti ali z odločbo odredi izvedbo preprečevalnih ukrepov, vključno s podrobnejšimi navodili za njihovo izvedbo.

(4) Pritožba proti odločbi iz prejšnjega odstavka ni dovoljena, mogoče pa je začeti upravni spor.

155. člen **(izvajanje sanacijskih ukrepov)**

(1) V primeru nastanka okoljske škode mora njen povzročitelj ministrstvo nemudoma obvestiti o vseh pomembnih dejstvih, izvesti vse potrebne ukrepe za njeno omejitev in poslati ministrstvu informacije o nastali okoljski škodi in predlog sanacijskih ukrepov v odobritev.

(2) Potrebni ukrepi iz prejšnjega odstavka, ki jih mora v primeru nastanka okoljske škode izvesti njen povzročitelj, obsegajo vse izvedljive ukrepe, s katerimi je mogoče takoj nadzirati, obvladati, odstraniti ali

kako drugače ravnati z onesnaževali oziroma drugimi dejavniki škode, da se omeji ali prepreči nadaljnjo okoljsko škodo in škodljive vplive na zdravje ljudi ali nadaljnje zmanjševanje koristne vloge, ki jo ima poškodovani del okolja za drug del okolja ali za človeka.

(3) Ministrstvo preuči vrsto, obseg in pomen okoljske škode za prizadeti posebni del okolja in možnost njegove naravne obnovitve, povzročitelju pa na podlagi predpisa iz desetega odstavka tega člena z odločbo odredi izvedbo najustreznejših sanacijskih ukrepov.

(4) Sanacijski ukrepi iz prejšnjega odstavka so ukrepi ali njihova kombinacija, vključno z ukrepi za ublažitev, ali prehodni ukrepi za obnovitev, sanacijo ali nadomestitev poškodovanega posebnega dela okolja oziroma njegovih zmanjšanih funkcij ali za zagotovitev ustreznega nadomestila tem delom ali funkcijam v skladu s predpisom iz devetega odstavka tega člena.

(5) Če je primerov okoljske škode več, izvedba sanacijskih ukrepov pa ni mogoča hkrati, ministrstvo odloči tudi o vrstnem redu izvedbe teh ukrepov, pri čemer upošteva vrsto, obseg in pomen posameznih primerov okoljske škode za prizadeti posebni del okolja, vključno z nevarnostjo za zdravje ljudi, ter možnost njegove naravne obnovitve.

(6) Pritožba proti odločbi iz tretjega odstavka tega člena ni dovoljena, mogoče pa je začeti upravni spor.

(7) Če je ministrstvo obveščeno ali samo izve za nastanek okoljske škode, lahko od njenega povzročitelja zahteva določene informacije o nastali škodi ali z odločbo odredi izvedbo sanacijskih ukrepov, vključno s podrobnejšimi navodili za njihovo izvedbo. Pritožba zoper odločbo ni dovoljena, mogoče pa je začeti upravni spor.

(8) Lastnik ali drug posestnik zemljišča, na katerem je nastala okoljska škoda, mora dopustiti izvedbo sanacijskih ukrepov za odpravo okoljske škode.

(9) Osebe iz 157. člena tega zakona imajo v postopku odreditve sanacijskih ukrepov položaj stranskega udeleženca.

(10) Vlada predpiše vrste sanacijskih ukrepov na podlagi Priloge II Direktive 2004/35/ES, ki so podlaga za izbiro najustreznejših ukrepov za sanacijo okoljske škode.

156. člen **(stroški preprečevalnih in sanacijskih ukrepov)**

(1) Povzročitelj okoljske škode krije stroške preprečevalnih oziroma sanacijskih ukrepov, izvedenih na podlagi tega zakona.

(2) Povzročitelj okoljske škode krije tudi stroške ugotavljanja okoljske škode ali njene neposredne nevarnosti, stroške vodenja upravnega postopka in zbiranja podatkov ter stroške spremljanja in nadzora izvajanja ukrepov, o čemer izda ministrstvo poseben sklep.

(3) Ministrstvo hkrati z izdajo odločbe o preprečevalnih oziroma sanacijskih ukrepih predlaga vpis zastavne pravice na premoženju povzročitelja neposredne nevarnosti za nastanek okoljske škode oziroma povzročitelja okoljske škode, od njega zahteva bančno garancijo ali drugo obliko zavarovanja plačila v korist ministrstva, in sicer v višini ocenjenih stroškov izvedbe ukrepov, če bi jih moralo ministrstvo samo izvesti skladno z določbami 154 in 155. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo predlaga izbris zastavne pravice ali opravi druga dejanja, potrebna zaradi prenehanja zavarovanja plačila iz prejšnjega odstavka, če povzročitelj uspešno izvede vse preprečevalne oziroma sanacijske ukrepe skladno z določbami tega zakona.

(5) Ministrstvo ima pravico z odločbo zahtevati povračilo stroškov za izvedbo ukrepov po tem zakonu, ki jih je samo izvedlo, in sicer v petih letih od dne, ko so bili izvedeni, oziroma od dne, ko je bil ugotovljen povzročitelj okoljske škode.

(6) Oseba iz prvega odstavka tega člena ni dolžna kriti stroškov preprečevalnih oziroma sanacijskih ukrepov, če dokaže:

1. da je neposredno nevarnost za nastanek okoljske škode oziroma okoljsko škodo povzročila tretja oseba, škoda pa je nastala kljub temu, da so bili izvedeni ustrezni varnostni ukrepi, ali

2. da je neposredna nevarnost za nastanek okoljske škode oziroma okoljska škoda nastala zaradi izpolnitve obvezujočega ukaza ali navodila državnega ali občinskega organa ali osebe z javnimi pooblastili, razen če je bilo to izdano po emisiji ali dogodku, ki ga je povzročila dejavnost te osebe.

(7) Oseba iz prejšnjega odstavka ima v primeru iz 1. točke prejšnjega odstavka pravico, da ji stroške povrne tretja oseba, v primeru iz 2. točke prejšnjega odstavka pa jih povrne organ ali oseba, ki je obvezujoči ukaz ali navodilo izdala.

157. člen (pravice drugih oseb)

(1) Pravna ali fizična oseba, ki je zaradi nastanka okoljske škode prizadeta ali bi bila lahko prizadeta, in nevladna organizacija iz prvega odstavka 265. člena tega zakona, imata pravico, da ministrstvo obvestita o primerih okoljske škode in zahtevata, da ministrstvo ukrepa v skladu z določbami tega zakona.

(2) Obvestilo iz prejšnjega odstavka mora vsebovati informacije in podatke, ki izkazujejo obstoj okoljske škode.

(3) Ministrstvo preuči obvestilo iz prvega odstavka tega člena in ga pošlje domnevemu povzročitelju zatrjevane okoljske škode, če presodi, da jo navedbe iz obvestila verjetno izkazujejo, domnevni povzročitelj pa mora najpozneje v 14 dneh od prejema obvestila odgovoriti nanj.

(4) Če ministrstvo na podlagi navedb in dejanskega stanja ugotovi, da je nastala okoljska škoda, izda o tem odločbo v skladu z določbo tretjega odstavka 155. člena tega zakona.

158. člen (čezmejna škoda)

(1) Če okoljska škoda vpliva ali bi lahko vplivala na območje Republike Slovenije in druge države članice, mora ministrstvo sodelovati s pristojnim organom te države pri izmenjavi informacij in podatkov, potrebnih za preprečitev, omejitev ali sanacijo te škode.

(2) Če okoljska škoda, katere izvor je v Republiki Sloveniji, prizadane območje druge države članice, mora ministrstvo poslati pristojnemu organu te države ustrezne informacije in podatke.

(3) Če je nastala okoljska škoda v Republiki Sloveniji, njen izvor pa je v drugi državi članici, ministrstvo o nastali okoljski škodi obvesti pristojni organ te države in Komisijo EU ter predlaga sprejetje preprečevalnih oziroma sanacijskih ukrepov. Ministrstvo od povzročitelja okoljske škode zahteva tudi povrnitev stroškov, ki so nastali zaradi izvedbe preprečevalnih oziroma sanacijskih ukrepov v Republiki Sloveniji.

159. člen (zastaranje)

Odgovornost za okoljsko škodo zastara, če je preteklo več kot 30 let od dneva vzroka njenega nastanka, in v tem času proti povzročitelju ni bil sprožen noben postopek ugotavljanja njenega nastanka skladno s tem zakonom.

2. Sanacija okolja, onesnaženega zaradi razpršenih virov onesnaževanja ali okoljske nesreče

2.1. Sanacija okolja, onesnaženega zaradi razpršenih virov onesnaževanja

160. člen **(onesnaženo okolje)**

(1) Vlada lahko del okolja ali posamezno območje s predpisom določi kot onesnaženo okolje, če je na podlagi meril iz drugega odstavka 33. člena tega zakona prejšnjega člena razvrščeno v razred ali stopnjo največje obremenjenosti ali kadar obstaja tveganje, da bo raven onesnaževal presegla eno ali več alarmnih, predpisanih na podlagi prvega odstavka 33. člena tega zakona, in v sodelovanju z občino, na območju katere je degradirano območje, določi program ukrepov za izboljšanje kakovosti okolja ali njegovih delov na tem območju. V primeru, da onesnaženo okolje obsega območje več občin, lahko pri določitvi programa sodelujejo tudi njihove zveze ali združenja.

(2) Program ukrepov iz prejšnjega odstavka vsebuje zlasti:

1. opredelitev območja onesnaženega okolja,
2. navedbo delov okolja, ki so čezmerno obremenjeni, in razred ali stopnjo obremenjenosti,
3. predvideno kakovost okolja ali njegovega dela po izvedenih ukrepih,
4. ukrepe za izboljšanje kakovosti onesnaženega okolja, ob upoštevanju celotne in skupne obremenitve okolja,
5. naloge države in občine z oceno potrebnih finančnih sredstev in navedbo virov,
6. obveznosti povzročiteljev obremenitve,
7. obveznosti izvajalcev javnih služb varstva okolja ali oseb, ki izvajajo dejavnosti varstva okolja,
8. okvirne roke za izvedbo posameznih ukrepov in
9. načrt monitoringa učinkov izvedenih ukrepov.

(3) Sodelovanje občine pri določitvi programa iz prejšnjega odstavka obsega zlasti:

1. izmenjavo podatkov, ki se nanašajo na onesnaženo območje,
2. dajanje pobud za določitev ustreznih ukrepov in
3. opredelitev nalog občine, vključno z deležem sredstev za njihovo izvedbo.

(4) Za sodelovanje občine je pristojna županja ali župan, ki po predhodni odobritvi občinskega sveta predlaga določitev nalog občine, vključenih v program iz drugega odstavka tega člena.

(5) Vlada pri določitvi predvidene kakovosti okolja ali njegovega dela v programu ukrepov iz drugega odstavka tega člena upošteva tehnično izvedljivost potrebnih ukrepov ob razumno visokih stroških.

(6) Vlada lahko v predpisu iz prvega odstavka tega člena prepove nove posege v okolje, zaradi katerih bi se lahko povečala stopnja obremenjenosti okolja ali delov okolja na območju degradiranega okolja.

(7) Vlada lahko v predpisu iz prvega odstavka tega člena glede na stopnjo onesnaženosti okolja in zahtevnost njegovega izboljšanja povzročiteljem obremenitve določi obveznosti, ki so strožje od mejnih vrednosti emisije iz 23. člena tega zakona ali pravil ravnanja iz 27. ali 30. člena tega zakona, če izboljšanja ni mogoče doseči z drugimi ukrepi.

(8) Če ima povzročitelj obremenitve iz prejšnjega odstavka okoljevarstveno dovoljenje, izdano po določbah tega zakona, mu ministrstvo naloži njegove obveznosti iz prejšnjega odstavka in določi rok za njihovo izpolnitev z odločbo, s katero se delno ali v celoti spremeni ali dopolni izdano dovoljenje.

(9) Ministrstvo lahko rok iz prejšnjega odstavka na zahtevo povzročitelja obremenitve za enkrat podaljša, če ta predloži dokazila, da je to potrebno zaradi zahtevnosti tehnoloških rešitev, njegovih slabih poslovnih rezultatov ali dolgotrajnosti postopkov pridobivanja predpisanih soglasij ali dovoljenj iz razlogov, ki niso na strani povzročitelja.

(10) Ko vlada na podlagi monitoringa ugotovi, da del okolja ali območje iz prvega odstavka tega člena ni več onesnaženo, odloči o prenehanju predpisa iz prvega odstavka tega člena.

161. člen **(čezmejno sodelovanje)**

(1) Če onesnaženost okolja sega preko meja Republike Slovenije na območje druge države in so preseženi standardi kakovosti okolja, določeni s predpisom iz 33. člena tega zakona, ministrstvo v sodelovanju s pristojnim organom druge države zaradi odprave takšne onesnaženosti pripravi skupne ali usklajene načrte za kakovost okolja.

(2) V primeru iz prejšnjega odstavka ministrstvo skupaj s pristojnim organom druge države pripravi in izvede kratkoročne akcijske načrte, ki zajemajo onesnažena območja v Republiki Sloveniji in v drugi državi, pri čemer ministrstvo zagotovi, da druga država dobi vse podatke, ki so potrebni za pripravo načrtov.

(3) Če onesnaženost okolja na območjih blizu državne meje presega opozorilne ali alarmne vrednosti, določene s predpisom iz 33. člena tega zakona, ministrstvo pristojnemu organu druge države čim prej zagotovi podatke, ki se nanašajo na onesnaženost. Ti podatki so dostopni tudi javnosti.

2.2. Sanacija okolja zaradi okoljske nesreče

162. člen **(ukrepi v primeru okoljske nesreče)**

(1) Povzročitelj okoljske nesreče mora o nesreči nemudoma obvestiti organ, pristojen za obveščanje, določen s predpisi o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami, nemudoma izvesti ukrepe, s katerimi je mogoče omejiti škodljive posledice za zdravje ljudi in okolje, izvesti sanacijske ukrepe za odpravo posledic nesreče na prizadetih delih okolja, in o njihovi izvedbi nemudoma obvestiti ministrstvo.

(2) Način ravnanja in interventne ukrepe v primeru okoljske nesreče na površinskih vodah urejajo predpisi o vodah. Način ravnanja in interventne ukrepe v primeru okoljske nesreče na drugih delih okolja predpiše minister, v soglasju z ministrom, pristojnim za varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami.

(3) V primeru iz prejšnjega odstavka potrebne interventne ukrepe izvedejo pristojne službe po predpisih o vodah in službe za zaščito, reševanje in pomoč, določene po predpisih o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami.

(4) Ministrstvo od povzročitelja okoljske nesreče odredi izvedbo dopolnilnih ukrepov, potrebnih za odpravo posledic nesreče na prizadetih delih okolja, če ugotovi, da z izvedenimi sanacijskimi ukrepi iz prvega odstavka tega člena niso bile odpravljene posledice okoljske nesreče. Za odreditev dopolnilnih ukrepov se

smiselno uporabljajo določbe četrtega in osmega odstavka 155. člena tega zakona. Pritožba zoper odločbo o odreditvi dopolnilnih ukrepov ne zadrži izvršitve.

(5) Če je zaradi okoljske nesreče nastala tudi okoljska škoda in so poleg interventnih ukrepov iz drugega odstavka tega člena potrebni tudi sanacijski ukrepi, se za njihovo pripravo in izvedbo uporabljajo določbe tega zakona, ki se nanašajo na sanacijske ukrepe v primeru odgovornosti za preprečevanje in sanacijo okoljske škode.

(6) Stroške ukrepov iz drugega in četrtega odstavka tega člena plača povzročitelj okoljske nesreče, če njegovo premoženje za pokritje stroškov ne zadošča, pa krije preostanek teh stroškov država.

(7) Določbe drugega in tretjega odstavka tega člena veljajo tudi v primeru, če povzročitelj okoljske nesreče ni znan ali je okoljska nesreča posledica naravnega pojava, stroške ukrepov pa krije država.

(8) Če zaradi okoljske nesreče iz prejšnjega odstavka pride do onesnaženja voda, izvede interventne ukrepe izvajalec državne gospodarske javne službe varstva pred nenadnim onesnaženjem voda, določene po predpisih o vodah.

(9) Če je zaradi okoljske nesreče nastala tudi okoljska škoda, njen povzročitelj pa ni znan ali ga ni mogoče določiti ali pa je okoljska nesreča posledica naravnega pojava in so za odpravljanje ali zmanjšanje njenih posledic poleg interventnih ukrepov potrebni še sanacijski ukrepi, ministrstvo v sodelovanju z drugimi pristojnimi ministrstvi in prizadeto občino pripravi program za izvedbo sanacije prizadetega območja, razen če odpravo posledic okoljske nesreče ne ureja poseben zakon.

(10) Program za izvedbo sanacije prizadetega območja vsebuje zlasti:

1. oceno stanja in obsega posledic nesreče za ljudi in okolje,
2. določitev območja, na katerem je treba izvesti ukrepe,
3. navedbo sanacijskih ukrepov, določenih na podlagi predpisa iz desetega odstavka 155. člena tega zakona, in rokov za njihovo izvedbo,
4. organe, organizacije in službe za izvedbo predvidenih ukrepov,
5. oceno potrebnih finančnih sredstev in način kritja stroškov ter
6. načrt spremljanja učinkov izvedenih ukrepov.

(11) Program iz prejšnjega odstavka sprejme vlada z odlokom.

163. člen **(ukrepi v primeru večje nesreče)**

(1) Ne glede na določbe prejšnjega člena se v primeru večje nesreče interventni ukrepi izvedejo skladno z načrti zaščite in reševanja, določenimi s predpisi o varstvu pred naravnimi in drugimi nesrečami.

(2) Stroške odprave posledic iz prejšnjih odstavkov plača povzročitelj večje nesreče, če njegovo premoženje za pokritje stroškov ne zadošča, pa krije preostanek teh stroškov država.

3. Sanacija v preteklosti onesnaženega območja

3.1. V preteklosti onesnaženo območje

164. člen **(uporaba)**

- (1) Določbe tega podpoglavja se uporabljajo za sanacijo v preteklosti onesnaženih območij.
- (2) V preteklosti onesnažena območja so opuščena odlagališča odpadkov in opuščena območja proizvodnih in storitvenih dejavnosti (v nadaljnjem besedilu: opuščeno industrijsko območje), če so tako onesnažena, da škodujejo zdravju ljudi ali okolju.
- (3) Opuščeno odlagališče odpadkov obsega zemljišča, na katerih so se organizirano odlagali odpadki na podlagi dovoljenja pristojnega organa občine ali države ali brez njega in nima upravljavca, pa ni odlagališče, ki je bilo zgrajeno ali je obratovalo na dan 5. februarja 2000, ali je bilo zanj pred tem datumom pridobljeno pravnomočno gradbeno dovoljenje.
- (4) Opuščeno industrijsko območje obsega zemljišča, na katerih je v okviru dejavnosti potekalo ravnanje z nevarnimi snovmi ali odpadki, razen odlaganja.
- (5) V preteklosti onesnažena območja obsegajo tudi podzemne jame po predpisih o varstvu podzemnih jam, v katerih se nahajajo odpadki ali nevarne snovi (v nadaljnjem besedilu: onesnažene podzemne jame).

3.2. Odgovornost za izvedbo ukrepov, namenjenih ugotavljanju in sanaciji v preteklosti onesnaženega območja

165. člen **(odgovornost povzročitelja obremenitve in lastnika zemljišča)**

- (1) Povzročitelj obremenitve je odgovoren za izvedbo ukrepov, namenjenih ugotavljanju in sanaciji v preteklosti onesnaženega območja ne glede na krivdo.
- (2) Ne glede na prejšnji odstavek povzročitelj obremenitve ni odgovoren za izvedbo ukrepov iz prejšnjega odstavka, če je s pravnim poslom, ki je bil podlaga za prenos lastninske pravice, svojo odgovornost prenesel na novega lastnika zemljišča na onesnaženem območju.
- (3) Če sta povzročitelj obremenitve ali njegov pravni naslednik neznana ali ne obstajata več ali v primeru iz prejšnjega odstavka, je za izvedbo ukrepov, namenjenih ugotavljanju in sanaciji v preteklosti onesnaženega območja, odgovoren lastnik zemljišča.
- (4) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka lastnik zemljišča ne odgovarja za izvedbo ukrepov iz prejšnjega odstavka, če mu je bilo zemljišče vrnjeno v postopku denacionalizacije ali v postopku za vrnitev zaplenjenega premoženja, dopustiti pa mora njihovo izvedbo.
- (5) Oseba iz prejšnjega odstavka nosi stroške izvedbe ukrepov iz tretjega odstavka tega člena, če mu je bila izplačana odškodnina zaradi onesnaženosti zemljišč, ki jih je dobil vrnjene, vendar največ do višine revaloriziranega zneska izplačane odškodnine.

166. člen **(subsidiarna odgovornost države)**

Država subsidiarno odgovarja za ugotavljanje in sanacijo onesnaženega območja, kadar po določbah tega zakona odgovornosti ni mogoče naložiti lastniku zemljišča ali povzročitelja obremenitve ali lastnika zemljišča v razumnem roku ni mogoče najti.

167. člen
(solidarna odgovornost)

Če je po tem zakonu za izvedbo ukrepov, namenjenih ugotavljanju in sanaciji v preteklosti onesnaženega območja ter s tem povezanimi stroški odgovornih več oseb, te odgovarjajo solidarno.

3. 3. Postopek ugotavljanja onesnaženega območja

168. člen
(postopek ugotavljanja onesnaženega območja)

(1) Zaradi ugotavljanja v preteklosti onesnaženih območij ministrstvo na podlagi podatkov, s katerimi razpolaga, evidentira opuščena odlagališča odpadkov, opuščena industrijska območja in onesnažene podzemne jame.

(2) Ministrstvo na podlagi podatkov iz prejšnjega odstavka pisno pozove povzročitelja obremenitve ali lastnika zemljišča, naj se v določenem roku izjavi o dejstvih, na podlagi katerih je ministrstvo ugotovilo, da gre za opuščeno odlagališče odpadkov ali opuščeno industrijsko območje, in da je dolžan dopustiti izvedbo predhodne raziskave.

(3) Ministrstvo po izteku roka iz prejšnjega odstavka postopek s sklepom ustavi ali izda odločbo, s katero lastniku, če je treba pa tudi posestniku zemljišča, odredi dopustitev izvedbe predhodne raziskave.

(4) Povzročitelj obremenitve, ki ni hkrati tudi lastnik zemljišča, ima v postopku izdaje odločbe iz prejšnjega odstavka položaj stranke.

(5) Če ministrstvo na podlagi pisne prijave, iz katerega verjetno izhaja, da gre za opuščeno odlagališče odpadkov ali opuščeno industrijsko območje ali onesnaženo podzemno jamo, ki ga še ni ali ga ni mogoče evidentirati v skladu z določbami prvega odstavka tega člena, o tem pisno obvesti pristojno inšpekcijo, ki opravi ogled območja in svoje ugotovitve glede obstoja opuščenega odlagališča odpadkov, opuščenega industrijskega območja in onesnažene podzemne jame najkasneje v 30 delovnih dneh od prejema obvestila sporoči ministrstvu.

(6) Ministrstvo najkasneje v 60 delovnih dneh od dneva prijave iz prejšnjega odstavka prijavitelja na njegovo zahtevo obvesti o svojem ravnanju.

(7) Ministrstvo odločbo iz tretjega odstavka tega člena pošlje tudi občini, na območju katere se nahaja opuščeno odlagališče odpadkov ali opuščeno industrijsko območje.

169. člen
(predhodna raziskava)

(1) S predhodno raziskavo se oceni tveganje, ali so tla glede, na sedanjo ali s prostorskimi akti določeno prihodnjo namensko rabo, ali podzemne vode na območju iz prvega odstavka prejšnjega člena tako onesnažene, da to onesnaženje lahko škodi zdravju ljudi ali okolju. Ocena tveganja se izdelata, analizni rezultati odvzetih talnih vzorcev presežejo vsebnosti, določene v standardu kakovosti tal iz 33. člena tega zakona. Ocena tveganja mora vsebovati najmanj ugotovitev nevarnih lastnosti snovi, oceno razmerja med koncentracijo snovi in učinkom na zdravje ljudi ali okolje, oceno izpostavljenosti in opredelitev tveganja za zdravje ljudi ali okolje.

- (2) Z odločbo iz tretjega odstavka prejšnjega člena ministrstvo določi tudi obseg predhodne raziskave in rok, v katerem mora biti izvedena.
- (3) Predhodno raziskavo lahko izvede le izvajalec geološkega monitoringa iz 271. člena tega zakona po pravnomočnosti odločbe iz prejšnjega odstavka.
- (4) Stroške raziskave iz prvega odstavka tega člena predhodno nosi ministrstvo, po končani raziskavi pa o njih odloči s sklepom, zoper katerega je dovoljena pritožba.
- (5) Če iz predhodne raziskave izhaja, da ne gre za onesnaženo območje, ki bi ga bilo treba sanirati, nosi stroške iz prejšnjega odstavka ministrstvo, sicer pa se stroški odmerijo glede na odgovornost povzročitelja obremenitve ali lastnika zemljišča v skladu z določbami 165. člena tega zakona.
- (6) Lastnik ali drug posestnik zemljišča, ki meji na onesnaženo območje, mora dopustiti, da se na njem izvedejo nujna dela in ukrepi, potrebni za predhodno raziskavo.
- (7) Če oseba iz prejšnjega odstavka ne dopusti izvedbe del, ji ministrstvo njihovo dopustitev naloži z odločbo.

170. člen **(povrnitev škode)**

- (1) Izvajalec predhodne raziskave iz tretjega odstavka 169. člena tega zakona mora pri njenem izvajanju v čim manjši meri vplivati na stanje zemljišč iz prejšnjega odstavka, po opravljenih delih pa odpraviti škodo, povzročeno z izvedenimi deli.
- (2) Lastnik ali drug posestnik zemljišča zaradi del iz prejšnjega odstavka nima pravice do odškodnine, razen za tisto navadno škodo, ki je izvajalcu predhodne raziskave ni uspelo odpraviti v skladu z določbami prejšnjega odstavka.

171. člen **(predlog sanacije onesnaženega območja)**

- (1) Če ministrstvo na podlagi predhodne raziskave ugotovi, da prisotnost odpadkov ali nevarnih snovi na območju povzroča onesnaženje tal ali podzemnih voda, ki škodi zdravju ljudi ali okolju, pozove povzročitelja obremenitve ali lastnika zemljišča, da v roku, ki mu ga določi, predloži predlog sanacije.
- (2) Ministrstvo ravna po prejšnjem odstavku tudi v primeru, če je iz že izvedenih drugih raziskav ali podatkov mogoče zanesljivo ugotoviti, da prisotnost odpadkov ali nevarnih snovi na onesnaženem območju povzroča onesnaženje tal ali podzemnih voda, ki škodi zdravju ljudi ali okolju.

172. člen **(odločba o sanaciji)**

- (1) Po izteku roka iz prvega odstavka prejšnjega člena ministrstvo povzročitelju obremenitve ali lastniku z odločbo odredi izvedbo sanacije, tako da se v največji možni meri preprečijo, omejijo ali zmanjšajo škodljivi vplivi onesnaženja na zdravje ljudi ali okolje. Ministrstvo pri tem upošteva tehnično izvedljivost ukrepov ob razumno visokih stroških ter njihovo upravičenost glede na predvideno izboljšanje kakovosti okolja ali njegovega dela in sedanjo ter s prostorskimi akti določeno prihodnjo namensko rabo prostora.

(2) V odločbi iz prejšnjega odstavka ministrstvo določi najustreznejše ukrepe za sanacijo onesnaženega območja, vključno z monitoringom vplivov izvedene sanacije.

(3) Odločba iz prvega odstavka tega člena vsebuje zlasti:

1. navedbo zemljiških parcel, ki so onesnaženo območje, ali geografske koordinate za onesnažene podzemne jame;
2. določitev ukrepov in ravnanj za sanacijo,
3. monitoring učinkov izvedenih ukrepov in ravnanj,
4. način in roke za poročanje o izvajanju in izvedbi ukrepov ter rezultatih monitoringa in
5. rok za končanje izvedbe sanacije, po potrebi pa tudi določitev vmesnih rokov za izvedbo ravnanj.

(4) Ministrstvo pri odreditvi ukrepov iz prejšnjega odstavka smiselno uporablja predpis iz desetega odstavka 155. člena tega zakona, ki se nanašajo na tla in vode, in upošteva predog sanacije iz prvega odstavka prejšnjega člena, če je bil predložen v roku.

(5) V rok iz 5. točke prejšnjega odstavka se ne šteje čas odločanja pristojnih organov za pridobitev izvršljivih upravnih aktov, potrebnih za izvedbo sanacije.

(6) Povzročitelj obremenitve, ki ni hkrati tudi lastnik zemljišča, ima v postopku izdaje odločbe iz prvega odstavka tega člena položaj stranke.

(7) Ministrstvo zagotovi sodelovanje javnosti v skladu z določbami 51. člena tega zakona.

(8) Za sodelovanje zainteresirane javnosti se uporabljajo določbe prvega in sedmega odstavka 53. člena tega zakona,

(9) Pritožba proti odločbi iz prvega odstavka tega člena ni dovoljena, mogoče pa je začeti upravni spor. V upravnem sporu sodišče ne more presojati ustreznosti ukrepov in ravnanj iz tretjega odstavka tega člena.

(10) Ministrstvo pravnomočno odločbo pošlje pristojnemu sodišču, ki po uradni dolžnosti v zemljiško knjigo vpiše zaznambo, da gre za onesnaženo območje.

173. člen **(sprememba odločbe o sanaciji)**

(1) Odločba o odreditvi sanacije onesnaženega območja se lahko spremeni na predlog povzročitelja obremenitve ali lastnika, če se med izvajanjem sanacije izkaže, da brez njene spremembe ni mogoče doseči ciljev iz prvega odstavka prejšnjega člena.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek lahko ministrstvo po uradni dolžnosti spremeni odločbo o odreditvi sanacije onesnaženega območja, če se med izvajanjem sanacije izkaže, da z odrejenimi ukrepi in ravnanji iz tretjega odstavka prejšnjega člena ni mogoče preprečiti, omejiti ali zmanjšati škodljivih učinkov onesnaženja na zdravje ljudi ali okolje.

(3) Ministrstvo lahko na zahtevo osebe iz prvega odstavka tega člena podaljša tudi rok za končanje izvedbe sanacije ali vmesni rok, če izkaže, da bo prišlo do zamude pri izvedbi sanacije zaradi razlogov, na katere ni mogla vplivati. Skupno podaljšanje rokov ne sme preseči prvotnega roka za končanje sanacije.

174. člen **(dolžnosti drugih oseb)**

(1) Lastnik ali drug posestnik zemljišča, ki ni hkrati povzročitelj, mora dopustiti izvedbo del, potrebnih za izvedbo sanacije iz 172. člena tega zakona.

(2) Lastnik ali drug posestnik zemljišča, ki meji na onesnaženo območje, mora dopustiti, da se na njem izvedejo dela, potrebna za izvedbo sanacije iz prejšnjega odstavka.

(3) Če lastnik ali drug posestnik ne dopusti izvedbo del iz prejšnjih odstavkov, mu ministrstvo z odločbo naloži njihovo dopustitev.

175. člen
(vpis v register v preteklosti onesnaženih območij)

Ministrstvo vpiše zemljišče iz tretjega odstavka 172. člena tega zakona na podlagi pravnomočne odločbe iz prvega odstavka 172. člena tega zakona v register iz 278. člena tega zakona.

3. 4. Izvedba sanacije v primeru odgovornosti države ali občine

176. člen
(uporaba)

Določbe tega podpoglavja se uporabljajo, če je za sanacijo onesnaženega območja ali podzemne jame po tem zakonu odgovorna država ali občina.

177. člen
(predhodna raziskava)

(1) Ministrstvo na podlagi podatkov iz 168. člena tega zakona pripravi seznam opuščenih odlagališč odpadkov, opuščenih industrijskih območij in onesnaženih podzemnih jam, katerih lastnica je država ali za ugotavljanje njihove onesnaženosti in sanacijo subsidiarno odgovarja.

(2) Ministrstvo seznam iz prejšnjega odstavka skupaj z določitvijo prioritet za ugotavljanje onesnaženosti pošlje osebi iz 180. člena tega zakona, ta pa zagotovi potrebne predhodne raziskave v skladu z določbo 169. člena tega zakona.

(3) Če država v primeru iz prvega odstavka tega člena ni lastnica zemljiških parcel na onesnaženem območju, istočasno izda odločbo o dopustitve izvedbe predhodne raziskave v skladu z določbami 174. člena tega zakona.

(4) V primeru iz prejšnjega odstavka veljajo za primer škode določbe 170. člena tega zakona

178. člen
(program sanacije)

(1) Če je na podlagi predhodne raziskave ali informacij, s katerimi ministrstvo že razpolaga, treba izvesti sanacijo onesnaženega območja, za katero je odgovorna država, se ta izvede na podlagi programa ukrepov za sanacijo onesnaženega območja.

(2) Program ukrepov za sanacijo onesnaženega območja vsebuje zlasti:

1. navedbo zemljiških parcel onesnaženega območja ali geografskih koordinat za onesnaženo podzemno jamo,
2. opis vpliva onesnaženega območja na zdravje ljudi in okolje,

3. ukrepe in ravnanja za sanacijo onesnaženega območja,
4. opis izbranih tehnoloških in drugih rešitev,
5. oceno predvidenih dolgoročnih učinkov izbranih ukrepov z vidika vplivov na zdravje ljudi in okolje,
6. predvideno kakovost okolja ali njegovega dela po izvedenih ukrepih,
7. okvirne roke za začetek in končanje izvedbe ukrepov,
8. oceno potrebnih finančnih sredstev,
11. načrt monitoringa učinkov izvedenih ukrepov in
10. poljudni povzetek programa, ki je razumljiv javnosti.

(3) Program ukrepov za sanacijo onesnaženega območja zagotovi ministrstvo v sodelovanju z ministrstvi, pristojnimi za rabo posamezne naravne dobrine, pri čemer upošteva tehnično izvedljivost ukrepov ob razumno visokih stroških ter njihovo upravičenost glede na predvideno izboljšanje kakovosti okolja ali njegovega dela ter sedanjo ter s prostorskimi akti določeno prihodnjo namensko rabo prostora.

(4) Pri določitvi okvirnih rokov iz 7. točke drugega odstavka tega člena se upošteva tudi vrstni red iz 179. člena tega zakona.

(5) Ministrstvo mora v postopku priprave programa sanacije onesnaženega območja zagotoviti sodelovanje javnosti v skladu z določbami 51. člena tega zakona, dokumentacija iz tretjega odstavka 51. člena tega zakona pa obsega osnutek programa sanacije.

(6) Program sanacije sprejme vlada z odlokom.

(7) Če država v primeru iz prvega odstavka tega člena ni lastnica zemljiških parcel na onesnaženem območju, istočasno izda odločbo o dopustitvi izvedbe sanacije ob smiselni uporabi določb iz 174. člena tega zakona.

(8) V primeru iz prejšnjega odstavka veljajo za primer škode določbe 170. člena tega zakona.

(9) Če je za sanacijo onesnaženega območja po tem zakonu odgovorna občina, se sanacija izvede na podlagi programa ukrepov za sanacijo onesnaženega območja, ki ga sprejme predstavniški organ občine.

(10) Za pripravo programa iz prejšnjega odstavka se smiselno uporabljajo določbe od prvega do četrtega odstavka tega člena.

179. člen **(vrstni red sanacije onesnaženih območij)**

(1) Če je programov sanacije iz prejšnjega člena več, se ti izvedejo po vrstnem redu, ki ga določi Vlada. Vlada upošteva stopnjo tveganja, ki ga onesnaženo območje predstavlja za zdravje ljudi ali okolje, tehnično izvedljivost potrebnih ukrepov ob razumno visokih stroških in njihovo upravičenost glede na predvideno izboljšanje kakovosti okolja ali njegovega dela.

(2) Vlada pri opredelitvi stopnje tveganja upošteva tudi varovana in zavarovana območja po predpisih o ohranjanju narave, vodovarstvena območja in vplivna območja kopalnih voda po predpisih o vodah.

180. člen **(izvajanje ugotavljanja in sanacije onesnaženega območja)**

(1) Kadar je za ugotavljanje in sanacijo onesnaženega območja ali podzemne jame odgovorna država, zagotavlja ugotavljanje onesnaženosti in pripravo programa ukrepov njegove sanacije gospodarska

družba, ki kot notranji izvajalec za državo, njene organe in pravne osebe javnega prava opravlja storitve investicijskega inženiringa.

181. člen
(financiranje ugotavljanja in sanacije onesnaženega območja)

- (1) Stroški za izvedbo ugotavljanja in sanacije onesnaženega območja, za katerega je v skladu s tem zakonom odgovorna država, se financirajo iz sredstev Okoljskega sklada.
- (2) Iz sredstev okoljskega sklada se lahko financira tudi del stroškov za izvedbo sanacije onesnaženega območja, za katerega je odgovorna občina ali lastnik zemljišča, ki ni povzročitelj onesnaženja.
- (3) Del stroškov iz prejšnjega odstavka ne sme presegati 25% stroškov izvedbe sanacije.
- (4) Za odločanje o dodelitev sredstev iz drugega odstavka tega člena se smiselno uporabljajo določbe od 244. do 250. člena tega zakona.
- (5) Vrste stroškov ter merila in kriterije za določitev dela stroškov iz prejšnjega odstavka podrobneje predpiše vlada, pri čemer upošteva stopnjo tveganja za zdravje ljudi in okolja ter zahtevnost sanacije.

3.5. Zaključek sanacije

182. člen
(zaključek sanacije)

- (1) Oseba iz 172. člena tega zakona in oseba iz 180. člena mora po zaključu sanacije ministrstvu poslati poročilo o končani izvedbi sanacije.
- (2) Poročilo iz prejšnjega odstavka vsebuje opis izvedbe ukrepov sanacije, določenih v odločbi iz 172. člena tega zakona ali v programu sanacije iz 178. člena tega zakona.
- (3) Ministrstvo preuči poročilo iz prejšnjega odstavka, za preverbo resničnosti poročila in skladnosti izvedenih ukrepov z odločbo ali programom sanacije pa lahko zagotovi tudi izvedbo revizije izvedenih ukrepov.
- (5) Če ministrstvo ugotovi, da sanacija območja ni bila izvedena v skladu z odločbo iz 172. člena tega zakona, z odločbo naprti osebi iz 172. člena tega zakona izvršitev ukrepov, ki niso bili izvedeni.
- (4) Če ministrstvo ugotovi, da sanacija območja ni bila izvedena v skladu s programom sanacije iz 178. člena tega zakona, zahteva od osebe iz 180. člena tega zakona njegovo izvršitev.
- (6) Če ministrstvo ugotovi, da so bili ukrepi izvedeni v skladu z odločbo iz 172. člena tega zakona ali v skladu s programom sanacije iz 178. členom tega zakona, izda odločbo o zaključku sanacije.
- (7) Ministrstvo na podlagi pravnomočne odločbe iz četrtega odstavka sanirano območje izbriše iz registra v preteklosti onesnaženih območij.

VI. EKONOMSKI IN FINANČNI INSTRUMENTI VARSTVA OKOLJA

183. člen
(namen in vrste)

(1) Država pospešuje in spodbuja doseganje ciljev varstva okolja tudi z ekonomskimi ter finančnimi instrumenti, in sicer:

1. z okoljskimi dajatvami,
2. z zavarovanji, bančnimi garancijami in drugimi oblikami finančnega jamstva,
3. s posojili z ugodno obrestno mero, z vlaganjem kapitala v gospodarske družbe, garancijami ali drugimi oblikami poroštev, s subvencijami ali drugimi oblikami dajanja nepovratnih sredstev iz sredstev sklada iz 238. člena tega zakona in z drugimi finančnimi instrumenti, ki prispevajo k varstvu okolja,
4. s kavcijami in drugimi oblikami varščin,
5. s trgovanjem s pravicami do emisije,
6. s skupnimi naložbami v projekte zmanjševanja obremenjevanja okolja iz 226. člena tega zakona,
7. z upravljanjem kjotskih enot, emisijskih kuponov in AEA ter
8. s sredstvi proračuna.

(2) Ekonomski instrumenti iz prejšnjega odstavka se določijo in uporabljajo v skladu z načeli proste trgovine in enakopravne obravnave gospodarskih subjektov skladno z zakonom.

(3) Občina lahko pospešuje in spodbuja doseganje ciljev varstva okolja z inštrumenti iz 3. in 8. točke prvega odstavka tega člena.

1. Okoljske dajatve

184. člen
(okoljske dajatve za onesnaževanje okolja)

(1) Povzročitelj onesnaževanja je dolžan plačati okoljske dajatve, s katerimi se obdavčuje onesnaževanje okolja. Okoljske dajatve so prihodek proračuna države ali občine v skladu z zakonom.

(2) Osnova za določitev okoljske dajatve za onesnaževanje okolja je:

1. vrsta, količina ali lastnosti emisije iz posameznega vira,
2. vrsta, količina ali lastnosti odpadkov ali
3. vsebnost okolju škodljivih snovi v surovini, proizvodu ali polproizvodu.

(3) Zavezanka ali zavezanec za plačilo okoljske dajatve iz prvega odstavka tega člena (v nadaljnjem besedilu: zavezanec) je oseba, ki povzroča onesnaževanje okolja z emisijami, oseba, ki povzroča onesnaževanje okolja z odpadki ali oseba, ki proizvaja ali uporablja ali daje na trg surovine, proizvode ali polproizvode, ki vsebujejo okolju škodljive snovi.

(4) Vlada podrobneje določi vrsto onesnaževanja, osnovo za obračun okoljske dajatve in zavezance za posamezno okoljsko dajatev, njeno višino in način njenega obračunavanja, odmere ter plačevanja.

(5) Višina okoljske dajatve se določi tako, da je enaka mejnim stroškom onesnaževanja.

185. člen
(vračilo, oprostitev, zmanjšanje ali odstopitev okoljskih dajatev)

(1) Zavezanec ima pravico do oprostitve, zmanjšanja ali vračila že plačane okoljske dajatve v višini vloženih sredstev za izvedbo ukrepov za prilagoditev predpisanim mejnim vrednostim ali pravilom

ravnanja ali izvedbo drugih ukrepov, s katerimi prispeva k zmanjšanju onesnaževanja okolja pod predpisano raven.

(2) Zavezanec ima pravico do oprostitve ali zmanjšanja plačila okoljske dajatve:

1. če je povzročitelj obremenjevanja okolja in je z državo sklenil pogodbo o dodatnem zmanjšanju obremenjevanja okolja ali
2. če je oseba, ki je vključena v izpolnjevanje mednarodno sprejetih pogodbenih obveznosti države, ki se nanašajo na zmanjševanje obremenjevanja okolja.

(3) Zavezanec lahko uveljavlja vračilo, oprostitev ali zmanjšanje plačila iz prejšnjega odstavka do višine upravičenih stroškov, določene skladno s predpisi, ki urejajo državne pomoči.

(4) Vlada podrobneje določi način zbiranja, merila in pogoje za vračilo, oprostitev ali zmanjšanje plačevanja okoljske dajatve ali odstopitev okoljskih dajatev, in kaj se šteje za upravičene stroške. Kadar se za upravičene stroške šteje gradnja infrastrukture lokalnega pomena po določbah 257. člena tega zakona, je občina, ki ima veljaven načrt razvojnih programov po predpisih o javnih financah usklajen z operativnim programom iz 19. člena tega zakona in zagotavlja izvajanje obvezne gospodarske javne službe iz 253. člena tega zakona, upravičena do odstopa na njenem območju vplačane okoljske dajatve. Kolikor se del vplačanih okoljskih dajatev v skladu s prejšnjim odstavkom vrne zavezancem, je občina upravičena do odstopa v višini razlike med na njenem območju vplačanimi in vrnjenimi okoljskimi dajatvami.

(5) V primeru iz prejšnjega odstavka se občini odstopljena okoljska dajatev evidentira v občinskem proračunu kot namenski investicijski transfer iz državnega proračuna za gradnjo infrastrukture lokalnega pomena iz prejšnjega odstavka.

186. člen **(okoljske dajatve za rabo naravnih dobrin)**

Okoljska dajatev za rabo naravne dobrine se predpiše skladno z zakoni, ki urejajo rabo naravnih dobrin.

187. člen **(Sklad za varstvo okolja)**

(1) V okviru državnega proračuna se kot proračunski sklad za nedoločen čas ustanovi Sklad za varstvo okolja (v nadaljnjem besedilu: Okoljski sklad).

(2) Namen Okoljskega sklada je financiranje in sofinanciranje ukrepov varstva okolja v primeru subsidiarne odgovornosti države.

(2) Subsidiarna odgovornost države iz prejšnjega odstavka obsega zlasti izvedbo ukrepov za ugotavljanje in sanacijo v preteklosti onesnaženega območja, okoljske škode ter ravnanje z odpadki, onesnaženimi nepremičninam in odlagališči odpadkov, ki v primeru stečaja preidejo na državo skladno s tem zakonom.

(3) Za upravljanje Okoljskega sklada je pristojno ministrstvo.

(4) Viri financiranja Okoljskega sklada so okoljske dajatve za onesnaževanje okolja, ki pripadajo državi.

2. Finančna jamstva za namene varstva okolja

**188. člen
(jamstva)**

(1) Vlada lahko predpiše, da mora povzročitelj obremenitve zagotoviti finančno jamstvo zaradi izvajanja predpisanih obveznosti ali poplačila stroškov obremenjevanja okolja pri opravljanju svoje dejavnosti, po njenem prenehanju, prenehanju obratovanja naprave ali obrata ali prenehanju povzročitelja obremenitve.

(2) Finančno jamstvo iz prejšnjega odstavka se zagotovi zlasti kot sklenitev zavarovanja ali pridobitev bančne garancije.

(3) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka lahko občina za upravljanje odlagališča odpadkov, ki je v njeni lasti, zagotovi finančno jamstvo iz prvega odstavka tega člena tudi z namenskimi prihodki, ustvarjenimi s plačilom storitev izvajanja obvezne občinske gospodarske javne službe odlaganja ostankov predelave ali odstranjevanja komunalnih odpadkov.

(4) Če je odlagališče odpadkov skupna lastnina več občin, so namenski prihodek občine, kjer se nahaja odlagališče odpadkov, tudi namenski prihodki iz prejšnjega odstavka, ki jih prispeva druga občina, za katero ta občina zagotavlja izvajanje gospodarske javne službe odlaganja ostankov predelave ali odstranjevanja komunalnih odpadkov.

(5) Vlada v predpisu iz prvega odstavka tega člena določi zlasti:

1. primere, za katere je treba zagotoviti finančno jamstvo,
2. razloge za unovčenje finančnega jamstva in osebo, ki je upravičena do sredstev finančnega jamstva, ter
3. višino sredstev finančnega jamstva in čas jamčenja, pri čemer upošteva zlasti obseg dejavnosti ali ravnanja, ki je predmet jamstva, in predpisane zahteve v zvezi z ukrepi med opravljanjem dejavnosti ali po njenem prenehanju.

(6) Sredstva, pridobljena iz finančnega jamstva, se morajo porabiti za izpolnitev predpisanih obveznosti povzročitelja obremenitve ali za poplačilo njegovih stroškov obremenjevanja.

3. Kavcije in druge oblike varščin za namene varstva okolja

**189. člen
(kavcije in varščine)**

Vlada lahko predpiše kavcije ali druge oblike varščine za proizvajalce, ki organizirano zagotavljajo vračilo izrabljenih ali neuporabnih naprav, tehnologij, proizvodov oziroma njihove embalaže ali na drug organiziran način zmanjšujejo negativne učinke svojega delovanja, ter za potrošnike, ki izrabljene ali neuporabne naprave, tehnologije ali proizvode oziroma njihovo embalažo vrnejo proizvajalcu.

4. Trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti

**190. člen
(sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti)**

(1) Zaradi zmanjševanja emisij toplogrednih plinov z najnižjimi mogočimi stroški in ekonomsko učinkovito so upravljavci naprav, ki morajo pridobiti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov iz 191. člena tega

zakona, in operatorji zrakoplovov vključeni v sistem trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti (v nadaljnjem besedilu: sistem trgovanja).

(2) V sistem trgovanja se lahko vključijo tudi druge pravne ali fizične osebe v skladu s tem zakonom in predpisi EU, ki urejajo sistem trgovanja.

4.1. Trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov iz naprav

191. člen **(dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov)**

(1) Upravljavec naprave, v kateri se izvaja dejavnost, ki povzroča emisijo toplogrednih plinov, in upravljavec naprave iz prvega odstavka 201. člena tega zakona mora pred začetkom obratovanja naprave ali njenega dela od ministrstva pridobiti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov.

(2) Vloga za pridobitev dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov vsebuje opis:

1. naprave in dejavnosti, ki v njej poteka, vključno z uporabljenimi tehnologijami, ter podatek o nazivni vhodni toplotni moči oziroma proizvodni zmogljivosti naprave,
2. podnaprav, če je naprava upravičena do brezplačne razdelitve emisijskih kuponov, v skladu s Sklepom 278/2011/EU,
3. surovin in drugih snovi, katerih uporaba lahko povzroči emisijo toplogrednih plinov,
4. vrste in virov emisij toplogrednih plinov iz naprave,
5. ukrepov, ki jih upravljavec naprave načrtuje za izvajanje monitoringa emisij toplogrednih plinov in poročanje skupaj z načrtom monitoringa emisij toplogrednih plinov iz prvega odstavka 213. člena tega zakona ter
6. drugih dejstev, za katera upravljavec meni, da so pomembna za pridobitev dovoljenja.

(3) Vloga mora vsebovati tudi poljudni povzetek vsebin iz prejšnjega odstavka.

(4) Vlada s predpisom določi vrste naprav, dejavnosti in toplogrednih plinov iz prvega odstavka tega člena.

192. člen **(vsebina dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov)**

(1) Ministrstvo izda dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov za napravo ali njen del, če ugotovi, da je njen upravljavec sposoben zagotavljati monitoring in poročati o emisijah toplogrednih plinov v skladu s tem zakonom.

(2) Dovoljenje iz prejšnjega odstavka se lahko izda za eno ali več naprav ali njihovih delov, če so te na istem kraju in jih upravlja isti upravljavec.

(3) Dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov vsebuje:

1. firmo in sedež upravljavca ter kraj naprave,
2. nazivno vhodno toplotno moč oziroma zmogljivost naprave, če je naprava upravičena do brezplačne razdelitve emisijskih kuponov v skladu s Sklepom 278/2011/EU pa tudi zmogljivost podnaprave,
3. opis dejavnosti in emisij toplogrednih plinov iz naprave,
4. načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov,
5. zahteve, povezane s poročanjem o emisijah toplogrednih plinov, in
6. obveznost, da upravljavec v štirih mesecih po izteku koledarskega leta preda emisijske kupone nacionalnemu administratorju iz 212. člena tega zakona v skladu s prvim odstavkom 216. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo dovoljenje iz prejšnjega odstavka pregleda po uradni dolžnosti vsakih pet let od njegove pravnomočnosti in ga po potrebi spremeni v skladu s tem zakonom.

(5) Ministrstvo pošlje dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov tudi pristojni inšpekciji in nacionalnemu administratorju iz 212. člena tega zakona.

193. člen

(sprememba dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov)

(1) Upravljavec mora ministrstvu pisno prijaviti vsako nameravano spremembo vrste ali delovanja naprave in vsako povečanje ali zmanjšanje njene zmogljivosti v skladu s Sklepom 278/2011/EU ter vsako spremembo upravljavca, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Če ministrstvo na podlagi prijave ugotovi, da nameravana sprememba vpliva na vsebino dovoljenja iz tretjega odstavka prejšnjega člena, o tem v 30 dneh od prijave pisno obvesti upravljavca in ga pozove, da v določenem roku vloži vlogo za spremembo dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, skladno z določbami 191. člena tega zakona. Če upravljavec v določenem roku vloge ne vloži, se šteje, da je od nameravane spremembe odstopil.

(3) Ministrstvo odloči o spremembi dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov v dveh mesecih od prejema popolne vloge iz prejšnjega odstavka.

(4) Če upravljavec v 30 dneh od prijave ne prejme obvestila iz drugega odstavka tega člena, se šteje, da nameravana sprememba ne vpliva na veljavno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov, upravljavec pa lahko nameravano spremembo izvede.

(5) Ministrstvo spremeni dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov tudi zaradi spremembe firme ali sedeža upravljavca.

(6) Če naprava zaradi sprememb ne izpolnjuje več kriterijev za uvrstitev v naprave iz četrtega odstavka 191. člena tega zakona, se šteje za takšno napravo do konca obdobja, za katero je upravljavec pridobil emisijske kupone.

(7) Ministrstvo pošlje odločbo iz prejšnjih odstavkov tudi nacionalnemu administratorju iz 212. člena tega zakona in pristojni inšpekciji.

194. člen

(prenehanje delovanja naprave in prenehanje upravljavca)

(1) Upravljavec mora ministrstvo pisno obvestiti tudi o prenehanju delovanja naprave v skladu Sklepom 278/2011/EU, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(2) Ministrstvo v primeru iz prejšnjega odstavka izda odločbo o prenehanju veljavnosti dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov.

(3) Ministrstvo pošlje odločbo iz prejšnjih odstavkov tudi nacionalnemu administratorju iz 212. člena tega zakona in pristojni inšpekciji.

195. člen

(odvzem dovoljenja)

(1) Ministrstvo dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov odvzame, če upravljavec ne izpolnjuje zahtev iz 4. točke tretjega odstavka 192. člena tega zakona ali, če je upravljavec izvedel spremembo naprave iz 193. člena tega zakona, pa o tem ni obvestil ministrstva.

(2) Ministrstvo pošlje odločbo iz prejšnjega odstavka tudi nacionalnemu administratorju iz 212. člena tega zakona, in pristojni inšpekciji.

196. člen
(izpolnitev obveznosti pri prenehanju ali odvzemu dovoljenja)

(1) V primeru iz 194. ali 195. člena tega zakona mora upravljavec naprave, ob stečaju pa stečajni upravitelj, pripraviti poročilo o emisijah toplogrednih plinov, skladno z določbo prvega odstavka 213. člena tega zakona.

(2) Poročilo iz prejšnjega odstavka zajema obdobje od začetka koledarskega leta, za katero upravljavec naprave poročila še ni poslal ministrstvu v skladu z določbami 213. člena tega zakona, pa do pravnomočnosti odločbe iz drugega odstavka 194. člena tega zakona ali prvega odstavka 195. člena tega zakona.

(3) Oseba iz prvega odstavka tega člena mora poslati poročilo skupaj s pisnim mnenjem iz drugega odstavka 215. člena tega zakona ministrstvu najkasneje v treh mesecih od pravnomočnosti odločbe iz prejšnjega odstavka.

197. člen
(pravica do emisije toplogrednih plinov)

Upravljavec naprave iz 191. člena tega zakona ali operator zrakoplova iz 220. člena tega zakona ima pravico do emisije toplogrednih plinov v obsegu emisijskih kuponov, pridobljenih za napravo skladno s tem zakonom.

198. člen
(emisijski kupon)

(1) Emisijski kupon je v tonah ekvivalenta ogljikovega dioksida izražena pravica iz prejšnjega člena. Tona ekvivalenta ogljikovega dioksida pomeni eno metrsko tono ogljikovega dioksida ali ustrezno količino drugega toplogrednega plina z ekvivalentnim potencialom globalnega ogrevanja ozračja.

(2) Emisijskim kuponom so enakovredne tudi druge pravice, ki jih za namene trgovanja s pravicami emisije toplogrednih plinov na svojem območju podeljujejo druge države članice, v primeru sklenitve ustrezne mednarodne pogodbe pa tudi pravice, ki jih za namene trgovanja s pravicami do emisije toplogrednih plinov na svojem območju podeljujejo države pogodbenice Kjotskega protokola.

199. člen
(nakup in razdelitev emisijskih kuponov od leta 2013)

(1) Upravljavci naprav za proizvodnjo električne energije, zajem ali prenos ali za shranjevanje ogljikovega dioksida morajo od leta 2013 vse emisijske kupone kupiti.

(2) Upravljavcem naprav, ki niso navedeni v prejšnjem odstavku, in upravljavcem naprav za proizvodnjo električne energije iz odpadnih plinov, za daljinsko ogrevanje in toplotno ali hladilno energijo, proizvedeno v napravah za soproizvodnjo toplote in elektrike, ki ustrezajo merilom visoke učinkovitosti v skladu s predpisi, ki urejajo energetiko, se od leta 2013 del emisijskih kuponov razdeli brez obveznosti plačila v skladu s Sklepom 278/2011/EU.

(3) Upravljavci naprav iz prejšnjega odstavka so za leto 2013 upravičeni do 80 odstotkov količine emisijskih kuponov, izračunane v skladu s Sklepom 278/2011/EU in odobrene v skladu z določbami 200. člena tega zakona. Ta količina se vsako leto zmanjša za enak znesek tako, da v letu 2020 doseže 30 odstotkov količine emisijskih kuponov, izračunane v skladu s Sklepom 278/2011/EU. Brezplačna razdelitev emisijskih kuponov je praviloma mogoča do leta 2027.

(4) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se upravljavcem naprav iz sektorjev ali delov sektorjev, izpostavljenih visokemu tveganju premestitve emisij ogljikovega dioksida v skladu s Sklepom Komisije z dne 17. avgusta 2012 o spremembi sklepov 2010/2/EU in 2011/278/EU v zvezi s sektorj in in deli sektorjev, ki veljajo za izpostavljene visokemu tveganju premestitve emisij CO₂ (UL L št. 241 z dne 7. 9. 2012, stran 52), razdeli brez obveznosti plačila 100 odstotkov količine emisijskih kuponov, izračunane v skladu s Sklepom 278/2011/EU in po odobritvi Komisije.

200. člen **(seznam upravljavcev in naprav)**

(1) Ministrstvo pripravi seznam upravljavcev in naprav, ki imajo na dan 30. junija 2011 pravnomočno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov v skladu z določbami 191. člena tega zakona.

(2) Seznam iz prejšnjega odstavka vsebuje tudi naprave in njihove upravljavce, ki se želijo izključiti iz sistema trgovanja v skladu z 202. členom tega zakona, ter enakovredne ukrepe, ki jih morajo ti izvajati za zmanjševanje emisij toplogrednih plinov.

(3) Seznam iz prvega odstavka tega člena vsebuje tudi količino emisijskih kuponov, razdeljenih upravljavcem naprav brez obveznosti plačila za obdobje od 2013 do 2020, in sorazmerni delež za posamezno koledarsko leto v navedenem obdobju (v nadaljnjem besedilu: dodeljena količina), izračunanih v skladu s Sklepom 278/2011/EU.

(4) Ministrstvo objavi seznam iz prvega odstavka tega člena na svoji spletni strani in ga do 30. septembra 2011 pošlje Komisiji.

(5) Vlada sprejme seznam iz prejšnjega odstavka, ko ga odobri Komisija.

(6) Ministrstvo podeli emisijske kupone brez obveznosti plačila tistim upravljavcem naprav, ki so na seznamu iz prejšnjega odstavka, razen upravljavcem naprav, ki so izključene iz sistema trgovanja v skladu z 202. členom tega zakona.

201. člen **(vključitev drugih naprav, dejavnosti in toplogrednih plinov v sistem trgovanja)**

(1) Poleg naprav, dejavnosti in toplogrednih plinov, ki jih določi vlada v predpisu iz četrtega odstavka 191. člena tega zakona, lahko ministrstvo samo ali na zahtevo upravljavca naprave v sistem trgovanja vključi še druge naprave, dejavnosti in toplogredne pline, pri čemer upošteva zlasti:

1. učinke na notranji trg EU,
2. mogočo ogroženost konkurenčnosti,
3. celovitost okoljskih učinkov,

4. zanesljivost načrtovanega monitoringa emisij toplogrednih plinov in
5. zanesljivost poročanja o emisijah toplogrednih plinov.

(2) Ministrstvo lahko naprave, dejavnosti in toplogredne pline iz prejšnjega odstavka vključi v sistem trgovanja v skladu s tem zakonom, če vlada predhodno pridobi pozitivno mnenje Komisije.

202. člen **(izključitev iz sistema trgovanja)**

(1) Upravljavec naprave, katere emisije so v poročilih o emisijah toplogrednih plinov v letih od 2008 do 2010 in preverjenih v skladu z določbami 215. člena tega zakona manjše od 25.000 ton ekvivalenta ogljikovega dioksida in imajo med opravljanjem dejavnosti izgorevanja nazivno vhodno toplotno moč pod 35 MW, brez emisij iz biomase (v nadaljnjem besedilu: mala naprava), se lahko po posvetovanju z ministrstvom odloči, da se izključi iz sistema trgovanja, če izvaja enakovredne ukrepe za zmanjševanje emisij toplogrednih plinov, določene v skladu s tem zakonom.

(2) Enakovredni ukrepi iz prejšnjega odstavka obsegajo:

1. obveznost plačila okoljske dajatve ali predaje ustrezne količine emisijskih kuponov ali ERU ali CER registru Unije za izpuščanje vsake tone ogljikovega dioksida, ki presega dodeljeno količino, v skladu s predpisom, ki ureja okoljsko dajatev za onesnaževanje okolja z emisijo ogljikovega dioksida, in
2. izvajanje monitoringa in poročanja v skladu s predpisom iz trinajstega odstavka tega člena.

(3) V zvezi z uporabo ERU ali CER iz prejšnjega odstavka veljajo omejitve, določene v Uredbi Komisije (EU) št. 550/2011 z dne 7. junija 2011 o določanju nekaterih omejitev glede uporabe mednarodnih dobropisov iz projektov v zvezi z industrijskimi plini, skladno z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 149 z dne 8. 6. 2011, stran 1; v nadaljnjem besedilu: Uredba 550/2011/EU).

(4) Ministrstvo upravljavcu male naprave, ki je vključen na seznam iz petega odstavka 200. člena tega zakona, po uradni dolžnosti nadomesti dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov z novim dovoljenjem za izpuščanje toplogrednih plinov in ga izključi iz sistema trgovanja, prej veljavno dovoljenje pa preneha veljati z dnem dokončnosti novega dovoljenja.

(5) Novo dovoljenje iz prejšnjega odstavka poleg sestavin iz 1., 2. in 3. točke tretjega odstavka 192. člena tega zakona vsebuje tudi:

1. načrt monitoringa, pripravljenega v skladu s predpisom iz trinajstega odstavka tega člena,
2. dodeljeno količino emisijskih kuponov, določeno v seznamu iz petega odstavka 200. člena tega zakona in
3. obveznost izvajanja enakovrednih ukrepov.

(6) Upravljavec male naprave mora ministrstvu poslati poročilo o emisijah toplogrednih plinov najpozneje do 31. marca tekočega leta za preteklo leto, ministrstvo pa ga preveri v skladu s predpisom iz trinajstega odstavka tega člena.

(7) Če ministrstvo med preverjanjem poročila o emisijah toplogrednih plinov ugotovi, da so podatki iz poročila o emisijah toplogrednih plinov napačni, samo izračuna količino emisij toplogrednih plinov in o tem izda upravljavcu male naprave odločbo. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(8) Upravljavec male naprave, ki je na seznamu iz petega odstavka 200. člena tega zakona, mora predati emisijske kupone v skladu z 216. členom tega zakona za obdobje, v katerem je bil vključen v sistem trgovanja, emisijski kuponi za leta, v katerih je izključen iz sistema trgovanja, pa se mu ne podelijo.

(9) Če je ministrstvo na podlagi poročila iz sedmega odstavka tega člena ali samo ugotovilo, da je mala naprava v preteklem letu izpustila 25.000 ton ali več ekvivalenta ogljikovega dioksida, brez emisij iz

biomase, jo z začetkom koledarskega leta, ki sledi letu, v katerem je to ugotovilo, ponovno vključi v sistem trgovanja, naprava pa v njem ostane do konca leta 2020.

(10) Ministrstvo ponovno vključi upravljavca male naprave v sistem trgovanja z izdajo dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov v skladu z določbami tretjega odstavka 192. člena tega zakona, s katerim nadomesti dovoljenje iz četrtega odstavka tega člena, to pa preneha veljati z dnem dokončnosti novega dovoljenja.

(11) Upravljavec male naprave mora izpolniti obveznosti izvajanja enakovrednih ukrepov iz drugega odstavka tega člena tudi za leto, ki sledi letu, ko je naprava izpustila 25.000 ton ali več ekvivalenta ogljikovega dioksida, brez emisij iz biomase.

(12) Za upravljavca male naprave se glede spremembe, povezane z napravo, prenehanjem delovanja naprave in prenehanja upravljavca, odvzema dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, izpolnitve obveznosti pri prenehanju ali odvzemu dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov in spremembe monitoringa smiselno uporabljajo določbe 193., 194., 195., 196. in 209. člena tega zakona.

(13) Vlada predpiše način izvajanja monitoringa, priprave poročila ter način in pogostost preverjanja poročila iz šestega odstavka tega člena.

203. člen (prilagoditev dodeljene količine)

(1) Ministrstvo z odločbo prilagodi dodeljeno količino upravljavcu naprave, ki je bila bistveno spremenjena ali je delno prenehala opravljati dejavnost, v skladu s Sklepom 278/2011/EU. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(2) Upravljavec naprave iz prejšnjega odstavka mora ministrstvo obvestiti o bistveni spremembi naprave ali delnem prenehanju opravljanja dejavnosti v skladu s Sklepom 278/2011/EU najpozneje do 31. decembra tekočega leta, v katerem se je naprava bistveno spremenila ali je delno prenehala opravljati dejavnost. Obvestilo mora vsebovati podatke o znižanju ravni dejavnosti zaradi bistvene spremembe naprave ali delnega prenehanja opravljanja dejavnosti, glede na raven, na podlagi katere so bili upravljavcu dodeljeni emisijski kuponi na seznamu iz petega odstavka 200. člena tega zakona.

(3) Če ministrstvo iz poročila o emisijah toplogrednih plinov iz 213. člena tega zakona, ki ga je preveril preveritelj iz 215. člena tega zakona, ugotovi, da je upravljavec naprave izvedel spremembo iz 193. člena tega zakona ali delno prenehal opravljati dejavnost, vendar o tem do roka iz prejšnjega odstavka ni obvestil ministrstva, mu z odločbo prilagodi količino dodeljenih emisijskih kuponov, upravljavec naprave pa mora plačati tudi penale v skladu z določbo 217. člena tega zakona. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(4) Ministrstvo z odločbo prilagodi dodeljeno količino tudi upravljavcu male naprave, ki je bila spremenjena ali je delno prenehala opravljati dejavnost. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(5) V primeru spremembe male naprave ministrstvo prilagodi dodeljeno količino sorazmerno s to spremembo.

(6) V primeru delnega prenehanja opravljanja dejavnosti male naprave ministrstvo prilagodi dodeljeno količino tako, da na podlagi poročila o emisijah toplogrednih plinov iz šestega odstavka prejšnjega člena zniža dodeljeno količino za:

1. 50 odstotkov, če so emisije iz male naprave glede na dodeljeno količino za leto 2013 manjše za 50 do 75 odstotkov;

2. 75 odstotkov, če so emisije iz male naprave glede na dodeljeno količino za leto 2013 manjše za 75 do 90 odstotkov;

3. 90 odstotkov, če so emisije iz male naprave glede na dodeljeno količino za leto 2013 manjše za 90 odstotkov ali več.

(7) Ministrstvo z odločbo spremeni odločitev iz prejšnjega odstavka tako, da zviša dodeljeno količino na raven iz leta 2013, če na podlagi poročila o emisijah toplogrednih plinov iz sedmega odstavka prejšnjega člena ugotovi, da so emisije presegle 50 odstotkov dodeljene količine za leto 2013. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(8) Ministrstvo z odločbo spremeni odločitev iz prejšnjega odstavka tako, da zviša dodeljeno količino na 50 odstotkov ravni iz leta 2013, če na podlagi poročila o emisijah toplogrednih plinov iz sedmega odstavka prejšnjega člena ugotovi, da so emisije presegle 25 odstotkov dodeljene količine za leto 2013. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(9) Prilagoditev iz četrtega do osmega odstavka tega člena velja za leto, ki sledi koledarskemu letu, v katerem so bili izpolnjeni pogoji za njeno prilagoditev.

204. člen **(rezerva emisijskih kuponov za nove naprave)**

(1) Upravljavec nove naprave je upravičen do brezplačne dodelitve emisijskih kuponov iz skupne rezerve pravic do emisije Skupnosti v skladu s Sklepom 278/2011/EU, razen za zgorevanje goriva zaradi proizvodnje električne energije.

(2) Za upravljavca nove naprave iz prejšnjega odstavka se šteje upravljavec naprave:

1. v kateri se opravlja ena ali več dejavnosti, določenih v predpisu iz četrtega odstavka 191. člena tega zakona, upravljavec pa je dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov prvič pridobil po 30. juniju 2011,
2. v kateri se opravlja dejavnost, ki je v skladu z 201. členom prvič vključena v sistem trgovanja, ali
3. iz 1. točke tega odstavka, ki je bila znatno razširjena po 30. juniju 2011, samo kar zadeva to razširitev.

(3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka se za upravljavca nove naprave ne štejeta upravljavec, ki je s pravnim poslom pridobil obstoječo napravo ali njen del, in upravljavec, ki mu je bilo spremenjeno dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov:

1. v skladu z določbami petega odstavka 193. člena tega zakona,
2. zaradi spremembe naprave, s katero je zmanjšal obseg obstoječe naprave ali emisije toplogrednih plinov.

(4) Upravljavec nove naprave lahko vloži na ministrstvo vlogo za brezplačno dodelitev emisijskih kuponov iz rezerve emisijskih kuponov za nove naprave v skladu s Sklepom 278/2011/EU najpozneje v enem letu od pravnomočnosti dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov ali njegove spremembe.

(5) Ministrstvo izračuna dodeljeno letno količino brezplačnih emisijskih kuponov za upravljavca nove naprave iz prejšnjega odstavka na podlagi sklepa 278/2011/EU in o tem obvesti Komisijo.

(6) Ministrstvo podeli emisijske kupone brez obveznosti plačila upravljavcu nove naprave, če Komisija dodeljene letne količine iz prejšnjega odstavka potrdi.

205. člen **(dražba emisijskih kuponov)**

(1) Emisijski kuponi, ki niso brezplačno razdeljeni v skladu z 200. in 222. členom tega zakona, se od leta 2013 prodajo na dražbi v skladu z Uredbo Komisije (EU) št. 1031/2010 z dne 12. novembra 2010 o časovnem načrtu, upravljanju in drugih vidikih dražbe pravic do emisije toplogrednih plinov na podlagi Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti (UL L št. 302 z dne 18. 11. 2010, stran 1), zadnjič spremenjeno z Uredbo Komisije (EU) št. 1042/2012 z dne 7. novembra 2012 o spremembi Uredbe (EU) 1031/2010 v zvezi z navedbo dražbenega sistema, ki ga imenuje Združeno kraljestvo (UL L št. 310 z dne 9. 11. 2012, stran 19), (v nadaljnjem besedilu: Uredba 1031/2010/EU).

(2) SID – Slovenska izvozna in razvojna banka, d. d., Ljubljana (v nadaljnjem besedilu: SID banka), je uradna dražiteljka, ki prodaja emisijske kupone na dražbi v imenu in za račun Republike Slovenije.

(3) Ministrstvo in SID banka skleneta pogodbo, s katero podrobneje uredita opravljanje nalog uradne dražiteljke iz prejšnjega odstavka, plačilo za opravljanje nalog in poročanje ministrstvu.

206. člen **(Sklad za podnebne spremembe)**

(1) V okviru državnega proračuna se kot proračunski sklad za nedoločen čas ustanovi Sklad za podnebne spremembe (v nadaljnjem besedilu: Podnebni sklad).

(2) Namen Podnebnega sklada je sofinanciranje ukrepov za blaženje in prilagajanje posledicam podnebnih sprememb.

(3) Za upravljanje Podnebnega sklada je pristojno ministrstvo.

(4) Viri financiranja Podnebnega sklada so prihodki, ustvarjeni s prodajo emisijskih kuponov na dražbi iz prejšnjega člena.

207. člen **(poraba sredstev, pridobljenih na dražbi emisijskih kuponov)**

(1) Sredstva Podnebnega sklada, pridobljena z dražbo emisijskih kuponov za naprave, se porabijo za izvedbo potrebnih ukrepov v EU in tretjih državah, zlasti pa za:

1. zmanjšanje emisij toplogrednih plinov, vključno s prispevkom v Svetovni sklad za energetske učinkovitost in obnovljive vire ter v Sklad za prilagajanje, določena v Podnebni konvenciji;
2. prilagajanje na vplive podnebnih sprememb, financiranje raziskav in razvoja ter demonstracijskih projektov za zmanjšanje emisij in prilagoditev podnebnim spremembam, vključno s sodelovanjem v pobudah Evropskega strateškega načrta za energetske tehnologije in evropskih tehnoloških platform;
3. razvoj obnovljivih virov energije za izpolnitev zaveze Skupnosti, da doseže uporabo 20 odstotkov obnovljivih virov energije v končni rabi energije do leta 2020, ter razvoj drugih tehnologij, ki prispevajo k prehodu na varno in trajnostno gospodarstvo z nizkimi emisijami ogljikovega dioksida, in pomoč za izpolnitev zaveze Skupnosti, da bo do leta 2020 povečala energetske učinkovitosti za 20 odstotkov;
4. ukrepe za preprečevanje krčenja gozdov in povečanje pogozdovanja ter obnovo gozdov v državah v razvoju, ki so ratificirale Kjotski protokol, prenos tehnologij in omogočanje prilagajanja negativnim učinkom podnebnih sprememb v teh državah;
5. zajemanje ogljikovega dioksida v gozdovih Skupnosti;
6. okolju varno zajemanje in geološko shranjevanje ogljikovega dioksida, zlasti iz elektram na trdno fosilno gorivo ter vrste industrijskih sektorjev in delov sektorjev, vključno v tretjih državah;
7. spodbujanje prehoda na promet z nizkimi emisijami in javni promet;
8. financiranje raziskav in razvoja energetske učinkovitosti in čistih tehnologij v sektorjih, določenih v predpisu iz četrtega odstavka 191. člena tega zakona;

9. ukrepe, katerih namen je povečanje energetske učinkovitosti in izolacije ali zagotavljanje finančne podpore za obravnavo socialnih vprašanj v gospodinjstvih z nizkim ali srednjim prihodkom, in
10. kritje administrativnih stroškov sistema trgovanja.

(2) Sredstva Podnebnega sklada, pridobljena z dražbo emisijskih kuponov za operatorje zrakoplovov, se porabijo za izvedbo potrebnih ukrepov v Republiki Sloveniji, skupnih projektov EU in projektov v tretjih državah, zlasti pa za:

1. zmanjšanje emisije toplogrednih plinov;
2. prilagajanje na vplive podnebnih sprememb v Republiki Sloveniji, EU in tretjih državah, zlasti državah v razvoju;
3. financiranje raziskav in razvoja, namenjenih blaženju in prilagajanju podnebnim spremembam, ki jih povzročajo emisije toplogrednih plinov iz letalstva;
4. zmanjševanje emisij iz prometa z malo emisijami;
5. kritje stroškov upravljanja sistema trgovanja;
6. financiranje prispevkov v Svetovni sklad za energetsko učinkovitost in obnovljive vire energije ter
7. preprečevanje krčenja gozdov.

(3) Vlada na predlog ministrstva sprejme program ukrepov iz prvega in drugega odstavka tega člena.

(4) Ministrstvo obvesti Komisijo o porabi sredstev iz prejšnjega odstavka po sprejetju zaključnega računa proračuna Republike Slovenije v skladu z Uredbo (EU) št. 525/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2013 o mehanizmu za spremljanje emisij toplogrednih plinov in poročanje o njih ter za sporočanje drugih informacij v zvezi s podnebnimi spremembami na nacionalni ravni in ravni Unije ter o razveljavitvi Sklepa št. 280/2004/ES (UL L št. 165 z dne 18. 6. 2013, stran 13).

208. člen **(podelitev emisijskih kuponov)**

(1) Ministrstvo na zahtevo upravljavca naprave, ki je na seznamu iz petega odstavka 200. člena tega zakona, razen upravljavcu male naprave iz 202. člena tega zakona, z odločbo podeli celotno količino emisijskih kuponov, ki mu pripadajo brez obveznosti plačila za določeno obdobje in dodeljene letne količine emisijskih kuponov. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(2) Ministrstvo podeli posameznemu upravljavcu naprave dodeljene letne količine emisijskih kuponov vsako leto najpozneje do 28. februarja tekočega leta.

(3) Ob spremembi dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov zaradi spremembe firme ali sedeža upravljavca v skladu s petim odstavkom 193. člena tega zakona ministrstvo po uradni dolžnosti v tem delu spremeni tudi odločbo iz prvega odstavka tega člena.

(4) Emisijski kuponi iz drugega odstavka tega člena se podelijo tako, da ministrstvo nacionalnemu administratorju iz 212. člena tega zakona izda nalog, da v register Unije vpiše dodeljeno letno količino emisijskih kuponov in druge podatke o upravljavcu, določene v skladu s predpisom EU iz prvega odstavka 212. člena tega zakona.

(5) Ob prenehanju veljavnosti dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 194. člena tega zakona ali odvzemu dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 195. člena tega zakona ministrstvo upravljavcu naprave v naslednjem in vsakem nadaljnjem koledarskem letu do konca obdobja ne podeli preostanka sorazmernega deleža emisijskih kuponov.

209. člen **(prenos emisijskih kuponov)**

(1) Ne glede na določbe drugega odstavka prejšnjega člena ministrstvo podeli preostanek sorazmernega deleža emisijskih kuponov upravljavcu naprave, ki je s pravnim poslom pridobil obstoječo napravo ali njen del z območja Republike Slovenije, in se je tako dogovoril z upravljavcem obstoječe naprave.

(2) Ministrstvo odloči o podelitvi preostanka sorazmernega deleža emisijskih kuponov na podlagi zahteve kupca obstoječe naprave ali njenega dela in ob predložitvi notarsko overjene kopije o sklenitvi pravnega posla in dogovora o prenosu emisijskih kuponov.

210. člen **(uporaba ERU oziroma CER)**

(1) Upravljavec naprave, ki za izpolnjevanje obveznosti iz 216. člena tega zakona v obdobju od 2008 do 2012 ni uporabil ERU oziroma CER v deležu do 15,761 odstotka količine emisijskih kuponov, ki mu je bila v tem obdobju podeljena brez obveznosti plačila, jih lahko uporabi v obdobju od leta 2013 naprej v neizkoriščenem deležu v skladu z Uredbo 550/2011/EU, pri čemer ne sme uporabiti tiste ERU oziroma CER, ki izvirajo iz skupnih naložb, katerih posledica je odvzem toplogrednih plinov iz ozračja, gre pa za naložbe v jedrske objekte in rabo, spremembo rabe zemljišč ter gozdarstvo.

(2) Operator zrakoplova, ki za izpolnjevanje obveznosti iz 216. člena tega zakona v obdobju od 1. januarja 2012 do 31. decembra 2012 ni uporabil ERU oziroma CER v deležu do 15 odstotkov emisijskih kuponov, ki mu je bila v tem obdobju podeljena brez obveznosti plačila, jih lahko uporabi v obdobju od leta 2013 naprej v neizkoriščenem deležu v skladu z Uredbo 550/2011/EU.

(3) Upravljavec naprave in operator zrakoplova, ki nameravata obveznosti iz prvega oziroma drugega odstavka tega člena izpolniti z uporabo ERU oziroma CER, izdanih za zmanjševanje emisij toplogrednih plinov do leta 2012 iz vrst projektov, ki so izpolnjevali pogoje za uporabo v sistemu trgovanja v obdobju od 2008 do 2012, morata na ministrstvo vložiti zahtevo, to pa do 31. marca 2015 lahko izvede zamenjavo ERU ali CER za emisijske kupone, ki veljajo za obdobje od leta 2013.

(4) Ministrstvo izvede zamenjavo ERU ali CER za emisijske kupone, ki veljajo za obdobje od leta 2013, če upravljavec naprave in operator zrakoplova nameravata izpolniti obveznost iz prvega oziroma drugega odstavka tega člena z uporabo ERU oziroma CER iz projektov, ki so bili registrirani pred letom 2013 in izdani za zmanjšanje emisij od leta 2013, CER pa le v primeru, če je bil izdan za nove projekte, ki so se začeli od leta 2013 dalje v državah, ki se v skladu z merili Organizacije Združenih narodov štejejo za najmanj razvite.

(5) Ministrstvo na podlagi zahteve iz tretjega odstavka tega člena izda nacionalnemu administratorju iz 212. člena tega zakona nalog, da upravljavcu naprave oziroma operatorju zrakoplova podeli in nemudoma preda ustrezno količino emisijskih kuponov v zameno za ustrezno količino ERU oziroma CER, ki jo ima upravljavec oziroma operator zrakoplova v registru Unije.

(6) Upravljavec nove naprave, vključno z upravljavcem nove naprave iz obdobja od 2008 do 2012, ki ni prejel brezplačnih emisijskih kuponov in ni izkoristil pravice iz prvega odstavka tega člena z uporabo CER oziroma ERU v obdobju od 2008 do 2012, in upravljavec naprave, ki ni prejel brezplačnih emisijskih kuponov v obdobju od 2008 do 2012, lahko uporabi ERU oziroma CER do zneska, ki ustreza odstotku, ki ni nižji od 4,5 odstotka njenih preverjenih emisij v obdobju od 2013 do 2020.

(7) Operator zrakoplova iz prvega odstavka 223. člena tega zakona lahko uporabi ERU oziroma CER do zneska, ki ustreza odstotku, ki ni nižji od 1,5 odstotka njegovih preverjenih emisij v obdobju od 2013 do 2020.

211. člen
(trgovanje z emisijskimi kuponi)

Z emisijskimi kuponi in z njimi enakovrednimi pravicami lahko prosto trgujejo fizične in pravne osebe.

212. člen
(register Unije)

(1) Register Unije je standardizirana in informatizirana osrednja zbirka, v kateri se vodijo emisijski kuponi in druge z njimi enakovredne pravice do emisije toplogrednih plinov, v skladu z Uredbo Komisije (EU) št. 389/2013 z dne 2. maja 2013 o določitvi registra Unije v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter odločbama št. 280/2004/ES in št. 406/2009/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter o razveljavitvi uredb Komisije (EU) št. 920/2010 in št. 1193/2011 (UL L št. 122 z dne 3. 5. 2013, stran 1; v nadaljnjem besedilu: Uredba 389/2013/EU).

(2) Podatki iz registra Unije so dostopni javnosti v skladu s tem zakonom in z Uredbo 389/2013/EU.

(3) Vlada določi nacionalnega administratorja registra Unije, ki v imenu države upravlja z računi Republike Slovenije v registru Unije.

213. člen
(monitoring in poročanje)

(1) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova mora zagotavljati izvajanje načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov, ki ga je odobrilo ministrstvo, in pripraviti poročilo o emisijah toplogrednih plinov v skladu z Uredbo Komisije (EU) št. 601/2012 z dne 21. junija 2012 o spremljanju emisij toplogrednih plinov in poročanju o njih v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 181 z dne 12. 7. 2012, stran 30; v nadaljnjem besedilu: Uredba 601/2012/EU).

(2) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova mora ministrstvu poslati poročilo o emisijah toplogrednih plinov za preteklo leto skupaj s poročilom o preverjanju iz drugega odstavka 215. člena tega zakona najpozneje do 31. marca tekočega leta. Ministrstvo mora zagotoviti, da je poročilo o emisijah toplogrednih plinov dostopno javnosti v skladu z Uredbo 601/2012/EU.

(3) Če upravljavec naprave ali operator zrakoplova v roku iz prejšnjega odstavka ministrstvu ne pošlje poročila o emisijah toplogrednih plinov za preteklo leto skupaj s poročilom o preverjanju iz drugega odstavka 215. člena tega zakona ali če preveritelj iz prvega odstavka 215. člena tega zakona glede poročila o emisijah toplogrednih plinov ugotovi, da ni zadovoljivo v skladu z Uredbo 601/2012/EU, izdelava poročila o emisijah toplogrednih plinov na podlagi dostopnih podatkov o emisijah toplogrednih plinov za posamezno napravo ali letalsko dejavnost ministrstvo. Stroške izdelave tega poročila nosi upravljavec naprave ali operator zrakoplova.

(4) Ministrstvo na podlagi poročila o emisijah toplogrednih plinov iz tretjega odstavka tega člena izda upravljavcu naprave ali operatorju zrakoplova odločbo, v kateri ugotovi količino toplogrednih plinov, ki jo je naprava ali letalska dejavnost v preteklem letu izpustila v zrak in za katero mora upravljavec naprave ali operator zrakoplova predati emisijske kupone. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(5) Ministrstvo pošlje odločbo iz prejšnjega odstavka nacionalnemu administratorju iz 212. člena tega zakona najpozneje do 30. aprila tekočega leta.

214. člen

(sprememba monitoringa)

- (1) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova mora v skladu z Uredbo 601/2012/EU spremeniti načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov in o nameravani spremembi obvestiti ministrstvo.
- (2) Če ministrstvo ugotovi, da je spremenjeni načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov pripravljen v skladu z Uredbo 601/2012/EU in da gre za bistveno spremembo načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov, ga upravljavcu naprave odobri s spremembo dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov iz 192. člena tega zakona, operatorju zrakoplova pa s spremembo odločbe iz petega odstavka 220. člena tega zakona.
- (3) Upravljavec naprave ali operator zrakoplova lahko spremeni načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov tudi v nebistvenih sestavinah v skladu z Uredbo 601/2012/EU, vendar mora o nameravani spremembi načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov najpozneje do 31. decembra tekočega leta obvestiti ministrstvo, kar dokazuje s potrdilom o oddani pošiljki.
- (4) Če ministrstvo ugotovi, da ne gre za bistveno spremembo načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov, o tem nemudoma pisno obvesti upravljavca naprave ali operatorja zrakoplova.

215. člen

(preverjanje poročila o emisijah toplogrednih plinov)

- (1) Poročilo o emisijah toplogrednih plinov iz prvega odstavka 213. člena tega zakona lahko preveri le oseba, ki je pridobila akreditacijsko listino v skladu z Uredbo Komisije (EU) št. 600/2012 z dne 21. junija 2012 o preverjanju poročil o emisijah toplogrednih plinov in poročil o tonskih kilometrih ter o akreditaciji preveriteljev v skladu z Direktivo 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 181 z dne 12. 7. 2012, stran 1; v nadaljnjem besedilu: Uredba 600/2012/EU).
- (2) Oseba iz prejšnjega odstavka (v nadaljnjem besedilu: preveritelj) mora preveriti poročilo o emisijah toplogrednih plinov ter upravljavcu naprave in operatorju zrakoplova izdati poročilo o preverjanju v skladu z Uredbo 600/2012/EU.
- (3) Ministrstvo ima pravico kadarkoli samo opraviti izredno naknadno preverjanje poročila o emisijah toplogrednih plinov, ki ga je preveril preveritelj, ali pa za to določi drugega preveritelja.
- (4) Če ministrstvo pri preverjanju iz prejšnjega odstavka ugotovi, da je preveritelj hujše kršil Uredbo 600/2012/EU, o tem obvesti akreditacijski organ.
- (5) Za hujšo kršitev Uredbe 600/2012/EU se šteje, če preveritelj:
1. po lastni krivdi pravočasno ne izdela poročila o preverjanju in pisnega mnenja, kar je bilo ugotovljeno s pravnomočno sodbo sodišča, ali
 2. izdela pomanjkljivo, napačno ali zavajajoče poročilo o preverjanju ali pisno mnenje.
- (6) Stroške izrednega naknadnega preverjanja poročila o emisijah toplogrednih plinov nosi ministrstvo.
- (7) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka ima ministrstvo pravico in dolžnost od preveritelja izterjati vračilo stroškov izrednega naknadnega preverjanja poročila o emisijah toplogrednih plinov, če je bila s pravnomočno odločbo ugotovljena hujša kršitev Uredbe 600/2012/EU.

216. člen

(predaja emisijskih kuponov in njihova razveljavitev)

(1) Upravljavec naprave mora za vsako napravo iz 191. člena tega zakona ali operator zrakoplova za letalsko dejavnost iz 220. člena tega zakona do 30. aprila tekočega leta predati emisijske kupone v količini, ki ustreza celotni količini emisije toplogrednih plinov, ugotovljeni na način iz drugega odstavka 213. člena tega zakona ali preverjeni na način iz 215. člena tega zakona. V primeru iz 196. člena tega zakona mora upravljavec naprave ali operator zrakoplova, ob stečaju pa stečajni upravitelj, najkasneje 120. dan od pravnomočnosti odločbe iz drugega odstavka 194. člena tega zakona ali prvega odstavka 195. člena tega zakona predati emisijske kupone v količini, ki ustreza celotni količini emisije toplogrednih plinov, ki jih je naprava izpustila v ozračje v obdobju iz drugega odstavka 196. člena tega zakona. Predani emisijski kuponi se razveljavijo v skladu z Uredbo 389/2013/EU.

(2) Ministrstvo na svojih spletnih straneh objavi ime osebe, ki ni predala emisijskih kuponov v skladu z določbami prejšnjega odstavka.

(3) Če ministrstvo pri izrednem naknadnem preverjanju iz tretjega odstavka 215. člena tega zakona ugotovi, da upravljavec naprave ali operator zrakoplova ni predal ustrezne količine emisijskih kuponov, izda odločbo, s katero ugotovi manjkajočo količino emisijskih kuponov, ki jih mora upravljavec naprave ali operator zrakoplova predati v 15 dneh po pravnomočnosti odločbe, ali ugotovi njihov presežek, ki ga upravljavec naprave ali operator zrakoplova lahko uveljavlja do 30. aprila v naslednjem koledarskem letu, tako da preda ustrezno manjšo količino emisijskih kuponov. Pritožba zoper odločbo ne zadrži njene izvršitve.

(4) Upravljavec naprave za izpolnitev obveznosti iz prvega odstavka tega člena ne more uporabiti emisijskih kuponov, izdanih za trgovanje s pravicami do emisije iz letalske dejavnosti.

(5) Upravljavcu naprave, ki je svoje emisije toplogrednih plinov zajel in jih prenesel v napravo za njihovo trajno skladiščenje, za katero je država članica EU izdala dovoljenje za shranjevanje ogljikovega dioksida, ni treba predati emisijskih kuponov za te emisije, ki so bile ugotovljene na način iz drugega odstavka 213. člena tega zakona ali preverjene na način iz 215. člena tega zakona.

(6) Imetnik emisijskih kuponov lahko kadarkoli zahteva njihovo razveljavitev, skladno s predpisi EU iz prvega odstavka 212. člena tega zakona, pri tem pa ni upravičen do nadomestila njihove vrednosti.

217. člen (penali)

(1) Upravljavec naprave iz 191. člena tega zakona ali operator zrakoplova plača penale v višini 100 eurov, za vsako začeto tono ekvivalenta ogljikovega dioksida, ki jo je naprava ali letalska dejavnost izpustila v ozračje in presega količino emisijskih kuponov, predanih v skladu s prvim odstavkom 216. člena tega zakona.

(2) O višini penalov, ki jih je dolžna plačati oseba iz prejšnjega odstavka, odloči ministrstvo z odločbo.

(3) Višina penalov iz prvega odstavka tega člena se od 1. januarja 2013 vsako leto poveča za letni evropski indeks cen življenjskih potrebščin, objavljen na spletni strani Statističnega urada EU v mesecu, ko mora upravljavec naprave ali operator zrakoplova predati emisijske kupone v skladu s prvim odstavkom 216. člena tega zakona. Višino penalov v skladu s tem odstavkom določi vlada s sklepom.

(4) Ne glede na plačilo penalov, mora oseba iz prvega odstavka tega člena ob naslednji predaji predati tudi vse emisijske kupone, ki bi jih morala predati skladno z določbo 216. člena tega zakona.

218. člen (veljavnost emisijskih kuponov)

(1) Emisijski kuponi, izdani od 1. januarja 2013, veljajo za emisije v obdobjih po osem let, pri čemer se prvo obdobje začne 1. januarja 2013.

(2) Ministrstvo v štirih mesecih po začetku novega obdobja izda nacionalnemu administratorju iz 212. člena tega zakona, nalog, da imetnikom emisijskih kuponov, ki ne veljajo več in niso bili predani ali razveljavljeni v skladu z Uredbo 389/2013/EU, naj jih razveljavi, njihovim imetnikom pa za novo obdobje podeli nove emisijske kupone v količini, ki je enaka razveljavljeni.

219. člen **(začasna prepoved trgovanja)**

(1) Če upravljavec naprave iz 191. člena tega zakona ali operator zrakoplova do 31. marca tekočega leta ne pošlje ministrstvu poročila o emisijah za preteklo leto iz šestega odstavka 213. člena tega zakona in pisnega mnenja iz tretjega odstavka 215. člena tega zakona, s katerim je preveritelj ugotovil, da je poročilo iz šestega odstavka 213. člena tega zakona resnično, pravilno in natančno, mu ministrstvo z odločbo začasno prepove trgovanje z emisijskimi kuponi, nacionalnemu administratorju iz 212. člena tega zakona pa izda nalog o začasnem zaprtju računa. Pritožba proti odločbi iz prejšnjega stavka ne zadrži izvršitve.

(2) Ministrstvo izda upravljavcu naprave ali operatorju zrakoplova iz prejšnjega odstavka odločbo o ponovni dovolitvi trgovanja z emisijskimi kuponi, ko prejme poročilo o emisijah toplogrednih plinov in pisno mnenje iz prejšnjega odstavka, ter izda nacionalnemu administratorju iz 212. člena tega zakona, nalog o ponovnem odprtju računa upravljavca naprave ali operatorja zrakoplova.

4.2. Trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov iz letalske dejavnosti

220. člen **(obveznosti operatorja zrakoplova)**

(1) Operator zrakoplova, ki mu je Republika Slovenija odobrila operativno licenco v skladu z Uredbo (ES) št. 1008/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. septembra 2008 o skupnih pravilih za opravljanje zračnih prevozov v Skupnosti (prenovitev) (UL L št. 293 z dne 31. 10. 2008, stran 3) oziroma je pripisan Republiki Sloveniji kot državi članici upravljavki, in opravlja določeno vrsto letalske dejavnosti, mora izvajati monitoring in poročati o emisijah toplogrednih plinov v skladu z določbami 213. člena tega zakona ter predati ustrezno količino emisijskih kuponov v skladu z določbami 216. člena tega zakona.

(2) Operator zrakoplova iz prejšnjega odstavka, ki je na seznamu pristojnega organa EU o operatorjih zrakoplova in državah članicah upravljavkah uvrščen k Republiki Sloveniji, mora ministrstvu v 21 dneh od objave seznama poslati zahtevo, da to ugotovi, ali zanj veljajo obveznosti iz prejšnjega odstavka, kar izkazuje s potrdilom o oddani pošiljki.

(3) Če ministrstvo na podlagi podatkov javnega podjetja Kontrola zračnega prometa Slovenije, d.o.o. ugotovi, da operator zrakoplova opravlja določene vrste dejavnosti, ga pozove, da v 21 dneh predloži načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov v slovenskem ali angleškem jeziku.

(4) Če ministrstvo v 60 dneh od prejema zahteve iz drugega odstavka tega člena operatorja zrakoplova ne pozove k predložitvi načrta monitoringa, se šteje, da operator zrakoplova nima obveznosti iz prvega odstavka tega člena.

(5) Ministrstvo izda na podlagi prvega odstavka 213. člena tega zakona odločbo, ki vsebuje tudi obveznost operatorja zrakoplova, da v štirih mesecih po zaključku koledarskega leta organu, pristojnemu za vodenje registra emisijskih kuponov, preda emisijske kupone v skladu s prvim odstavkom 216. člena tega zakona.

(6) Vlada v predpisu iz četrtega odstavka 191. člena tega zakona določi vrste letalskih dejavnosti iz prvega odstavka tega člena.

221. člen **(vloga za dodelitev brezplačnih emisijskih kuponov)**

(1) Operator zrakoplova, ki mu je ministrstvo odobrilo načrt monitoringa emisij toplogrednih plinov v skladu z določbo iz petega odstavka prejšnjega člena, lahko za obdobje od 1. januarja 2012 do 31. decembra 2012, za obdobje od leta 2013 do 2020 in za vsako nadaljnje obdobje ministrstvo zaprosi za dodelitev brezplačnih emisijskih kuponov.

(2) Vloga iz prejšnjega odstavka mora vsebovati podatke o emisijah toplogrednih plinov, poročilo o emisijah toplogrednih plinov, določeno s predpisom iz prvega odstavka 213. člena tega zakona, in pisno mnenje iz tretjega odstavka 215. člena tega zakona.

(3) Poročilo in pisno mnenje iz prejšnjega odstavka morata vsebovati podatke o tonskih kilometrih, ki jih je operator zrakoplova opravil v določenem obdobju.

(4) Obdobje iz prejšnjega odstavka je koledarsko leto 2010, če se vloga nanaša na obdobje od 1. januarja 2012 do 31. decembra 2012 oziroma koledarsko leto, ki se konča 24 mesecev pred začetkom obdobja od leta 2013 do 2020 in za vsako nadaljnje obdobje.

(5) Vlogo iz prvega odstavka tega člena mora operator zrakoplova vložiti na ministrstvo najpozneje do 31. marca 2011 za obdobje od 1. januarja 2012 do 31. decembra 2012 oziroma najpozneje 21 mesecev pred začetkom obdobja od leta 2013 do 2020 in za vsako nadaljnje obdobje.

(6) Ministrstvo pošlje vloge iz prejšnjega odstavka pristojnemu organu EU najpozneje do 30. junija 2011 za obdobje od 1. januarja 2012 do 31. decembra 2012 oziroma najpozneje 18 mesecev pred začetkom obdobja od leta 2013 do 2020 in za vsako nadaljnje obdobje.

222. člen **(razdelitev brezplačnih emisijskih kuponov)**

(1) Ministrstvo v treh mesecih od odločitve pristojnega organa EU iz prejšnjega odstavka in na njeni podlagi za vsakega operatorja zrakoplova, katerega vloga je bila predložena pristojnemu organu EU, izračuna pripadajočo količino brezplačnih emisijskih kuponov in mu izda odločbo, ki vsebuje:

1. skupno količino emisijskih kuponov, ki se razdeli posameznemu operatorju zrakoplova in se izračuna tako, da se podatki o tonskih kilometrih pomnožijo z referenčnim merilom iz predpisa EU, ki določa razdelitev in prodajo emisijskih kuponov, in

2. količino emisijskih kuponov, ki se razdeli posameznemu operatorju zrakoplova za vsako leto iz določenega obdobja, ta pa se določi tako, da se njegova skupna količina emisijskih kuponov iz prejšnje točke razdeli s številom let v obdobju, v katerem bo opravljal določene letalske dejavnosti.

(2) Pritožba zoper odločbo iz prejšnjega odstavka ne zadrži njene izvršitve.

(3) Ministrstvo na podlagi odločbe iz prvega odstavka tega člena podeli posameznemu operatorju zrakoplova emisijske kupone v skladu z določbo drugega odstavka 208. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo na svetovnem spletu objavi seznam operatorjev zrakoplovov in pripadajočo količino podeljenih emisijskih kuponov.

223. člen

(posebna rezerva emisijskih kuponov za operatorje zrakoplova)

(1) Operator zrakoplova ima za obdobje od leta 2013 do 2020 in za vsako nadaljnje obdobje pravico pridobiti brezplačne emisijske kupone iz posebne rezerve za operatorje zrakoplova, ki je določena s predpisom EU iz prvega odstavka prejšnjega člena, če:

1. začne izvajati določene vrste letalskih dejavnosti v obdobju, ki se začne 24 mesecev pred začetkom obdobja, za katero so bili predloženi podatki o tonskih kilometrih iz tretjega odstavka 221. člena tega zakona, ali

2. podatki o tonskih kilometrih izkazujejo njihovo povečanje v povprečju za več kakor 18 odstotkov na letni ravni med letom, za katero so bili predloženi podatki o tonskih kilometrih iz tretjega odstavka 221. člena tega zakona, in drugim zaporednim koledarskim letom obdobja, v katerem je zaprosil za emisijske kupone v skladu z določbami 221. člena tega zakona.

(2) Operator zrakoplova lahko uveljavlja pravico iz prejšnjega odstavka, če dejavnost iz 1. točke prejšnjega odstavka ali dodatna dejavnost iz 2. točke prejšnjega odstavka ne pomeni v celoti ali delno nadaljevanja letalske dejavnosti, ki jo je pred tem opravljal drug operator zrakoplova.

(3) Operator zrakoplova zaprosi za emisijske kupone z vlogo, ki vsebuje:

1. osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča ali firmo in sedež osebe, ki je operator zrakoplova,

2. poročilo in pisno mnenje iz drugega odstavka 213. člena tega zakona, ki vsebuje podatke o tonskih kilometrih za določene letalske dejavnosti, izvedenih v drugem zaporednem koledarskem letu obdobja, na katero se vloga nanaša, in

3. dokazila o izpolnjevanju pogojev iz 1. ali 2. točke prvega odstavka tega člena in prejšnjega odstavka.

(4) V primeru iz 2. točke prvega odstavka tega člena mora vloga, poleg podatkov in dokazil iz prejšnjega odstavka, vsebovati še podatke o:

1. odstotku zvišanja tonskih kilometrov med letom spremljanja in drugim zaporednim koledarskim letom obdobja, kakor so bili navedeni v vlogi iz petega odstavka 221. člena tega zakona,

2. absolutnem povečanju tonskih kilometrov med letom spremljanja in drugim zaporednim koledarskim letom obdobja, kakor so bili navedeni v vlogi iz petega odstavka 221. člena tega zakona, in

3. absolutnem povečanju tonskih kilometrov med letom spremljanja in drugim zaporednim koledarskim letom obdobja, ki presega odstotek iz 2. točke prvega odstavka tega člena, kakor so bili navedeni v vlogi iz petega odstavka 221. člena tega zakona.

(5) Operator zrakoplova mora vlogo iz tretjega odstavka tega člena vložiti na ministrstvo najpozneje do 30. junija tretjega leta obdobja od leta 2013 do 2020 in vsakega nadaljnjega obdobja, na katero se vloga nanaša.

(6) Ministrstvo vloge iz prejšnjega odstavka pošlje pristojnemu organu EU najpozneje v šestih mesecih od izteka roka za vložitev vlog iz prejšnjega odstavka.

224. člen

(razdelitev emisijskih kuponov iz posebne rezerve)

(1) Ministrstvo v treh mesecih od odločitve pristojnega organa EU, s katero ta odloči o referenčnem merilu za razdelitev brezplačnih emisijskih kuponov iz posebne rezerve operatorjem zrakoplova, za vsakega operatorja zrakoplova, katerega vloga je bila poslana pristojnemu organu EU, izračuna skupno količino

brezplačno razdeljenih emisijskih kuponov iz posebne rezerve za operatorje zrakoplova, tako da se referenčno merilo pomnoži:

1. za operatorja iz 1. točke prvega odstavka prejšnjega člena s tonskimi kilometri, navedenimi v vlogi, ki je bila poslana pristojnemu organu EU,
2. za operatorja iz 2. točke prvega odstavka prejšnjega člena z absolutnim povečanjem tonskih kilometrov, ki presegajo 18 odstotkov in so bili vključeni v vlogo, predloženo pristojnemu organu EU.

(2) Ministrstvo izračuna za vsakega operaterja zrakoplova tudi količino emisijskih kuponov za posamezno leto, tako da skupno količino iz prejšnjega odstavka deli s številom polnih koledarskih let, ki so ostala v obdobju, na katero se razdelitev nanaša.

(3) Zaradi uporabe referenčnega merila iz prvega odstavka tega člena letna razdelitev emisijskih kuponov na tonski kilometer ne sme biti večja od njihove letne razdelitve na podlagi prvega odstavka 222. člena tega zakona.

(4) Operatorju zrakoplova se zaradi razlogov iz 2. točke prvega odstavka tega člena ne more razdeliti več kakor en milijon emisijskih kuponov.

(5) Ministrstvo razdeli emisijske kupone, izračunane na podlagi prvega in drugega odstavka tega člena, z odločbo. Pritožba zoper odločbo ne zadrži izvršitve.

(6) Ministrstvo na svetovnem spletu objavi seznam operatorjev zrakoplovov in pripadajočo količino podeljenih emisijskih kuponov iz posebne rezerve za operatorje zrakoplovov.

(7) Emisijski kuponi iz posebne rezerve za operatorje zrakoplovov, ki niso bili podeljeni brezplačno, se prodajo na dražbi v skladu z določbo 205. člena tega zakona.

225. člen

(prepoved opravljanja letov)

(1) Ministrstvo pisno pozove pristojni organ EU, da sprejme odločitev o uvedbi prepovedi opravljanja letov operatorju zrakoplova, ki:

1. v roku iz tretjega odstavka 220. člena tega zakona ne predloži načrta monitoringa emisij toplogrednih plinov ali
2. v roku iz drugega odstavka 213. člena tega zakona ne pošlje poročila o emisiji toplogrednih plinov in pisnega mnenja ali
3. ne plača penalov v skladu z določbami 217. člena tega zakona.

(2) Poziv iz prejšnjega odstavka mora vsebovati:

1. dokaze, da operator zrakoplova ni predložil načrta iz 1. točke prejšnjega odstavka, poročila s pisnim mnenjem iz 2. točke prejšnjega odstavka ali da ni plačal penalov iz 3. točke prejšnjega odstavka,
2. podrobnosti o ukrepih, ki so bili izvedeni zoper operatorja zrakoplova,
3. utemeljitev za uvedbo prepovedi opravljanja letov v EU ter
4. predlog obsega prepovedi opravljanja letov v EU in pogoje, pod katerimi prepoved velja.

(3) Pristojni organ EU obvesti operatorja zrakoplova o osnovnih dejstvih in razlogih, zaradi katerih je ministrstvo predlagalo prepoved opravljanja letov.

(4) Operator zrakoplova ima pravico v desetih delovnih dneh od prejema obvestila iz prejšnjega odstavka pristojnemu organu EU pisno predložiti svoje pripombe glede poziva iz prvega odstavka tega člena.

(5) Če pristojni organ EU sprejme odločitev o uvedbi prepovedi opravljanja letov, jo izvrši ministrstvo, pristojno za promet, v skladu z zakonom.

(6) Ministrstvo, pristojno za promet, obvesti pristojni organ EU o vseh ukrepih, ki so bili sprejeti za izvršitev odločitve o uvedbi prepovedi opravljanja letov.

4.3. Skupne naložbe

226. člen (skupna naložba)

(1) Država za zmanjšanje obremenjevanja okolja s toplogrednimi plini na stroškovno najučinkovitejši način omogoča tudi izvajanje skupne naložbe.

(2) Skupno naložbo lahko izvede pravna ali fizična oseba zunaj območja Republike Slovenije le v državi, ki izpolnjuje zahteve Kjotskega protokola in sklepov njegovega pristojnega organa. Skupna naložba mora biti odobrena skladno z določbami Kjotskega protokola, s sklepi njegovega pristojnega organa in tega zakona.

(3) Pristojni organ za odobritev skupne naložbe je v Republiki Sloveniji ministrstvo, osebe, ki jo izvajajo, pa morajo imeti svoj sedež v Republiki Sloveniji ali v državi, ki je sklenila z Republiko Slovenijo dogovor iz prvega odstavka 228. člena tega zakona, ali v državi ali podzvezni ali regionalni enoti, ki je sklenila s Skupnostjo mednarodni sporazum o vzajemnem priznavanju pravic iz drugega odstavka 198. člena tega zakona.

(4) Ministrstvo objavi sklepe pristojnega organa Kjotskega protokola iz drugega odstavka tega člena na svojih spletnih straneh.

(5) Vlada s predpisom določi vrste projektnih dejavnosti in merila za presojo projektne dejavnosti, ki se štejejo za skupne naložbe.

227. člen (cilj skupne naložbe)

(1) Izvedba skupne naložbe mora nedvoumno izkazati dodatno zmanjšanje obremenjevanja okolja z emisijami toplogrednih plinov iz virov ali povečanje njihovega odstranjevanja po ponorih, do katerega brez izvedbe skupne naložbe ne bi prišlo.

(2) Metodologija izkazovanja iz prejšnjega odstavka je določena v sklepih pristojnega organa Kjotskega protokola.

228. člen (pismo o nameri)

(1) Vlada in država, ki je pripravljena sprejeti skupno naložbo, se lahko dogovorita o nameri za sodelovanje pri izpolnjevanju obveznosti zmanjševanja emisije toplogrednih plinov iz 3. člena Kjotskega protokola.

(2) Dogovor iz prejšnjega odstavka vsebuje zlasti določitev vrste projektnih dejavnosti, navedbo organov, pristojnih za odobritev skupne naložbe, in opredelitev načina sodelovanja med državama, lahko pa tudi predvideni obseg in način prenosa ERU ali CER.

(3) Dogovor iz prvega odstavka tega člena v imenu in po predhodni odobritvi vlade podpiše minister in se ga objavi na spletnih straneh ministrstva.

229. člen
(prijava skupne naložbe)

(1) Fizična ali pravna oseba, ki namerava izvesti skupno naložbo v drugi državi, pogodbenici Kjotskega protokola, in pridobiti ERU ali CER, mora ministrstvu predložiti vlogo, ki vsebuje:

1. dokument, s katerim pristojni organ države gostiteljice skupne naložbe potrjuje, da projekt prispeva k trajnostnemu razvoju na njenem območju,
2. projektno dokumentacijo, izdelano skladno s sklepi pristojnega organa Kjotskega protokola,
3. izjavo o izpolnjevanju pogojev in postopkov, ki so določeni za izvajanje skupnih naložb v skladu s sklepi pristojnega organa iz prejšnje točke, in
4. druge podatke, ki jih potrebuje ministrstvo za odobritev skupne naložbe.

(2) Ministrstvo najpozneje v 60 delovnih dneh od prejema popolne vloge izda sklep, s katerim odobri skupno naložbo, ki ustreza zahtevam, predpisanim na podlagi petega odstavka 226. člena tega zakona.

(3) Ministrstvo v roku iz prejšnjega odstavka s sklepom zavrne ustreznost skupne naložbe, če je skupna naložba v nasprotju s predpisi Republike Slovenije, predpisi EU ali mednarodnimi obveznostmi Republike Slovenije, ki se nanašajo na smernice, metodologijo in postopke, sprejete v okviru Kjotskega protokola.

(4) Pritožba zoper sklep iz drugega in tretjega odstavka tega člena ni dovoljena, mogoče pa je začeti upravni spor.

(5) Minister predpiše obliko in podrobnejšo vsebino vloge iz prvega odstavka tega člena.

4.4. Upravljanje kjotskih enot in emisijskih kuponov

230. člen
(program upravljanja kjotskih enot in emisijskih kuponov)

(1) Ministrstvo v sodelovanju z ministrstvom, pristojnim za finance, pripravi program upravljanja kjotskih enot in emisijskih kuponov.

(2) S programom upravljanja kjotskih enot in emisijskih kuponov se opredelijo zlasti njihova količina, ki jo država rabi za izpolnitev obveznosti iz Kjotskega protokola, način njihovega pridobivanja in spodbude za izvedbo skupnih naložb.

(3) Upravljanje iz prvega odstavka tega člena obsega nakup ali prodajo AAU, nakup ERU ali CER na podlagi izvedbe skupne naložbe, predajo ERU nosilcu izvedbe projekta skupnega izvajanja v Republiki Sloveniji in nakup ali prodajo ERU, CER ali emisijskih kuponov na trgu.

(4) Program upravljanja kjotskih enot in emisijskih kuponov sprejme vlada.

(5) Program upravljanja kjotskih enot in emisijskih kuponov izvaja v imenu in za račun države SID banka, ki enkrat na leto poroča vladi o njegovem izvajanju.

(6) Ministrstvo in SID banka skleneta pogodbo, s katero podrobneje uredita izvajanje programa iz prejšnjega odstavka, zlasti pa način izvajanja, plačilo za izvajanje in poročanje ministrstvu.

231. člen
(nakup in prodaja AAU)

(1) Država na podlagi programa upravljanja kjotskih enot in emisijskih kuponov lahko kupuje AAU od države pogodbenice Kjotskega protokola, pri čemer daje prednost tisti državi pogodbenici, ki zagotovi, da bodo sredstva prodaje namenjena izvedbi projektov, ki spodbujajo trajnostni razvoj, in v tem okviru zlasti zmanjšanju emisije toplogrednih plinov.

(2) Država lahko prodaja AAU Republike Slovenije le, če vlada ugotovi, da bo obveznost Republike Slovenije iz prvega odstavka 3. člena Kjotskega protokola v celoti izpolnjena.

(3) Pogodbo o nakupu ali prodaji iz prvega in drugega odstavka tega člena po predhodnem soglasju vlade podpiše minister, njena ratifikacija v Državnem zboru Republike Slovenije pa ni potrebna.

232. člen
(nakup ERU ali CER na podlagi skupne naložbe)

(1) Na podlagi programa upravljanja kjotskih enot in emisijskih kuponov SID banka na svojih spletnih straneh objavi javni poziv fizičnim in pravnim osebam, da predložijo prijavo za prodajo ERU ali CER z izvedbo projekta skupne naložbe.

(2) Javni poziv iz prejšnjega odstavka vsebuje zlasti količino ERU ali CER, ki jih namerava kupiti država, vrste projektnih dejavnosti, merila in zahteve za izbor ter rok za prijavo.

(3) Prijava iz prvega odstavka tega člena vsebuje dokumente, dokumentacijo, dokazila in podatke iz prvega odstavka 229. člena tega zakona ter podatke in dokazila, zahtevana v javnem pozivu iz prejšnjega odstavka.

(4) SID banka pripravi seznam prijavljenih projektov skupnih naložb, ki se skladno s predpisom iz petega odstavka 226. člena tega zakona štejejo za skupno naložbo in ga pošlje komisiji za izbor skupnih naložb, ki jo sestavljajo predstavniki ministrstva in ministrstev, pristojnih za gospodarstvo, energijo in finance, imenuje pa jo minister.

(5) Komisija iz prejšnjega odstavka najkasneje v 21 dneh od prejema seznama preuči skupne naložbe s seznama in na podlagi predpisanih meril in zahtev pripravi utemeljeno mnenje o ustreznosti skupnih naložb ter ga predloži ministrstvu.

(6) Merila in zahteve iz drugega odstavka tega člena predpiše minister.

233. člen
(odobritev skupne naložbe)

(1) Vlada na podlagi mnenja iz petega odstavka prejšnjega člena s sklepom odobri posamezno skupno naložbo s seznama, pri čemer upošteva tudi skupno količino ERU ali CER, ki jih potrebuje država za izpolnitev svojih obveznosti in ponudbeno ceno, ter ga pošlje nosilcem izbranih skupnih naložb, skupaj z rokom za sklenitev pogodbe o odkupu ERU ali CER iz 234. člena tega zakona.

(2) Vlada pošlje sklep tudi nosilcem skupnih naložb, katerih ponudbe ni odobrila, ministrstvo pa s sklepom obvesti osebe iz prvega odstavka prejšnjega člena, ki jih ni uvrstilo na seznam iz četrtega odstavka prejšnjega člena.

(3) Pritožba proti sklepom iz prvega in drugega odstavka tega člena ni dovoljena, mogoče pa je začeti upravni spor.

234. člen
(pogodba o odkupu ERU ali CER)

(1) SID banka po pravnomočnosti sklepa o odobritvi skupne naložbe iz prvega odstavka prejšnjega člena, po predhodni odobritvi vlade, sklene v imenu in za račun države z nosilcem skupne naložbe iz prejšnjega člena pogodbo o odkupu ERU ali CER.

(2) Pogodba iz prejšnjega odstavka vsebuje zlasti:

1. opredelitev skupne naložbe,
2. določitev obdobja, v katerem bo nosilec skupne naložbe državi prodajal ERU ali CER,
3. skupno količino ERU ali CER, ki jo bo nosilec skupne naložbe prodal Republiki Sloveniji,
4. zavarovanje za primer neizpolnitve obveznosti in
5. ceno za odkupljene ERU ali CER in način plačila.

(3) Vlada lahko naloži SID banki, da v primeru neprimerne ponudbene cene ali drugih bistvenih pogojev odkupa ERU ali CER, opravi pogajanja z izbranim nosilcem skupne naložbe.

(4) Če zaradi razlogov, ki so na strani nosilca skupne naložbe, ne pride do sklenitve pogodbe iz prvega odstavka tega člena v roku, ki je določen v sklepu o odobritvi skupne naložbe, ali so pogajanja neuspešna, vlada sklep o odobritvi skupne naložbe odpravi.

235. člen
(nakup in prodaja ERU, CER ali emisijskih kuponov na trgu)

SID banka lahko v imenu in za račun države kupuje ERU, CER ali emisijske kupone na trgu za izpolnitev obveznosti Republike Slovenije iz 3. člena Kjotskega protokola.

236. člen
(nakup in prodaja AEA)

SID banka lahko v imenu in za račun države kupuje in prodaja AEA z uporabo prilagodljivosti v skladu z Odločbo 406/2009/ES.

237. člen
(uporaba javnih sredstev)

(1) Sredstva za nakup AAU, ERU, CER, emisijskih kuponov in AEA se zagotovijo iz prilivov v državni proračun iz okoljskih dajatev za onesnaževanje zraka z emisijami toplogrednih plinov, Podnebnega sklada iz 206. člena tega zakona in plačanih penalov iz 217. člena tega zakona.

(2) Prilivi iz prejšnjega odstavka se lahko porabljajo tudi za sofinanciranje izdelave projektne dokumentacije za skupno naložbo iz 234. člena tega zakona.

5. Eko sklad, Slovenski okoljski javni sklad

238. člen
(Eko sklad, Slovenski okoljski javni sklad)

- (1) Eko sklad, Slovenski okoljski javni sklad (v nadaljnjem besedilu: Sklad) je javni finančni sklad po predpisih o javnih skladih, ki spodbuja trajnostni razvoj s financiranjem naložb za preprečevanje, odpravljanje ali zmanjšanje obremenjevanja okolja.
- (2) Sklad posluje v skladu z določbami tega zakona in zakona, ki ureja javne sklade.
- (3) Ustanovitelj Sklada je Republika Slovenija, ustanoviteljske pravice pa izvršuje vlada.
- (4) Ustanovitelj subsidiarno odgovarja za obveznosti Sklada za najeta posojila, ki niso zavarovana s poroštvom države in ki skupaj ne smejo presegati 20 odstotkov vrednosti sklada namenskega premoženja Sklada.

239. člen
(dejavnosti Sklada)

- (1) Sklad spodbuja trajnostni razvoj skladno z nacionalnim programom varstva okolja, nacionalnim energetskega programom, skupno okoljsko in energetske politiko EU ter operativnimi in akcijskimi programi, sprejetimi na njihovi podlagi.
- (2) Dejavnosti, ki jih Sklad opravlja v javnem interesu, so zlasti:
1. spodbujanje naložb v infrastrukturo varstva okolja državnega in lokalnega pomena,
 2. spodbujanje naložb v izrabo obnovljivih virov energije,
 3. spodbujanje ukrepov učinkovite rabe energije,
 4. spodbujanje naložb s področja razvoja ali uporabe okoljskih tehnologij, ki preprečujejo, odpravljajo ali zmanjšujejo obremenjevanje okolja,
 5. spodbujanje različnih oblik izobraževanja in ozaveščanja javnosti in
 6. druge dejavnosti in naloge s področja varstva okolja, ki so določene v ustanovitvenem aktu Sklada.
- (3) Sklad lahko sodeluje z drugimi javnimi finančnimi institucijami in ministrstvi ter z domačimi in mednarodnimi zasebnimi finančnimi institucijami z namenom učinkovitejšega opravljanja svojih nalog, krepitve finančnega potenciala in usklajene ter celovite ponudbe finančnih spodbud na področju trajnostnega razvoja.
- (4) Minister lahko pooblasti Sklad, da za račun ministrstva opravlja naloge ali del nalog v zvezi s sofinanciranjem dejavnosti iz drugega odstavka tega člena iz sredstev državnega proračuna, iz sredstev dodatka za spodbujanje učinkovite rabe energije in izrabo obnovljivih virov energije na vsako porabljeno kilovatno uro električne energije v Republiki Sloveniji ali iz drugih sredstev v skladu z zakonom. Sklad v ta namen sklene z ministrstvom pogodbo, s katero se določijo obseg, namen in pogoji opravljanja nalog oziroma dodeljevanja sredstev.

240. člen
(splošni akti Sklada in sestava nadzornega sveta)

- (1) V ustanovitvenem aktu Sklada se podrobneje določijo tudi dejavnosti Sklada, viri financiranja sredstev za delo Sklada, organizacija in delovanje Sklada, način objave splošnih aktov in uredijo druga vprašanja, pomembna za delovanje Sklada.
- (2) S splošnimi pogoji poslovanja Sklada se podrobneje določijo tudi način in postopki za dodeljevanje sredstev namenskega premoženja Sklada in drugih sredstev, s katerimi Sklad upravlja (v nadaljevanju:

sredstva Sklada), postopki za izbor upravičencev do spodbud Sklada in omejitve pri dodeljevanju sredstev Sklada, način, roki in pogoji za pridobitev dodeljenih sredstev in njihovo porabo, način nadzora nad namensko porabo sredstev in način vrnitve že pridobljenih sredstev v primeru prenehanja oziroma odvzema pravice do sredstev.

(3) Višina nadomestil za storitve Sklada se določi s tarifnim pravilnikom, ki ga sprejme direktor Sklada s soglasjem nadzornega sveta Sklada.

(4) Ne glede na določbe zakona, ki ureja javne sklade, ustanovitelj imenuje v nadzorni svet Sklada samo predstavnike ministrstev, pristojnih za varstvo okolja, energijo in finance.

241. člen (instrumenti Sklada)

(1) Instrumenti, ki jih Sklad uporablja za opravljanje svojih dejavnosti, so:

1. posojila z ugodno obrestno mero,
2. garancije ali druge oblike poroštev,
3. kapitalske naložbe (statusno partnerstvo),
4. nepovratna sredstva, vključno s subvencioniranjem obrestne mere oziroma stroškov, povezanih s posojili,
5. finančni zakup, kot ga opredeljuje zakon, ki ureja bančništvo, in
6. drugi finančni instrumenti, kjer je možna sprememba oblike financiranja v lastniški delež v podjetju.

(2) Sklad uporablja instrumente iz prejšnjega odstavka v skladu s predpisi, ki urejajo državne pomoči.

(3) Sklad lahko s soglasjem ustanovitelja dodeljuje lastna nepovratna sredstva iz tistega dela presežka prihodkov nad odhodki, ki presega potreben presežek za ohranjanje realne vrednosti sklada namenskega premoženja Sklada glede na stopnjo inflacije v Republiki Sloveniji.

(4) Sredstva za sofinanciranje različnih oblik izobraževanja in ozaveščanja javnosti se zagotavljajo iz sredstev Sklada.

242. člen (sklad namenskega premoženja)

(1) Sklad pridobiva sredstva sklada namenskega premoženja:

1. iz sredstev, pridobljenih po zakonu, ki ureja lastninsko preoblikovanje podjetij,
2. iz sredstev državnega proračuna skladno z zakonom,
3. iz presežka prihodkov nad odhodki skladno z odločitvijo ustanovitelja,
4. z dotacijami in darili domačih in tujih oseb ter tujih držav.

(2) Sprememba vrednosti sklada namenskega premoženja Sklada se vpiše v sodni register enkrat na leto, če ustanovitelj ne določi drugače.

243. člen (omejitve naložb prostega namenskega premoženja in zadolževanje Sklada)

(1) Sklad mora prosto namensko premoženje nalagati v skladu z načeli varnosti, likvidnosti in donosnosti, pri čemer upošteva naslednji prednostni vrstni red:

1. naložbe v kratkoročne vrednostne papirje, katerih izdajatelj je Republika Slovenija,
2. depoziti pri upravljavcu sistema enotnega zakladniškega računa,

3. depoziti pri posamezni banki s sedežem v Republiki Sloveniji, državi članici ali državi članici OECD, pri čemer naložbe v depozite pri posamezni banki ne smejo presegati 20 odstotkov vrednosti prostega namenskega premoženja.

(2) Izpostavljenost Sklada iz naslova vseh kapitalskih naložb v druge pravne osebe ne sme presegati 10 odstotkov vrednosti sklada namenskega premoženja, kapitalska naložba v eno pravno osebo pa ne sme presegati dveh odstotkov vrednosti sklada namenskega premoženja.

(3) Skupni obseg zadolženosti Sklada iz naslova najetih posojil ne sme presegati vrednosti sklada namenskega premoženja.

244. člen **(način dodeljevanja sredstev)**

(1) Sklad dodeljuje posojila, garancije ali druge oblike poroštev, nepovratna sredstva in izvaja finančni zakup na podlagi javnega poziva oziroma javnega razpisa, kapitalske naložbe in druge finančne instrumente pa izvaja po postopku, določenem v zakonu, ki ureja javno-zasebno partnerstvo.

(2) Javne pozive in javne razpise za dodeljevanje sredstev Sklada sprejema direktor po predhodnem soglasju nadzornega sveta.

(3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka Sklad dodeljuje sredstva za sofinanciranje projektov ozaveščanja ali programov promoviranja dejavnosti Sklada na podlagi javnega razpisa, ki ga sprejme direktor Sklada.

245. člen **(javni poziv in javni razpis)**

(1) Sklad z javnim pozivom določi zlasti skupni obseg sredstev, pogoje za njihovo dodelitev, merila za določitev višine sredstev, upravičence in rok za vlaganje vlog. Razpisana sredstva se do svoje porabe dodeljujejo po vrstnem redu prispetja popolnih vlog.

(2) Sklad z javnim razpisom določi zlasti skupni obseg sredstev, pogoje za njihovo dodelitev, merila za ocenjevanje in vrednotenje posameznih naložb oziroma ozaveščevalnih projektov ali programov, upravičence in rok za vlaganje vlog. Razpisana sredstva se dodelijo za tiste naložbe, projekte ali programe, ki so v izbirnem postopku višje ocenjeni oziroma ovrednoteni.

(3) Pri odločanju o dodeljevanju sredstev Sklada se uporablja zakon, ki ureja splošni upravni postopek, če ta zakon ne določa drugače.

246. člen **(sprememba zahtevka)**

(1) Pri javnem pozivu je sprememba zahtevka dopustna do konca postopka, vendar se pri tem glede vrstnega reda popolnih vlog šteje, da je bila spremenjena vloga ponovno vložena.

(2) Pri javnem razpisu ni dopustna sprememba zahtevka po izteku roka za oddajo vlog.

247. člen **(vrnitev v prejšnje stanje)**

(1) V primeru zamude roka za vložitev vloge za dodelitev sredstev Sklada vrnitev v prejšnje stanje ni dovoljena.

(2) V primeru zamude drugih procesnih dejanj v postopkih odločanja o dodeljevanju sredstev Sklada je vrnitev v prejšnje stanje dovoljena le, če se do trenutka vložitve predloga za vrnitev v prejšnje stanje še ni iztekel rok za vlaganje vlog za pridobitev sredstev Sklada.

248. člen (odločba)

(1) Sklad odloči o pravici vlagatelja do pridobitve sredstev Sklada z odločbo.

(2) Z odločbo iz prejšnjega odstavka se določi:

1. namen, za katerega se sredstva dodeljujejo,
2. višino dodeljenih sredstev,
3. rok za izvedbo naložbe, za katero se sredstva dodeljujejo,
4. pogoje, ki morajo biti izpolnjeni, za pridobitev sredstev in rok za njihovo izpolnitev,
5. rok za predložitev dokumentacije za izplačilo dodeljenih sredstev in
6. druga vprašanja, ki jih določajo splošni pogoji poslovanja Sklada glede na namen dodeljenih sredstev oziroma določila javnega poziva ali javnega razpisa.

(3) V postopku odločanja o pravici vlagatelja do pridobitve sredstev Sklada, Sklad ne sme izdati delne ali začasne odločbe.

(4) Sklad izda odločbo iz prvega odstavka tega člena najpozneje v 90 dneh od prejema popolne vloge.

(5) Če je vloga nepopolna ali nerazumljiva, Sklad vlagatelja najkasneje v roku 30 dni od dne vložitve vloge pozove na odpravo pomanjkljivosti v skladu z določbami zakona, ki ureja splošni upravni postopek. Glede vrstnega reda popolnih vlog se šteje, da je bila vloga vložena takrat, ko je bila vložena vloga, s katero so pomanjkljivosti pravočasno odpravljene.

(6) Pritožba zoper odločbo iz prvega odstavka tega člena ni dovoljena, mogoče pa je začeti upravni spor. Zoper druge posamične akte Sklada, izdane v postopku za dodelitev sredstev Sklada, ni pritožbe.

(7) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka je pritožba zoper odločbo, s katero je bil izbran zasebni partner za izvedbo statusnega partnerstva (kapitalski vložki, drugi finančni instrumenti), dovoljena. O pritožbi odloči minister v roku 60 dni.

249. člen (odvzem pravice do pridobljenih sredstev)

(1) Pravico do pridobljenih sredstev Sklad odvzame z odločbo, če upravičenec:

1. pridobljenih sredstev deloma ali v celoti ne uporabi za namen, določen z odločbo;
2. naložbe ne izvede v roku, določenem z odločbo, ali v dodatnem daljšem roku, ki ga s sklepom določi Sklad;
3. ne izpolni pogojev za pridobitev sredstev v roku, določenem z odločbo, ali v dodatnem daljšem roku, ki ga s sklepom določi Sklad;
4. ne predloži dokumentacije v roku, določenem z odločbo, ali v dodatnem daljšem roku, ki ga s sklepom določi Sklad;
5. onemogoči ali ovira nadzor nad namensko uporabo pridobljenih sredstev ali

6. ne izpolni drugih določil splošnih pogojev poslovanja Sklada glede na namen dodeljenih sredstev oziroma določila javnega poziva ali javnega razpisa.

(2) Uvedba postopka odvzema pravice do pridobljenih sredstev zadrži izvrševanje pravice do pridobljenih sredstev.

(3) Po pravnomočnosti odločbe o odvzemu pravice do pridobljenih sredstev mora upravičenec vrniti morebitna že izplačana sredstva Skladu v 15 dneh.

250. člen (upravni spor)

V upravnem sporu ni mogoče izpodbijati odločbe, s katero je bilo odločeno o pravici do dodelitve sredstev Sklada drugim osebam, ampak le tisto odločbo ali njen del, s katerim je bilo odločeno o pravici tožnika.

6. Sredstva proračuna države za naloge varstva okolja

251. člen (poraba sredstev proračuna države za naloge varstva okolja)

(1) Sredstva proračuna države se, poleg financiranja državnih nalog varstva okolja po tem zakonu, porabljajo še za:

1. izvajanje posebnih oblik izobraževanja in ozaveščanja javnosti v zvezi z okoljem,
2. sofinanciranje programov nevladnim organizacijam, ki delujejo na področju varstva okolja in
3. financiranje drugih dejavnosti, kadar jih zaradi javnih koristi na področju varstva okolja zagotavlja država.

(2) Sredstva proračuna države se lahko porabljajo tudi za:

1. spodbujanje posegov v okolje, s katerimi se občutno zmanjšuje poraba snovi in energije ter preprečuje in zmanjšuje obremenjevanje okolja,
2. spodbujanje rabe obnovljivih virov energije, učinkovite rabe energije in soproizvodnje toplote in električne energije,
3. spodbujanje okolju prijazne proizvodnje in
4. sofinanciranje infrastrukture lokalnega pomena iz 257. člena tega zakona.

VII. OBVEZNE GOSPODARSKE JAVNE SLUŽBE VARSTVA OKOLJA

1. Obvezna državna gospodarska javna služba varstva okolja

252. člen (obvezne državne gospodarske javne službe varstva okolja)

(1) Obvezna državna gospodarska javna služba varstva okolja je sežiganje gorljivih komunalnih odpadkov po obdelavi mešanih komunalnih odpadkov, razen tistih, ki so namenjeni za predelavo v trdno gorivo.

(2) Vlada lahko predpiše, da je obvezna državna gospodarska javna služba varstva okolja tudi zbiranje, predelava ali odstranjevanje nevarnih in določenih vrst drugih odpadkov, kadar je to nujno za

preprečevanje ogrožanja človekovega zdravja, preprečevanja škodljivih vplivov na okolje, pa tega ni mogoče zagotoviti v okviru svobodne gospodarske pobude, ali za izvrševanje subsidiarne odgovornosti države.

(3) Vlada določi uporabnike in predpiše način izvajanja javne službe iz prvega in drugega odstavka tega člena, način oblikovanja in določanja cene, oskrbovalne standarde ter tehnične, vzdrževalne, organizacijske in druge ukrepe ter normative za opravljanje javnih služb iz prvega in drugega odstavka tega člena ter vrsto in način sporočanja podatkov ministrstvu.

(4) Izvajalec javne službe iz prvega in drugega odstavka tega člena mora brezplačno in v predpisanih rokih predložiti ministrstvu podatke v zvezi z opravljanjem javne službe, ki so določeni v predpisih iz prejšnjega odstavka. Izvajalec javne službe mora na zahtevo ministrstva predložiti tudi druge podatke, ki jih mora zbirati ministrstvo na podlagi določb tega zakona ali zaradi izvrševanja predpisov EU.

(5) Strokovni nadzor nad izvajalci gospodarskih javnih služb iz prvega in drugega odstavka tega člena opravlja ministrstvo, obsega pa zlasti:

1. nadzor nad gospodarjenjem z objekti in napravami, potrebnimi za izvajanje javne službe,
2. nadzor nad poslovanjem in
3. namenskost, učinkovitost in racionalnost uporabe proračunskih sredstev in sredstev, ki jih za storitve javne službe plačujejo uporabniki.

(6) Strokovni nadzor iz prejšnjega odstavka tega člena opravlja ministrstvo na podlagi podatkov iz četrtega odstavka tega člena, poleg teh pa lahko od izvajalca gospodarske javne službe zahteva pogodbo, listine in drugo dokumentacijo ter podatke, potrebne za izvajanje nadzora iz prejšnjega odstavka.

(7) Ministrstvo lahko na podlagi ugotovitev iz petega odstavka tega člena ukrepa v okviru ustanovitelskega ali koncesijskega razmerja do izvajalca javne službe.

(8) Če ministrstvo na podlagi strokovnega nadzora ugotovi, da izvajalec gospodarske javne službe pri njenem izvajanju krši predpise s področja varstva okolja ali koncesijsko pogodbo, o tem pisno obvesti pristojno inšpekcijo, ta pa opravi izredni inšpekcijski pregled, o tem pripravi poročilo in ga v 30 delovnih dneh od prejema obvestila pošlje ministrstvu. Če inšpekcija ob inšpekcijskem pregledu ugotovi kršitev predpisov, o svojih ukrepih nemudoma obvesti ministrstvo.

(9) Če se gospodarska javna služba iz prvega ali drugega odstavka tega člena izvaja na podlagi koncesijske pogodbe, lahko vlada, poleg primerov, ki jih za odvzem koncesije določa zakon, ki ureja gospodarske javne službe, odvzame koncesijo, če koncesionar ne ravna v skladu z izvršljivimi odločbami državnih organov, organov lokalnih skupnosti ali nosilcev javnih pooblastil, ali če pri izvajanju javne službe tako krši predpise oziroma pravila stroke in določila koncesijske pogodbe, da od njega ni več mogoče pričakovati pravnega in kakovostnega izvajanja javne službe.

2. Obvezne občinske gospodarske javne službe varstva okolja

253. člen

(obvezne lokalne gospodarske javne službe varstva okolja)

(1) Obvezne lokalne gospodarske javne službe varstva okolja so:

1. oskrba s pitno vodo,
2. odvajanje in čiščenje komunalne in padavinske odpadne vode,
3. zbiranje komunalnih odpadkov,
4. obdelava mešanih komunalnih odpadkov,
5. obdelava ločeno zbranih bioloških odpadkov iz gospodinjstev,

6. odlaganje ostankov obdelanih komunalnih odpadkov in izvajanje predpisanih ukrepov za obratovanje odlagališča po prenehanju odlaganja,
7. vzdrževanje in čiščenje javnih površin.

(2) Vlada za javne službe iz 1. do 6. točke prejšnjega odstavka predpiše:

1. vsebino javnih služb,
2. metodologijo za oblikovanje cene, oskrbovalne standarde, tehnične, vzdrževalne, organizacijske in druge ukrepe ter normative za opravljanje javnih služb,
3. uporabnike storitev javnih služb in njihove obveznosti.

(3) Občina za javno službo iz 7. točke prvega odstavka tega člena predpiše njeno vsebino in naloge, standarde in tehnične, vzdrževalne, organizacijske ter druge ukrepe in normative za njeno opravljanje ter način financiranja.

254. člen **(določanje cen in nadzor)**

(1) Vlada predpiše metodologijo iz 2. točke drugega odstavka prejšnjega člena tako, da določi zlasti:

1. način oblikovanja cene in njene sestavine,
2. upravičene in neupravičen stroške in merila za določitev njihove višine, na podlagi katerih se cena ali njene sestavine oblikujejo,
3. vrsto, višino in način upoštevanja prihodkov izvajalca javne službe, ki niso posledica izvajanja javne službe pri oblikovanju cene,
4. način upoštevanja najemnine za javno infrastrukturo in stopnje njene izkoriščenosti pri oblikovanju cene,
5. merske enote za merjenje količine opravljene storitve, obseg ali način opravljanja storitve glede na predpisani obseg ali način,
6. merila za subvencioniranje cene in
6. prihodke, ki se štejejo za prekomerne in način njihovega vračanja.

(2) Ceno storitev gospodarskih javnih služb iz prvega odstavka prejšnjega člena sprejme pristojni organ občine.

(3) Občina mora pred sprejemom odločitve iz prejšnjega odstavka ministrstvu poslati dokumentacijo, ki je bila podlaga za določitev predloga cene storitev gospodarskih javnih služb in njegovo obrazložitev.

(4) Ministrstvo najkasneje v 90 delovnih dneh od prejema predloga cene izda soglasje k predlogu cene, če ugotovi, da je oblikovana v skladu z metodologijo iz prvega odstavka tega člena.

(5) Občina lahko uveljavi ceno le na podlagi soglasja iz prejšnjega odstavka.

(6) Če ministrstvo soglasje odreče, zoper odločbo ni pritožbe, dovoljen pa je upravni spor.

255. člen **(predpis občine)**

(1) Občina predpiše ureditev javnih služb iz prvega in drugega odstavka 253. člena tega zakona ter njihovo izvajanje skladno z določbami tega zakona in s predpisi izdanimi na njegovi podlagi ter skladno s predpisi, ki urejajo gospodarske javne službe.

(2) V predpisu iz prejšnjega odstavka občina predpiše tudi nadzor nad izvajalci in uporabniki storitev javnih služb iz 1., 2. in 3. točke prvega odstavka 253. člena tega zakona tako, da je zagotovljen nadzor

nad izvajanjem predpisov, izdanih na podlagi predpisov iz 253. člena tega zakona in predpisov iz prvega odstavka tega člena, zlasti glede ločenega zbiranja komunalnih odpadkov, prepuščanja ločenih frakcij in mešanih komunalnih odpadkov ter plačila storitev.

256. člen **(nadzor nad izvajanjem strokovnih nalog)**

(1) Ministrstvo opravlja nadzor nad izvajanjem strokovno tehničnih, organizacijskih in razvojnih nalog, ki jih na področju gospodarskih javnih služb iz prvega odstavka 253. člena tega zakona v skladu z zakonom, ki ureja gospodarske javne službe, opravlja pristojni organ občine.

(2) Pristojni organ občine iz prejšnjega odstavka mora ministrstvu na njegovo zahtevo in v določenem roku posredovati podatke, ki se nanašajo na:

1. razvoj, načrtovanje in pospeševanje gospodarskih javnih služb,
2. investicijsko načrtovanje in gospodarjenje z objekti in napravami, potrebnimi za izvajanje gospodarskih javnih služb,
3. postopke podeljevanja posebnih ali izključnih pravic za izvajanje gospodarskih javnih služb,
4. strokovni nadzor nad izvajanjem gospodarskih javnih služb,
5. financiranje gospodarskih javnih služb,
6. določanje pogojev in dajanje soglasij k dovoljenjem za posege v prostor in okolje, če ti zadevajo infrastrukturne objekte in naprave gospodarskih javnih služb,
7. dajanje predpisanih dovoljenj za priključitev na infrastrukturne objekte in naprave gospodarskih javnih služb.

(3) Ministrstvo na podlagi podatkov iz prejšnjega odstavka nadzoruje, ali se v občini strokovno tehnične, organizacijske in razvojne naloge opravljajo tako, da je zagotovljeno, da:

1. je pravni režim gospodarske javne službe na posamezni dejavnosti vzpostavljen, ker je to nujno za zagotovitev javne koristi in je to v skladu z ustavnim načelom sorazmernosti;
2. so javne dobrine in storitve pod enakimi pogoji dostopne vsem uporabnikom;
3. pri načrtovanju, gradnji ali širjenju infrastrukture za dobavo dobrin in storitev niso uporabniki obravnavani neenakopravno zaradi njihove lokacije ali druge okoliščine, ki sama po sebi ne utemeljuje ekonomske ali tehnične neupravičenosti za njihovo priključitev na infrastrukturo;
4. so ukrepi, ki jih lahko na podlagi predpisa občine izvajalci uporabijo v razmerju do uporabnikov, sorazmerni;
5. je občina izbrala tisti način izvajanja gospodarske javne službe, ki ob enakih rezultatih zahteva najnižje vloške finančnih sredstev, pri čemer se upoštevajo tudi socialni cilji, ki jih z izbiro načina izvajanja gospodarske javne službe zasleduje država ali občina,
6. je občina izbrala tisti način izvajanja gospodarske javne službe, ki ob enakih stroških in rezultatih najmanj škoduje zdravju ljudi in okolja.

(4) Če ministrstvo v okviru nadzora iz prvega odstavka tega člena ugotovi, da niso izpolnjene zahteve iz prejšnjega odstavka, z odločbo naloži županu ukrepov za odpravo pomanjkljivosti in mu določi rok, v katerem mora ukrepe izvršiti ter o tem obvestiti ministrstvo.

(5) Rok iz prejšnjega odstavka začne teči od dneva pravnomočnosti odločbe.

(6) Če je v primeru iz četrtega odstavka tega člena za izvršitev posameznega ukrepa pristojen predstavniški organ občine, je župan dolžan v roku iz prejšnjega odstavka predlagati sprejetje ukrepa predstavniškemu organu in istočasno o tem obvestiti ministrstvo.

(7) Če župan ali predstavniški organ ne ravnata po določbah četrtega in šestega odstavka tega člena, ministrstvo predlaga vladi, naj ravna po 259. ali 260. členu tega zakona.

257. člen
(začasni predpis)

- (1) Če občina ne predpiše ureditve javnih služb iz prvega odstavka 253. člena tega zakona skladno z določbami tega zakona in s predpisi izdanimi na njegovi podlagi ter skladno s predpisi, ki urejajo gospodarske javne službe, ministrstvo pisno pozove župana in predstavniški organ občine, naj to storita.
- (2) V pozivu iz prejšnjega odstavka ministrstvo navede pravno podlago, iz katere izhaja obveznost iz prejšnjega odstavka tega člena, in določi rok, v katerem mora predpisati ureditev javnih služb.
- (3) Če občina v roku iz prejšnjega odstavka ne predpiše ureditve javnih služb skladno s prvim odstavkom tega člena, ministrstvo predlaga vladi, naj z uredbo začasno predpiše ureditev javnih služb v občini.
- (4) Uredba iz prejšnjega odstavka ima pravno naravo odloka občine. Vlada lahko v uredbi določi, da se začne uporabljati po preteku odložnega roka. Če občina sprejme predpis pred iztekom odložnega roka, uredba ne začne veljati. Uredba preneha veljati, ko občina po predhodni potrditvi vlade sprejme in uveljavi predpis iz prvega odstavka tega člena.
- (5) Če je za izvajanje javnih služb iz prvega odstavka 253. člena tega zakona potrebna gradnja infrastrukture, občina pa ni sprejela ustreznega prostorskega akta, ga sprejme država skladno z zakonom o urejanju prostora.
- (6) V primeru ustavnosodne presoje uredbe iz tretjega odstavka tega člena sodišče odloči v roku 90 delovnih dni od dneva vložitve zahteve občine za presojo.

258. člen
(začasno izvajanje)

- (1) Če občina ne zagotovi izvajanja javne službe iz prvega odstavka 253. člena tega zakona skladno z določbami tega zakona, s predpisi izdanimi na njegovi podlagi in skladno s predpisi, ki urejajo gospodarske javne službe, zagotovi njeno izvajanje vlada na območju občine in na njen račun.
- (2) Vlada zagotovi izvajanje javne službe iz prejšnjega odstavka s sklepom, ki se objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Sklep preneha veljati, ko občina zagotovi izvajanje javne službe in vlada objavi ugotovitveni sklep o tem v Uradnem listu Republike Slovenije.
- (3) Zoper sklep o določitvi načina izvajanja javne službe iz prejšnjega odstavka lahko občina začne upravni spor.
- (4) Sredstva za začasno izvajanje javne službe iz prvega odstavka tega člena se zagotovijo iz sredstev primerne porabe ali sredstev za sofinanciranje investicij po določbah zakona, ki ureja financiranje občin, na način, ki se določi v sklepu vlade iz drugega odstavka tega člena.

3. Skupne določbe

259. člen
(obveznost uporabe in dopustnost izjem)

(1) Uporabnik, ki je pravna oseba, samostojni podjetnik posameznik, posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, ali posameznik, mora uporabljati storitve in proizvode, ki so predmet javne službe iz 252. in 253. člena tega zakona, v skladu s predpisi, ki urejajo posamezno javno službo.

(2) Vlada lahko predpiše izjeme in obveznosti za določene uporabnike storitev javnih služb iz 1., 2. in 3. točke prvega odstavka 253. člena tega zakona.

(3) Vlada pri določanju izjem in obveznosti za določene uporabnike storitev javnih služb iz 1. in 2. točke prvega odstavka 253. člena tega zakona upošteva zlasti ekonomsko upravičenost in tehnično izvedljivost zagotavljanja storitev v okviru gospodarske javne službe.

(4) Vlada pri določanju izjem in obveznosti za določene uporabnike storitev javnih služb iz 3. točke prvega odstavka 253. člena tega zakona upošteva zlasti:

1. izvajanje zbiranja odpadkov v okviru razširjene odgovornosti proizvajalca,
2. omogočanje vračila odpadkov na podlagi sistema kavcij,
3. omogočanje zbiranja odpadkov v okviru humanitarnih, vzgojno-varstvenih in izobraževalnih organizacij ter v okviru nevladnih organizacij, če zbiranja odpadkov ne opravljajo kot dejavnost,
4. omogočanje oddajanja odpadkov zbiralcu, ki ni izvajalec javne službe, ali izvajalcu obdelave odpadkov.

(5) V primerih iz prejšnjega odstavka lahko vlada uporabniku predpiše posebne obveznosti, zlasti vodenje evidence o nastajanju in ravnanju z odpadki ter poročanje o nastalih odpadkih, ki so predmet tega člena, in ravnanju z njimi.

260. člen

(zagotavljanje infrastrukture gospodarskih javnih služb varstva okolja)

(1) Objekti in naprave za izvajanje javnih služb iz prvega odstavka 252. člena tega zakona so infrastruktura državnega pomena, ki jo zagotavlja država.

(2) Objekti in naprave, potrebni za izvajanje javnih služb iz prvega odstavka 253. člena tega zakona, so infrastruktura lokalnega pomena, ki jo zagotavlja občina.

(3) Vlada s predpisom iz drugega odstavka 253. člena tega zakona določi vrsto, obseg in tehnične lastnosti infrastrukture iz prejšnjega odstavka.

261. člen

(prostorske ureditve državnega pomena)

(1) Prostorske ureditve državnega pomena, ki se načrtujejo in umeščajo v prostor po predpisih o urejanju prostora, so:

1. objekti in naprave za izvajanje javnih služb iz prvega odstavka 252. člena tega zakona;
2. objekti in naprave za obdelavo mešanih komunalnih odpadkov in za obdelavo ločeno zbranih bioloških odpadkov iz gospodinjstev;
3. objekti in naprave za odlaganje ostankov predelave ali odstranjevanja komunalnih odpadkov.

VIII. ORGANIZACIJE NA PODROČJU VARSTVA OKOLJA

1. Svet za trajnostni razvoj in varstvo okolja

262. člen
(vloga, položaj in financiranje)

(1) Za presojanje politik na področju varstva okolja minister ustanovi Svet za trajnostni razvoj in varstvo okolja (v nadaljnjem besedilu: Svet) kot svoje posvetovalno telo.

(2) Svet ima štirinajst članov, ki jih imenuje minister za pet let z možnostjo ponovnega imenovanja. Član Sveta ne sme biti funkcionar ali uslužbenec državnih ali občinskih organov. Svet vodi predsednik Sveta, ki ga izmed sebe izvolijo člani Sveta.

(3) Šest članov Sveta je strokovnjakov za varstvo okolja, predlagajo pa jih skupaj Slovenska akademija znanosti in umetnosti ter univerze. Pri predlaganju kandidatov za člane Sveta mora biti zagotovljena enaka zastopanost naravoslovnih, tehničnih, biotehničnih, družboslovnih humanističnih in medicinskih ved. Štirje člani Sveta so predstavniki nevladnih okoljevarstvenih organizacij, predlagajo pa jih nevladne organizacije iz prvega odstavka 265. člena tega zakona. Štirje člani Sveta so predstavniki gospodarstva, predlagajo pa jih skupaj Gospodarska zbornica Slovenije, Trgovinska zbornica Slovenije, Obrtno-podjetniška zbornica Slovenije in Kmetijsko gozdarska zbornica Slovenije.

(4) Delovanje članov Sveta ni poklicno. Ministrstvo zagotavlja finančne in administrativno-tehnične možnosti za delovanje Sveta.

263. člen
(naloge Sveta)

(1) Svet je pri svojem delu neodvisen in samostojen, njegovo delo pa je javno.

(2) Svet obravnava in sprejema stališča ter daje mnenja in pobude ministru zlasti o:

1. stanju in trendih na področju varstva okolja in trajnostnega razvoja doma in v tujini,
2. strategijah, programih in načrtih na področju varstva okolja in trajnostnega razvoja,
3. zakonodajnem urejanju varstva okolja in trajnostnega razvoja,
4. delovanju države in občin v zvezi z varstvom okolja in trajnostnega razvoja,
5. posameznih perečih vprašanih obremenjevanja okolja in trajnostnega razvoja ter
6. pobudah javnosti.

2. Nvladne organizacije na področju varstva okolja, ki delujejo v javnem interesu

264. člen
(opredelitev)

(1) Status nevladne organizacije, ki na področju varstva okolja v Republiki Sloveniji deluje v javnem interesu (v nadaljnjem besedilu: nevladna organizacija), lahko pridobi društvo, ustanova ali zavod, če njegov ustanovitelj ni država, občina, druga oseba javnega prava ali politična stranka, in:

1. ima zadostno število članov, če gre za društvo, ali zaposlenih, če gre za zavod, ali zadosti premoženja, če gre za ustanovo,
2. je ustanovljen zaradi delovanja na področju varstva okolja,
3. je neodvisen od organov oblasti in političnih strank,
4. aktivno deluje na področju varstva okolja najmanj tri leta.

(2) Minister predpiše podrobnejše pogoje, ki jih mora izpolnjevati oseba iz prejšnjega odstavka, in merila za ugotavljanje njihovega izpolnjevanja.

265. člen
(določitev statusa)

(1) Ministrstvo z odločbo podeli status nevladne organizacije osebi iz prejšnjega člena, ki izpolnjuje predpisane pogoje.

(2) Vloga za pridobitev statusa mora vsebovati:

1. ustanovitveni akt osebe iz prejšnjega člena, ki prosi za podelitev statusa,
2. dokazilo o registraciji ali vpisu v sodni register,
3. poročilo o delu v zadnjih treh letih,
4. delovni program za tekoče leto,
5. sklep pristojnega organa osebe iz 1. točke tega odstavka, da se želi pridobiti status nevladne organizacije, in
6. druga dokazila, da izpolnjuje pogoje iz prejšnjega člena.

(3) Ministrstvo z odločbo status nevladne organizacije osebi iz prvega odstavka tega člena odvzame, če ta ne izpolnjuje več predpisanih pogojev ali na njeno zahtevo.

266. člen
(pravice nevladnih organizacij)

(1) Nevladne organizacije lahko sodelujejo v postopkih skladno z določbami tega zakona in so zastopane v Strokovnem svetu iz 50. člena in Svetu iz 262. člena tega zakona in v drugih oblikah delovanja na področju varstva okolja, če je tako določeno v tem zakonu ali na njegovi podlagi izdanemu izvršilnemu predpisu.

(2) Nevladne organizacije lahko sodelujejo pri izvajanju nalog ministrstva na področju varstva okolja tudi v drugih oblikah, zlasti tako da:

1. dajejo stališča o posameznih vprašanjih varstva okolja,
2. sodelujejo pri delu posvetovalnih teles ministrstva in
3. delujejo skupaj s predstavniki ministrstva ali vlade v delegacijah, ustanovljenih v zvezi s sodelovanjem na mednarodnih konferencah.

(3) Nevladne organizacije lahko svoje predstavnike v Strokovni svet iz 50. člena Svetu iz 262. člena tega zakona in druge oblike delovanja iz prvega odstavka tega člena predlagajo na podlagi javnega poziva, ki ga v svetovnem spletu in enem od dnevnih časopisov, ki pokrivajo celotno območje države, objavi minister.

IX. SPREMLJANJE OKOLJA IN INFORMACIJE O OKOLJU

1. Spremljanje okolja

267. člen
(monitoring okolja)

(1) V državi se izvaja monitoring naravnih pojavov, stanja okolja in onesnaževanja okolja.

- (2) Monitoring naravnih pojavov obsega spremljanje in nadzorovanje meteoroloških, hidroloških, erozijskih, geoloških, hidrogeoloških, seizmoloških, radioloških in drugih pojavov.
- (3) Monitoring stanja okolja obsega spremljanje in nadzorovanje kakovosti tal, voda, zraka in biotske raznovrstnosti.
- (4) Monitoring onesnaževanja okolja obsega spremljanje in nadzorovanje emisij v tla, vode in zrak, ter odpadkov.

268. člen **(naloge države in občine)**

- (1) Monitoring meteoroloških, hidroloških, oceanografskih, seizmoloških in radioloških pojavov se zagotavlja skladno z zakonom. Monitoring erozijskih, geoloških in hidrogeoloških pojavov (v nadaljnjem besedilu: geološki monitoring) zagotavlja ministrstvo v sodelovanju z ministrstvom, pristojnim za infrastrukturo.
- (2) Monitoring stanja okolja zagotavljajo pristojna ministrstva neposredno ali prek javnega pooblastila, ki se ga podeli javnemu zavodu, ustanovljenemu za izvajanje opazovanja teh pojavov, izbranemu na podlagi javnega razpisa, in sicer:
 - 1. za tla, vodo in zrak, vključno s hrupom in sevanji, razen ionizirajočih sevanj, ministrstvo,
 - 2. za sestavine biotske raznovrstnosti ministrstvo, pristojno za ohranjanje narave, v sodelovanju z ministrstvom, pristojnim za kmetijstvo in gozdarstvo.
- (3) V okviru nalog iz prejšnjega odstavka država zagotavlja tudi monitoring v primeru okoljske nesreče in monitoring emisij razpršenih virov onesnaževanja.
- (4) Občina lahko neposredno ali kot lokalno gospodarsko javno službo zagotavlja podrobnejši ali posebni monitoring stanja okolja, zbrane podatke pa mora brezplačno posredovati ministrstvu.
- (5) Ministri za področja iz drugega odstavka tega člena predpišejo zasnovo in predmet monitoringa stanja okolja in metodologijo za njegovo izvajanje.
- (6) V predpisih iz prejšnjega odstavka se predpiše tudi način rednega obveščanja javnosti o naravnih pojavih in stanju okolja.
- (7) Ministrstvo posreduje podatke monitoringa naravnih pojavov in monitoringa stanja okolja ministrstvu, pristojnemu za varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami.

269. člen **(projekcije toplogrednih plinov)**

- (1) Projekcije toplogrednih plinov zagotavlja ministrstvo neposredno ali prek javnega pooblastila, ki se ga podeli javnemu zavodu, usposobljenemu za izvajanje projekcij in izbranemu na podlagi javnega razpisa.
- (2) Projekcije toplogrednih plinov se izvajajo v skladu z Uredbo (EU) št. 525/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. maja 2013 o mehanizmu za spremljanje emisij toplogrednih plinov in poročanje o njih ter za sporočanje drugih informacij v zvezi s podnebnimi spremembami na nacionalni ravni in ravni Unije ter o razveljavitvi Sklepa št. 280/2004/ES (UL L št. 165, 18. 6. 2013, stran 13; v nadaljnjem besedilu: Uredba 525/2013).

270. člen
(geološki monitoring)

(1) Geološki monitoring obsega zlasti:

1. izvajanje geoloških raziskav državnega pomena,
2. nadzor in verifikacija drugih geoloških raziskav,
3. splošne geološke evidence in sestavo litosfere, vključno z geofizikalnimi lastnostmi,
4. plazljiva območja, erozijske in druge geološke procese, ki nastajajo v vrhnjih plasteh zemeljske skorje in vplivajo na njen razvoj in sestavo,
5. območja vodonosnikov, vodonosnih sistemov in vodnih teles podzemne vode,
6. zbiranje in posredovanje geoloških podatkov in dokumentacije v okviru geološkega informacijskega sistema.

(2) V okviru geološkega monitoringa se opravljajo tudi strokovne naloge, ki se nanašajo na:

1. izdelovanje geoloških, hidrogeoloških in geofizikalnih kart ter geološke dokumentacije,
2. pripravo evidenc podzemnih voda in s tem v zvezi strokovnih podlag za načrte upravljanja z vodami, podeljevanje vodnih pravic in varovanjem podzemnih voda v skladu s predpisi o upravljanju voda,
3. varstvo in zaščito pred geološkimi in drugimi nevarnostmi,
4. strokovne geološke podlage za namene podeljevanja rudarskih pravic in izdelovanja programov gospodarjenja z mineralnimi surovinami v skladu s predpisi o rudarstvu
5. zgodnje opozarjanje, preprečevanje in sanacijo,
6. varnost objektov in naprav,
7. geološki informacijski sistem, izmenjavo podatkov, vključno z mednarodno izmenjavo,
8. strokovne podlage za izdelavo prostorskih aktov in smotrno rabo prostora.
9. ugotavljanje geološke naravne dediščine in njeno ohranjanje.

(3) Minister v sodelovanju z ministrom, pristojnim za infrastrukturo, predpiše klasifikacijo erozijskih, geoloških in hidrogeoloških pojavov, ki so predmet monitoringa, zasnovo monitoringa in metodologijo za njegovo izvajanje.

271. člen
(izvajanje geološkega monitoringa)

(1) Geološki monitoring izvaja Geološki zavod Slovenije.

(2) Geološki monitoring se izvaja na podlagi desetletnega programa, razdelanega v dvoletnih načrtih.

(3) Program in načrte iz prejšnjega odstavka sprejmeta minister in minister, pristojen za infrastrukturo.

(4) Geološki zavod Slovenije v okviru izvajanja geološkega monitoringa vzpostavlja in vodi zbirke geoloških, hidrogeoloških in geofizikalnih podatkov, ki so del infrastrukture za prostorske informacije v skladu z zakonom.

(5) Sredstva za izvajanje geološkega monitoring se zagotavljajo v okviru proračuna ministrstva in ministrstva, pristojnega za infrastrukturo.

272. člen
(pridobivanje geoloških informacij iz drugih virov)

(1) Pravna ali fizična oseba, ki namerava zaradi gradnje objekta ali drugega posega v okolje izvesti geološke, hidrogeološke ali geofizikalne raziskave, mora svojo namero pisno prijaviti Geološkemu zavodu Slovenije in mu najkasneje v treh mesecih po zaključku raziskav rezultate brezplačno posredovati.

(2) Rezultati geološkega, hidrogeološkega in geofizikalnega raziskovanja iz prejšnjega odstavka obsegajo podatke o geosferi, vključno s popisom gradbenih jam ali vrtin.

(3) Podatki iz prejšnjega odstavka se lahko uporabljajo za izdelavo osnovnih in tematskih geoloških kart in so sestavni del geološke informacijskega sistema.

(4) Minister v soglasju z ministrom, pristojnim za infrastrukturo, določi vrste podatkov, ki jih morajo Geološkemu zavodu Slovenije posredovati osebe iz prvega odstavka tega člena, ter način za posredovanje teh podatkov.

273. člen **(omejitev ali odvzem lastninske pravice zaradi izvajanja monitoringa)**

(1) Lastnica ali lastnik (v nadaljnjem besedilu: lastnik) ali druga posestnica ali posestnik (v nadaljnjem besedilu: posestnik) zemljišča je zaradi izvajanja monitoringa naravnih pojavov ali stanja okolja dolžan dopustiti postavitve in obratovanje objektov ali merilnih naprav, izkopna ali vrtalna dela, poskusna črpanja, odvzem vzorcev tal ali rastlin ter druga za izvedbo monitoringa potrebna dela.

(2) Izvajalec monitoringa mora pri izvajanju del iz prejšnjega odstavka v čim manjši meri vplivati na rabo in stanje zemljišča, po opravljenih delih pa vzpostaviti prejšnje stanje zemljišča.

(3) Lastnik ali drug posestnik zemljišča zaradi izkopnih ali vrtalnih del, poskusnega črpanja, odvzema vzorcev tal ali rastlin ter drugih za izvedbo monitoringa potrebnih del nima pravice do odškodnine, razen za zmanjšano vrednost zemljišča, če vzpostavitev prejšnjega stanja ni mogoča.

(4) Če je uporaba zemljišča zaradi omejitev iz prejšnjega odstavka trajno onemogočena, ima lastnik tega zemljišča pravico do odškodnine ali nadomestila v naravi, ki se določi ob smiselni uporabi predpisov, ki urejajo razlastitev.

(5) Če postavitve objekta ali merilne naprave, potrebne za izvajanje monitoringa drugače ni mogoča, se lastninska pravica na zemljišču lahko odvzame ali omeji skladno s predpisi, ki urejajo razlastitev in omejitev lastninske pravice.

274. člen **(obratovalni monitoring)**

(1) Povzročitelj obremenitve mora pri opravljanju svoje dejavnosti zagotavljati monitoring vplivov svojega delovanja na okolje (v nadaljnjem besedilu: obratovalni monitoring).

(2) Obratovalni monitoring obsega:

1. monitoring onesnaževanja okolja,
2. monitoring stanja okolja, če oseba iz prejšnjega odstavka s svojimi emisijami neposredno povzroča spremembo stanja okolja,
3. monitoring zaradi zmanjševanja tveganja za okolje in
4. monitoring naravnih pojavov, če oseba iz prejšnjega odstavka s svojo dejavnostjo neposredno vpliva nanje.

(3) Oseba iz prvega odstavka tega člena mora podatke obratovalnega monitoringa sporočati ministrstvu, javnosti in občini, na območju katere oseba obratuje.

(4) Povzročitelj obremenitve mora zaradi izvajanja monitoringa dopustiti vstop v poslovne ali druge prostore osebi, ki je vpisana v register iz 278.člena tega zakona.

(5) Minister predpiše vrste emisij, standardov kakovosti okolja in naravnih pojavov, ki so predmet obratovalnega monitoringa, metodologijo njegovega izvajanja in način, vrsto ter obliko sporočanja podatkov ministrstvu, javnosti in občini.

(6) Ne glede na določbe prejšnjega odstavka, se za določitev obratovalnega monitoringa za napravo iz 85. člena tega zakona uporablja obseg in metodologija obratovalnega monitoringa iz zaključkov o BAT, razen če bi se s tem zmanjšala dosežena raven varstva okolja.

275. člen **(izvajanje obratovalnega monitoringa)**

(1) Obratovalni monitoring lahko izvaja le pravna oseba ali samostojni podjetnik posameznik, ki ima pooblastilo ministrstva in je vpisana v register iz 278. člena tega zakona.

(2) Oseba iz prejšnjega odstavka pridobi pooblastilo za izvajanje obratovalnega monitoringa z odločbo, če izpolnjuje naslednje pogoje:

1. mora biti registrirana za opravljanje dejavnosti tehničnega svetovanja ali tehničnega preizkušanja in analiziranja,
2. mora razpolagati z opremo za izvajanje obratovalnega monitoringa,
3. mora biti usposobljena za izvajanje obratovalnega monitoringa,
4. ne sme biti v stečajnem postopku in
5. zadnjih pet let ne sme biti pravnomočno kaznovana zaradi gospodarskega kaznivega dejanja.

(3) Šteje se, da je pogoj iz 3. točke prejšnjega odstavka izpolnjen, če ima oseba iz prejšnjega odstavka predpisano akreditacijo ali izpolnjuje druge predpisane tehnične pogoje za izvajanje obratovalnega monitoringa.

(4) Pooblastilo iz drugega odstavka tega člena velja šest let od dneva njegove pravnomočnosti in se ga lahko podaljša, če oseba še izpolnjuje predpisane pogoje.

(5) Ministrstvo vpiše osebo iz drugega odstavka tega člena v register iz 278. člena tega zakona, na podlagi pravnomošne odločbe iz drugega odstavka tega člena.

(6) Oseba, ki je upravičena izvajati obratovalni monitoring v drugi državi članici, lahko izvaja obratovalni monitoring na podlagi overjene kopije akta, ki ji ga je za izvajanje obratovalnega monitoringa izdal pristojni organ države članice, ministrstvo pa jo vpiše v register iz prejšnjega odstavka.

(7) Minister s predpisom določi opremo in vrsto akreditacije ali druge tehnične pogoje, ki jih mora izpolnjevati oseba iz tretjega odstavka tega člena.

276. člen **(preverjanje kakovosti monitoringa)**

(1) Preverjanje kakovosti izvajanja monitoringa iz 268., 270. in 274. člena zagotavlja ministrstvo.

(2) Preverjanje iz prejšnjega odstavka se zagotavlja zlasti s tem, da ministrstvo:

1. zahteva občasno ali redno sodelovanje izvajalcev monitoringa v programih preskušanja njihove strokovne usposobljenosti,

2. analizira rezultate sodelovanja posameznih izvajalcev monitoringa v programih preskušanja njihove strokovne usposobljenosti,
3. spodbuja in organizira preko usposobljenih organizacij izvajanje programov preizkušanja strokovne usposobljenosti za izvajalce monitoringa,
4. analizira poročila o izvajanju monitoringa in
5. organizira, naroča ali samo izvede naključne meritve parametrov monitoringa in rezultate primerja s podatki iz poročil o monitoringu.

277. člen **(odvzem pooblastila)**

- (1) Ministrstvo z odločbo pooblastilo za izvajanje obratovalnega monitoringa odvzame, če:
1. pooblaščen oseba to sama zahteva,
 2. pooblaščen oseba ne izpolnjuje več predpisanih pogojev,
 3. so bile s kontrolnim monitoringom iz 300. člena tega zakona več kot enkrat ugotovljene nepravilnosti pri izvajanju obratovalnega monitoringa ali
 4. je ob preverjanju kakovosti monitoringa iz 4. in 5. točke drugega odstavka prejšnjega člena ugotovilo takšne kršitve, zaradi katerih obstaja utemeljen dvom o usposobljenosti izvajalca obratovalnega monitoringa.
- (2) Ministrstvo izda odločbo o izbrisu iz registra osebi iz šestega odstavka 275. člena tega zakona, če:
1. to sama zahteva,
 2. ni več upravičena izvajati obratovalni monitoring v drugi državi članici,
 3. so izpolnjeni razlogi iz 3. ali 4. točke prejšnjega odstavka.
- (3) Oseba iz prvega ali drugega odstavka tega člena ne sme izvajati obratovalnega monitoringa z dnem dokončnosti odločbe o odvzemu pooblastila ali izbrisu iz registra, ministrstvo pa jo izbriše iz registra z dnem pravnomočnosti odločbe o odvzemu pooblastila ali izbrisu iz evidence izvajalcev obratovalnega monitoringa.
- (4) V primeru upravnega spora mora sodišče odločiti v treh mesecih od vložitve tožbe, o pritožbi ali reviziji pa v enem mesecu od vložitve pritožbe oziroma revizije.
- (5) Oseba, ki je bila izbrisana iz registra zaradi razlogov iz 2., 3. ali 4. točke prvega odstavka tega člena ali 2. točke drugega odstavka tega člena, ne more biti vanjo ponovno vpisana v obdobju šestih let od dneva izbrisa.
- (6) V predpisu iz sedmega odstavka 275. člena tega zakona lahko minister določi tudi podrobnejše razloge za odvzem pooblastila za izvajanje obratovalnega monitoringa.

2. Register varstva okolja

278. člen **(register varstva okolja)**

- (1) Ministrstvo zaradi izvajanja nalog in postopkov po tem zakonu vodi in vzdržuje register varstva okolja (v nadaljnjem besedilu: register), ki vsebuje evidenco:
1. oseb, ki imajo okoljevarstveno dovoljenje skladno s tem zakonom,
 2. oseb, ki imajo dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov skladno s tem zakonom,
 3. oseb, ki imajo pooblastila za opravljanje dejavnosti varstva okolja skladno s tem zakonom,
 4. oseb, ki morajo biti za opravljanje dejavnosti vpisane v evidenco skladno s tem zakonom,

5. EMAS organizacij,
6. upravljavcev naprav ali izvajalcev dejavnosti, ki morajo svojo napravo ali dejavnost prijaviti ministrstvu,
7. evidenco oseb, ki so izdelale okoljsko poročilo ali poročilo o vplivih na okolje,
8. v preteklosti onesnaženih območij,
9. izvajalcev gospodarskih javnih služb varstva okolja in
10. nevladnih organizacij iz 265. člena tega zakona.

(2) Evidenca oseb, ki imajo okoljevarstveno dovoljenje, vsebuje zlasti:

1. osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča, ali firmo in sedež osebe,
2. vrsto in obseg obremenjevanja okolja, ki ga oseba povzroča s svojo dejavnostjo, in
3. podatke o izdanem okoljevarstvenem dovoljenju.

(3) Evidenca oseb, ki imajo dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov, vsebuje zlasti:

1. osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča, ali firmo in sedež osebe,
2. vrsto in obseg obremenjevanja okolja, ki ga oseba povzroča s svojo dejavnostjo, in
3. podatke o izdanem okoljevarstvenem dovoljenju.

(4) Evidenca oseb, ki imajo pooblastila za opravljanje dejavnosti varstva okolja, vsebuje zlasti:

1. osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča, ali firmo in sedež osebe,
2. vrsto in obseg dejavnosti varstva okolja, za katero ima oseba pooblastilo ali potrdilo, in
3. podatke o izdanem pooblastilu.

(5) Evidenca oseb, ki morajo biti za opravljanje dejavnosti vpisane v evidenco, vsebuje zlasti:

1. osebno ime in naslov stalnega ali začasnega prebivališča, ali firmo in sedež osebe,
2. vrsto in obseg dejavnosti, in
3. evidenčno številko.

(6) Evidenca EMAS vsebuje zlasti:

1. firmo in sedež organizacije in
2. datum ter obseg vključitve in registrsko številko.

(7) Evidenca upravljavcev naprav in obratov ter izvajalcev dejavnosti, ki morajo svojo napravo, obrat ali dejavnost prijaviti ministrstvu, vsebuje zlasti:

1. firmo in sedež upravljavca naprave ali obrata ter kraj naprave ali obrata in izvajalca dejavnosti,
2. opis naprave ali obrata in dejavnosti, ki v njej poteka, ali opis dejavnosti, ki se opravlja, in
3. druge podatke, določene v predpisu iz 23., 24., 27. in 30. člena tega zakona.

(8) Evidenca oseb, ki so izdelale okoljsko poročilo ali poročilo o vplivih na okolje, vsebuje zlasti:

1. firmo in sedež osebe,
2. naslov poročila in datum njegove izdelave ter
3. pripravljavec plana ali nosilec posega, ki je zagotovil izdelavo poročila.

(9) Evidenca v preteklosti onesnaženih območij vsebuje zlasti podatke o:

1. zavezancu za izvedbo sanacije,
2. zemljiški parceli ali geografskih koordinatah;
3. vrsti in količini odpadkov ali nevarnih snovi, za katere je ugotovljeno, da se nahajajo na bivšem odlagališču odpadkov, bivšem industrijskem območju ali v onesnaženih podzemnih jamah;
4. načinu sanacije,
5. podatke, dokazila in rezultate raziskav, na podlagi katerih je območje uvrščeno v onesnaženo območje;
6. zaključku sanacije;
7. druge podatke o onesnaženem območju.

(10) Evidenca izvajalcev gospodarskih javnih služb varstva okolja vsebuje zlasti:

1. firmo in sedež osebe in

2. način, vrsto, obseg in območje izvajanja gospodarske javne službe.

(11) Evidenca nevladnih organizacij iz 265. člena tega zakona vsebuje zlasti:

1. ime nevladne organizacije,
2. sedež in naslov ter
3. dejavnost nevladne organizacije.

(12) Evidenca o pooblaščenih varstva okolja vsebuje zlasti podatke o:

1. upravljavcu naprave, kjer je pooblaščenec varstva okolja zaposlen ali najet,
2. sebnem imenu in kontaktnih podatkih ter
3. izobrazbi.

(13) Če je oseba iz prejšnjih odstavkov fizična oseba, se v evidenco vpišejo ime in priimek, enotna matična številka občana in stalno oziroma začasno prebivališče. Upravljavec centralnega registra prebivalstva mora fizični osebi, ki na območju Republike Slovenije nima stalnega oziroma začasnega prebivališča na zahtevo ministrstva določiti enotno matično številko občana zaradi vpisa v evidenco.

(14) Če je oseba iz prejšnjih odstavkov pravna oseba ali samostojni pojetnik posameznik, se v evidenco vpišejo firma oziroma ime, sedež in poslovni naslov, na katerega se tej osebi vročajo pisemske pošiljke, enolična identifikacijska številka, ki jo določi upravljavec poslovnega registra. Upravljavec poslovnega registra mora pravno osebo, ki potrebuje enolično identifikacijsko številko za vpis v evidenco, na zahtevo ministrstva vpisati v poslovni register, tudi če po splošnih pravilih zakona, ki ureja poslovni register, ta pravna oseba ne izpolnjuje pogojev za vpis v ta register.

(15) Določbe dvanajstega in trinajstega odstavka tega člena se uporabljajo tudi za pravnega naslednika teh oseb.

(16) Podatki, vpisani v evidenco iz devetega odstavka tega člena, se lahko uporabljajo samo za namen izvedbe programa sanacije, po zaključku sanacije pa se hranijo trajno, razen podatkov o zavezancih, ki se izbrišejo.

(17) Osebni podatki iz prejšnjega odstavka se po 20 letih arhivirajo v skladu s predpisi o arhivskem gradivu in arhivih.

(18) Pristojni organ občine mora ministrstvu sporočiti podatke o izvajalcih lokalnih gospodarskih javnih služb varstva okolja, ki so potrebni za vodenje in vzdrževanje evidence.

(19) Podatki iz registra so javni, razen podatkov o fizičnih osebah iz devetega odstavka tega člena.

(20) Ministrstvo vpiše osebo iz 1., 2., 3., 5, 6 in 10. točke prvega odstavka tega člena v evidenco na podlagi pravnomočne odločbe iz 48. člena, 90. člena, 101. člena, 109., 139. člena, 191. člena in 265. člena tega zakona.

(21) Ministrstvo osebo iz prejšnjega odstavka izbriše iz evidence na podlagi pravnomočne odločbe o odvzemu, odpravi, razveljavitvi ali prenehanju veljavnosti odločb iz prejšnjega odstavka.

(22) Vlada v predpisih iz 23., 24., 27. in 30. člena lahko določi tudi druge podatke, ki jih morajo osebe iz drugega do enajstega odstavka tega člena posredovati ministrstvu za vpis v evidenco iz teh odstavkov.

3. Informacijski sistem okolja

279. člen

(informacijski sistem okolja)

(1) Za opravljanje nalog države na področju varstva okolja, vključno s seznanjanjem javnosti z okoljskimi podatki, ministrstvo zagotavlja vodenje in vzdrževanje informacijskega sistema okolja.

(2) Informacijski sistem iz prejšnjega odstavka vsebuje zlasti podatke o:

1. stanju okolja in njegovih delov,
2. naravnih pojavih,
3. naravnih vrednotah,
4. območjih, ki so s predpisi s področja varstva okolja, ohranjanja narave in varstva ter rabe naravnih dobrin določena kot ogrožena, varovana ali zavarovana,
5. vplivih onesnaženosti okolja na zdravje prebivalstva,
6. emisijah in njihovih virih,
7. odpadkih in ravnanju z njimi,
8. nevarnih snoveh,
9. rabi naravnih dobrin,
10. okoljskih nesrečah,
11. objektih in napravah, namenjenih varstvu okolja,
12. povzročiteljih obremenjevanja okolja,
13. izvajalcih gospodarskih javnih služb varstva okolja, in drugih osebah, ki se ukvarjajo z varstvom okolja,
14. izvajalcih javnih služb ohranjanja narave in urejanja voda,
15. nevladnih organizacijah na področju varstva okolja in ohranjanja narave,
16. javnih finančnih sredstvih, porabljenih za varstvo okolja in ohranjanje narave,
17. predpisih, standardih in normativih varstva okolja ter stanju tehnike in tehnologije in
18. drugih zadevah, pomembnih za vrednotenje trajnostnega razvoja.

(3) Informacijski sistem iz prvega odstavka vsebuje tudi:

1. programe in strategije, sprejete na podlagi tega zakona,
2. okoljska izhodišča,
3. poročilo o okolju,
4. podatke ali povzetke podatkov monitoringa okolja,
5. zaključke o BAT,
6. okoljevarstvena soglasja, okoljevarstvena dovoljenja in dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, razen podatkov, ki po predpisih niso dostopni javnosti, ali navedbo organa, pri katerem je soglasja ali dovoljenja mogoče dobiti,
7. okoljska poročila in poročila o vplivih na okolje ali navedbo organa, pri katerem je poročila mogoče dobiti, in
8. predpise občin, ki se nanašajo na okolje, pa niso objavljeni v Uradnem listu Republike Slovenije.

(4) Občina mora ministrstvu v elektronski obliki posredovati besedilo predpisa iz 8. točke prejšnjega odstavka.

(5) Viri podatkov iz prejšnjega odstavka so poleg podatkov, pridobljenih na podlagi tega zakona, tudi podatki, ki se nanašajo na okolje iz državne statistike, katastrov, javnih knjig, registrov, evidenc in drugih baz, vzpostavljenih pri državnih organih in organih občin ter drugih organizacijah na podlagi zakona.

(6) Nosilci baz podatkov iz prejšnjega odstavka so dolžni ministrstvu tekoče pošiljati podatke, ki jih ta zahteva za potrebe delovanja informacijskega sistema varstva okolja.

(4) Podatki iz drugega odstavka tega člena se štejejo za uradne podatke.

(6) Podatki informacijskega sistema so javni, ministrstvo pa v skladu z zakonom, ki ureja dostop do informacij javnega značaja zagotovi njihovo dostopnost na svetovnem spletu.

280. člen
(informacijski sistem o ravnanju z odpadki)

- (1) Za zagotavljanje sledljivosti pošiljk odpadkov ter spremljanje nastajanja odpadkov in ravnanja z njimi ministrstvo vodi in vzdržuje informacijski sistem o ravnanju z odpadki kot poseben del informacijskega sistema okolja iz prejšnjega odstavka.
- (2) Informacijski sistem o ravnanju z odpadki zagotavlja uporabnikom elektronsko podporo pri izpolnjevanju in potrjevanju evidenčnih listov ter za poročanje v skladu s predpisi, ki urejajo odpadke.
- (3) Informacijski sistem iz prejšnjega odstavka vsebuje za posameznega izvirnega povzročitelja odpadkov, osebo, ki odpadke zbira in osebo, ki odpadke obdeluje, podatke o:
1. osebnem imenu in naslovu oziroma firmi ali sedežu, dejavnosti in matični številki,
 2. pošiljkah odpadkov,
 3. nastalih odpadkih in ravnanju z njimi ter
 4. vrsti, kraju in zmogljivosti zbirnega centra in naprave za obdelavo odpadkov.
- (4) Dostop do podatkov v informacijskem sistemu imajo ministrstvo, organi, pristojni za nadzor v skladu z določbami 285. člena tega zakona in organ, pristojen za statistiko.
- (5) Podatke iz tretjega odstavka tega člena uporablja ministrstvo za zagotavljanje sledljivosti pošiljk odpadkov, spremljanje nastajanja, zbiranja in obdelave odpadkov, za nadzor nad ravnanjem z odpadki in za izpolnjevanje poročevalskih obveznosti do EU.
- (6) Podatke iz 1. in 2. točke tretjega odstavka tega člena uporabljajo pristojna inšpekcija in drugi organi, pristojni za nadzor pošiljanja odpadkov v skladu s predpisi, ki urejajo pošiljanje odpadkov.
- (7) Podatke iz 2. in 3. točke tretjega odstavka tega člena uporablja tudi organ, pristojen za statistiko, za potrebe statistike in priprave statističnih poročil v skladu z zakonom, ki ureja statistiko.
- (8) Ministrstvo registrira zbiralca odpadkov kot uporabnika informacijskega sistema ob vpisu v register zbiralcev odpadkov iz 278. člena tega zakona, in izvajalca obdelave pa po pravnomočnosti okoljevarstvenega dovoljenja, pridobljenega v skladu s tem zakonom.
- (9) Ministrstvo registrira izvirnega povzročitelja odpadkov kot uporabnika informacijskega sistema, če ta to pisno zahteva.
- (10) Dostop do podatkov, ki se nanašajo nanj, ima kot uporabnik informacijskega sistema tudi oseba iz tretjega odstavka tega člena.
- (11) Ministrstvo osebo iz prejšnjega odstavka registrira za vnos podatkov v informacijski sistem in dostop do njih.
- (12) Podatki informacijskega sistema o ravnanju z odpadki niso javni.
- (13) Vlada v predpisu iz četrtega odstavka 30. člena tega zakona lahko podrobneje predpiše obveznosti uporabnika glede vnašanja in dostopa do podatkov v informacijski sistem o ravnanju z odpadki, in njegovo registracijo.

4. Obveščanje javnosti o okoljskih podatkih

281. člen
(poročilo o okolju)

- (1) Ministrstvo v sodelovanju z drugimi ministrstvi najmanj vsako četrto leto pripravi poročilo o okolju v Republiki Sloveniji.
- (2) Poročilo iz prejšnjega odstavka sprejme vlada in ga posreduje Državnemu zboru.
- (3) Ministrstvo vsako drugo leto pripravi tudi poročilo o okolju ali njegovih posameznih delih, ki je sestavljeno iz kazalcev stanja okolja.
- (4) Poročila iz prejšnjih odstavkov ministrstvo objavi tako, da so dostopna javnosti.
- (5) Poročilo o stanju okolja najmanj vsako četrto leto za svoje območje pripravi in javno objavi tudi mestna občina, lahko pa tudi občina ali širša samoupravna lokalna skupnost ob smiselni uporabi določb 282. člena tega zakona.

282. člen
(vsebina poročila o okolju)

Poročilo iz prvega odstavka prejšnjega člena vsebuje zlasti podatke o:

1. naravnih pojavih, stanju okolja in onesnaževanju okolja,
2. biotski raznovrstnosti in naravnih vrednotah,
3. ogroženih, varovanih in zavarovanih območjih po tem zakonu in predpisih o varstvu in rabi naravnih dobrin,
4. dolgoročnih trendih in spremembah okolja,
5. vrednotenju stanja okolja, njegovih delov in njihove ogroženosti,
6. vplivu posameznih sektorjev na stanje okolja, zlasti kmetijstva, ribištva, gozdarstva, energetike, prometa, industrije, turizma in rabe naravnih virov, vključno z oceno vključevanja zahtev varstva okolja v politike razvoja posameznih sektorjev,
7. vplivih onesnaženosti okolja na zdravje prebivalstva,
8. izvajanju programov in strategij, sprejetih na podlagi tega zakona,
9. virih in porabi sredstev za izvajanje politik varstva okolja,
10. izvajanju javnih služb varstva okolja, ohranjanja narave in urejanja voda,
11. izobraževanju, obveščanju in sodelovanju javnosti na področju varstva okolja,
12. pomembnih mednarodnih dogajanjih na področju varstva okolja in
13. drugih podatkih, pomembnih za varstvo okolja.

283. člen
(poročanje EU o okoljskih podatkih)

- (1) Ministrstvo posreduje in izmenjuje okoljske podatke s pristojnimi organi in organizacijami EU na način in v rokih, določenih v predpisih EU.
- (2) Ministrstvo zagotavlja nacionalni sistem evidenc toplogrednih plinov in poroča o njih v skladu z Uredbo 525/2013.
- (3) Podatki iz prejšnjega odstavka so del informacijskega sistema okolja iz 279. člena tega zakona.

5. Dostop do okoljskih podatkov

284. člen
(dostop do okoljskih podatkov)

(1) Državni organi, organi občin, javne agencije, javni skladi in druge osebe javnega prava, nosilci javnih pooblastil in izvajalci javnih služb morajo vsem zainteresiranim osebam omogočiti dostop do okoljskih podatkov, če to določa ta zakon in predpisi, ki urejajo dostop javnosti do informacij javnega značaja.

(2) Okoljski podatek je zlasti podatek o:

1. stanju okolja in njegovih delov,
2. naravnih pojavih,
3. naravnih dobrinah (naravnem javnem dobru, naravnih vrednotah in biološki raznovrstnosti, vključno z gensko spremenjenimi organizmi, ter naravnih virih),
4. emisijah, odpadkih in nevarnih snoveh, vključno z informacijami o obremenjevanju okolja, ki ga povzročajo, in okoljskih nesrečah,
5. dejavnostih, vključno s postopki državnih organov, občinskih organov in drugih oseb javnega prava, izvajalcev javnih služb in nosilcev javnih pooblastil, ki se nanašajo na sprejemanje z varstvom okolja povezanih splošnih in konkretnih pravnih aktov ali sprejemanje strategij, planov, programov, sporazumov, okoljskih izhodišč in poročil, vodenje registrov in evidenc, vključno s temi akti, registri in evidencami,
6. skupnih naložbah iz 226. člena tega zakona,
7. ekonomskih analizah in ocenah, uporabljenih pri sprejemanju ukrepov iz prejšnje točke,
8. zdravstvenem stanju, varnosti in življenjskih razmerah ljudi, vključno s podatki o onesnaženosti prehranjevalnih verig, ter stanju objektov kulturne dediščine, če nanje vpliva ali bi lahko vplivalo obremenjenost okolja, ali z njimi povezani dejavniki ali postopki in dejavnosti iz 4. točke tega odstavka, in
9. varnostnih ukrepov za preprečevanje večje nesreče, ki jih mora izvesti upravljavec obrata.

(3) Ne glede na določbe predpisov iz prvega odstavka tega člena o izjemah glede dostopa do informacij javnega značaja, so okoljski podatki, ki se nanašajo na emisije in odpadke, tega zakona, javni.

(4) Če varnostno poročilo iz nevarne snovi v obratu in varnostno poročilo iz tretjega odstavka 18. člena prejšnjega odstavka vsebuje podatke, ki niso javni po predpisih o dostopu do informacij javnega značaja, je povzročitelj tveganja dolžan pripraviti varnostno poročilo tako, da iz njega izključi podatke, ki niso javni.

(5) Organi in organizacije iz prvega odstavka tega člena lahko okoljski podatek, pridobljen na prostovoljni osnovi in brez pravne obveznosti, posredujejo javnosti le ob pisnem soglasju osebe, ki je podatek dala, razen, če gre za podatek o emisijah.

X. NADZOR

1. Nadzor

285. člen
(inšpekcijski in carinski nadzor)

(1) Nadzor nad izvajanjem določb tega zakona in na njegovi podlagi izdanih predpisov ter upravnih aktov opravlja inšpekcija, pristojna za varstvo okolja.

(2) Poleg inšpekcije iz prejšnjega odstavka opravljajo nadzor nad izvajanjem predpisov, izdanih na podlagi tega zakona, tudi inšpekcije, pristojne za ohranjanje narave, rudarstvo, kemikalije, kmetijstvo, prehrano, gozdarstvo, lovstvo in ribištvo, veterino, varstvo pri delu, varstvo pred naravnimi in drugimi nesrečami, trg, zdravje in carinski organi, v okviru teh predpisov in vsaka v skladu s svojimi pristojnostmi.

(3) Nadzor nad izvajanjem predpisov in upravnih aktov, ki jih je po tem zakonu pristojna izdajati občina, izvaja občinska inšpekcija

(4) Naloge inšpekcijskega nadzora, ki so po tem zakonu v pristojnosti države, opravljajo inšpektorice ali inšpektorji (v nadaljnjem besedilu: inšpektorji) skladno s tem zakonom in z zakonom, ki ureja inšpekcijski nadzor.

2. Načrtovanje inšpekcijskega nadzora

286. člen (načrt nadzora)

(1) Inšpekcija iz prvega odstavka 285. člena tega zakona je dolžna z namenom načrtovanja rednih inšpekcijskih pregledov sprejeti, redno preverjati in po potrebi spremeniti načrt inšpekcijskega nadzora.

(2) Načrt inšpekcijskega nadzora obsega zlasti:

1. nadzor nad napravami iz 85. člena tega zakona,
2. nadzor nad drugimi napravami iz 99. člena tega zakona, ki morajo imeti okoljevarstveno dovoljenje,
3. nadzor nad obrati iz 105. člena tega zakona,
4. nadzor nad osebami, ki imajo okoljevarstveno dovoljenje za opravljanje dejavnosti iz 30. člena tega zakona ali morajo biti registrirane v skladu z 23. in 30. členom tega zakona, in
5. nadzor nad osebami, ki imajo pooblastilo za opravljanje dejavnosti iz 275. člena tega zakona,
6. nadzor nad napravami iz 191. člena tega zakona.

(3) Načrt nadzora se pripravi za obdobje treh let in vključuje določitev obdobji in časovnega presledka med rednimi inšpekcijskimi pregledi naprav in obratov oziroma zavezancev na kraju delovanja.

(4) Inšpekcija mora načrte iz drugega odstavka tega člena redno preverjati in po potrebi spremeniti.

287. člen (načrt nadzora za naprave iz 85. člena tega zakona)

(1) Načrt nadzora nad napravami iz 85. člena vsebuje zlasti:

1. splošno oceno pomembnih okoljskih vprašanj, povezanih z inšpekcijskim nadzorom,
2. geografsko območje, ki ga zajema okoljski inšpekcijski načrt,
- seznam naprav,
3. postopke za pripravo programov za redne okoljske inšpekcijske preglede,
4. postopke za izredne okoljske inšpekcijske preglede in
5. po potrebi opredelitev sodelovanja z organi iz drugega odstavka 285. člena.

(2) Načrtovanje časovnega presledka med dvema pregledoma na kraju samem temelji na sistematičnem ocenjevanju okoljskih tveganj ter ne sme presegati enega leta za najnevarnejše naprave in treh let za najmanj nevarne.

(3) Pri sistematičnem ocenjevanju okoljskih tveganj iz prejšnjega odstavka se uporabljajo zlasti naslednja merila:

1. mogoči in dejanski učinki naprave na zdravje ljudi in okolje ob upoštevanju ravni in vrst emisij, občutljivosti lokalnega okolja in tveganja povzročitve nesreč,
2. evidenca ugotovitev o izpolnjevanju pogojev iz okoljevarstvenega dovoljenja in
3. vključenost upravljavca naprave v sistemu okoljevarstvenega vodenja organizacij iz 32. člena tega zakona.

286. člen
(načrt nadzora nad obrati)

(1) Načrt nadzora obratov vsebuje:

1. splošno oceno varstva pred večjimi nesrečami,
2. geografsko območje in seznam obratov, ki ga zajema,
3. seznam skupin obratov z možnimi verižnimi učinki v skladu s predpisom,
4. seznam obratov, za katere bi lahko posamezna zunanja tveganja ali viri nevarnosti povečali tveganje ali posledice večje nesreče,
5. postopke rednega inšpekcijskega nadzora, postopke za izredne inšpekcijske preglede v skladu tretjim odstavkom naslednjega člena,
6. zahteve koordiniranega inšpekcijskega nadzora in druge načine sodelovanja med različnimi inšpekcijskimi organi.

(2) Pri načrtovanju časovnega presledka med dvema pregledoma na kraju samem je treba upoštevati, da načrtovanje med dvema zaporednima pregledoma na kraju ne sme biti daljše od enega leta za obrate večjega tveganja in treh let za obrate manjšega tveganja, razen če se inšpekcijski nadzor izvaja skladno z inšpekcijskim programom, ki ga je na podlagi sistematične ocene nevarnosti večjih nesreč za določen obrat izdelal pristojni organ.

(3) Sistematično ocenjevanje nevarnosti določenega obrata temelji na:

1. možnih učinkih tega obrata na človekovo zdravje in okolje;
2. evidencah o izpolnjevanju zahtev tega zakona in na njegovi podlagi izdanih predpisov glede preprečevanja večjih nesreč in zmanjševanja njihovih posledic;
3. upoštevanju ugotovitev drugih inšpekcijskih pregledov, izvedenih v skladu s tem zakonom in na njegovi podlagi izdanih predpisov.

(4) Inšpekcija iz prvega odstavka 285. člena tega zakona del načrta, ki se nanaša na uskaljen nadzor pripravi v sodelovanju z inšpekcijami, pristojnimi za nadzor nad predpisi s področja ohranjanje narave, kemikalij, energetike, varstva pri delu, notranjih zadev. Te so dolžnosti usklajenega inšpekcijskega nadzora, dolžne vnesti v svoje načrte in letne programe dela.

(5) Določbe tega člena se smiselno uporabljajo za načrtovanje nadzora nad napravami in dejavnostmi, za katere inšpekcija iz prvega odstavka 285. člena tega zakona oceni, da lahko predstavljajo znatnejše tveganje za okolje in zdravje ljudi.

3. Naloge in pooblastila pristojne inšpekcije

287. člen
(inšpekcijski nadzor nad napravami iz 85. člena in obrati)

(1) Inšpekcija iz prvega odstavka 156. člena tega zakona opravlja inšpekcijske preglede skladno letnim programom, ki je pripravljen na podlagi načrta nadzora.

(2) Če inšpekcijski pregled naprave iz 85. člena tega zakona ali obrata iz 105. člena tega zakona pokaže na veliko neskladnost s pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja ali večjo neskladnost s predpisi, se neodvisno od načrta nadzora v šestih mesecih po tem pregledu opravi izredni inšpekcijski pregled na kraju samem.

(3) Inšpekcija opravi izredni inšpekcijski pregled naprave ali obrata tudi zaradi preiskave resnih okoljskih pritožb, ob okoljski škodi iz 155. člena tega zakona ali okoljski nesreči iz 162. ali 163. člena tega zakona ter v primeru izrednih dogodkov takoj, ko je mogoče.

(4) Inšpekcija iz prvega odstavka 156. člena tega zakona mora po vsakem pregledu na kraju naprave iz 85. člena ali obrata iz 105 člena tega zakona pripraviti poročilo, ki opisuje pomembne ugotovitve o skladnosti naprave s pogoji iz okoljevarstvenega dovoljenja in zaključke glede tega, ali je potrebno nadaljnje ukrepanje. Inšpekcija poročilo pošlje upravljavcu naprave najpozneje v dveh mesecih od pregleda naprave.

(5) Poročilo o nadzoru naprave 85. člena tega zakona mora biti v štirih mesecih od dneva pregleda naprave ali obrata dostopno javnosti v skladu z zakonom, ki ureja dostop do informacij javnega značaja.

299. člen **(inšpekcijski nadzor nad obrati)**

(1) V okviru inšpekcijskega nadzora obratov se načrtovano in sistematično preverja tehnične ali organizacijske sisteme ali sisteme vodenja in upravljanja v obratu, s katerimi upravljavec obrata prikaže, da:

1. glede na značilnosti dejavnosti obrata izvaja ustrezne ukrepe za preprečevanje večjih nesreč;
2. zagotavlja ustrezne ukrepe za omejevanje posledic večjih nesreč v obratu in zunaj njega;
3. podatki in informacije iz zasnove zmanjševanja tveganja za okolje ali varnostnega poročila primerno odražajo razmere v obratu;
4. so bile javnosti zagotovljene informacije v skladu s predpisom iz 24. člena tega zakona.

(2) Inšpekcija iz prvega odstavka 285. člena izvaja inšpekcijski nadzor upoštevajoč značilnosti posameznega obrata, in neodvisno od tega, ali je za obrat izdano okoljevarstveno dovoljenje ali izdelano varnostno poročilo ali zasnova zmanjševanja tveganja za okolje.

300. člen **(pooblastilo za odreditev kontrolnega monitoringa)**

(1) Inšpektor lahko odredi izvedbo kontrolnega monitoringa v obsegu, času, roku in na kraju, ki ga sam določi, ne da bi predhodno obvestil osebo, ki je dolžna zagotavljati obratovalni monitoring.

(2) V primeru ugotovitve nepravilnosti nosi stroške kontrolnega monitoringa upravljavec naprave, pri katerem so bile nepravilnosti ugotovljene.

301. člen **(usklajen inšpekcijski nadzor)**

(1) Inšpekcija iz prvega odstavka 285. člena tega zakona lahko za učinkovit nadzor nad napravami iz 85. člena tega zakona in obrati iz 105. člena tega zakona predlaga določenim inšpekcijam iz četrtega odstavka 285. člena tega zakona, da skupaj izvedejo usklajen inšpekcijski nadzor.

(2) Predlog iz prejšnjega odstavka vsebuje razloge in namen usklajenega nadzora, opredelitev pristojnih inšpekcij, udeleženih v usklajenem nadzoru, rok in način izvedbe usklajenega nadzora.

(3) Če posamezna inšpekcija prejšnjega odstavka ugovarja predlogu, o izvedbi usklajenega inšpekcijskega nadzora odloči inšpekcijski svet, ustanovljen po zakonu, ki ureja inšpekcijski nadzor.

(4) Inšpekcije iz prvega odstavka tega člena v okviru usklajenega nadzora izvedejo inšpekcijski pregled naprave ali obrata, vsaka za svoje področje in v skladu s svojimi pristojnostmi, po opravljenem pregledu pa v 10 delovnih dneh od pregleda pristojni inšpekciji pošljejo kopijo zapisnika s prilogami.

(5) Odločitev o usklajenem inšpekcijskem nadzoru sprejme inšpekcijski svet iz tretjega odstavka tega člena sam, če se je zgodila okoljska nesreča ali okoljska škoda, ki jo je povzročil upravljavec naprave iz 85. člena tega zakona ali upravljavec obrata iz 105. člena tega zakona.

4. Ukrepi inšpektorjev

302. člen (ukrepi inšpektorjev)

(1) Inšpektor ima pravico in dolžnost odrediti vse potrebno, da se nepravilnosti, ki jih ugotovi, odpravijo v roku, ki ga določi, če pri opravljanju nalog inšpekcijskega nadzora ugotovi:

1. da naprava ali obrat ne deluje v okviru okoljevarstvenega soglasja, okoljevarstvenega dovoljenja ali dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov,
2. da oseba ne izvaja dejavnosti v okviru okoljevarstvenega dovoljenja, pooblastila ali odločbe o vpisu v register,
3. da naprava ali obrat v predpisanem roku ni prilagodila svojega delovanja in upravnega akta zahtevam, ki izhajajo iz novih ali spremenjenih predpisov ali
4. da je kako drugače kršen zakon ali zakonit predpis.

(2) Ukrepi, ki jih inšpektor odredi v primerih iz prejšnjega odstavka so zlasti:

1. izvedba ukrepov za odpravo virov čezmerne obremenitve v roku, ki ga določi,
2. omejitev oziroma prilagoditev delovanja naprave, obrata ali izvajanja dejavnosti predpisanim mejnim vrednostim in pravilom ravnanja,
3. predlog pristojnemu ministrstvu za odvzem okoljevarstvenega dovoljenja,
4. prepoved obratovanja naprave ali obrata ali izvajanja dejavnosti osebi, ki deluje brez okoljevarstvenega dovoljenja ali dovoljenja za izpuščanje toplogrednih plinov, kadar je to predpisano,
5. prepoved izvajanja dejavnosti osebe, ki nima predpisanega pooblastila ali odločbe o vpisu v register,
6. prepoved izvajanja posega v okolje, za katerega ni bilo pridobljeno okoljevarstveno soglasje, pa za izvedbo posega ni potrebna gradnja po predpisih o graditvi objektov ali pridobitev drugega predpisanega dovoljenja.

(3) Če povzročitelj obremenitve v predpisanem roku ne izvede inšpekcijskega ukrepa ali če obstaja neposredna nevarnost za onesnaženje okolja, okoljsko škodo ali okoljsko nesrečo, pristojni inšpektor, začasno ali trajno prepove:

1. obratovanje naprave ali obrata,
2. opravljanje dejavnosti,
3. uporabo nevarne snovi,
4. izvajanje tehnološkega postopka ali
5. uporabo naprave ali prometnega sredstva.

(4) Inšpektor, pristojen za trg, lahko pri nadzoru predpisov, izdanih na podlagi 23. člena tega zakona, odredi tudi prepoved dajanja proizvodov ali polproizvodov na trg ali prepoved opravljanja storitev.

(5) Pristojni inšpektor lahko izreče ukrep začasne prepovedi vnosa zemljine, odpadkov ali gradbenih proizvodov v tla, če iz okoliščin primera izhaja utemeljen sum, da ta ne ustreza standardom okoljevarstvenega dovoljenja oziroma predpisanim standardom gradbenega proizvoda.

303. člen (izjema)

(1) Prepovedi iz tretjega odstavka 302. člena tega zakona ni dopustno izreči v primeru odlagališča odpadkov po predpisih o odlagališčih odpadkov in čistilne naprave po predpisih o emisijah v vode.

(2) Inšpektor v primeru iz prejšnjega odstavka odredi tiste ukrepe, ki so nujni za to, da delovanje ne povzroča škodljivih posledic za zdravje ljudi ali okolje.

304. člen (priporočilo)

(1) Če inšpektor pri opravljanju inšpekcijskega nadzora naleti na ravnanje oziroma opustitev, ki ne predstavlja kršitve tega zakona ali predpisa ali odločbe, sprejete na njegovi podlagi, predstavlja pa povečano tveganje za okolje ali zdravje ljudi, nesrečo ali čezmerno obremenitev okolja, v zapisniku lahko poda priporočilo za spremembo obratovanja naprave ali obrata ali izvajanja dejavnosti ali priporočilo o potrebni usposobljenosti oseb.

(2) Priporočilo iz prejšnjega odstavka vsebuje predlog ukrepov, ki naj prispevajo k preprečevanju ali zmanjševanju tveganja za zdravje ljudi ali okolje.

(3) Priporočeni ukrepi iz prvega odstavka tega člena nimajo narave zavezujočega inšpekcijskega ukrepa, prizadevanje za doseganje namena iz prejšnjega odstavka pa predstavlja skrbnost dobrega gospodarja.

305. člen (ukrepanje v primeru nezakonito odvrženih odpadkov)

(1) Če so na zemljišču v lasti države ali občine nezakonito odvrženi komunalni odpadki, odredi občinska inšpekcija izvajalcu javne službe ravnanja s komunalnimi odpadki njihovo odstranitev, ta pa jih mora odstraniti v skladu s predpisi o ravnanju z odpadki.

(2) Če so na zemljišču v lasti države ali občine nezakonito odvrženi odpadki, ki niso odpadki iz prejšnjega odstavka, odredi pristojna inšpekcija njihovo odstranitev osebi iz z 180. člena tega zakona, ta pa mora zagotoviti njihovo odstranitev v skladu s predpisi o ravnanju z odpadki.

(3) Če so odpadki nezakonito odvrženi na zemljišču v lasti osebe zasebnega prava in povzročitelj odpadkov ni znan, odredi odstranitev komunalnih odpadkov občinska, drugih odpadkov pa državna inšpekcija, lastniku.

(4) Stroške odstranitve odpadkov iz prvega, drugega in tretjega odstavka tega člena nosi lastnik zemljišča, v primeru, da izvaja posest druga oseba pa oseba, ki izvaja posest.

(5) Če policija ali inšpekcija odkrije povzročitelja nezakonito odvrženih odpadkov, o tem obvesti lastnika zemljišča.

(6) V primeru iz prejšnjega odstavka imata država in občina pravico in dolžnost izterjati vračilo stroškov iz četrtega odstavka tega člena. Pravica do vračila stroškov odstranitve odpadkov zastara v 15 letih od inšpekcijske odločbe, s katero je bila naložena odstranitev odpadkov.

306. člen (posebni ukrepi)

(1) V zvezi z napravo ali obratom, glede katere je inšpektor začasno ali trajno izrekel ukrep iz tretjega odstavka 302. člena tega zakona, lahko inšpektor odredi tudi prepoved razpolaganja z napravo oziroma obratom.

(2) Prepoved iz prejšnjega odstavka je obvezna sestavina odločbe, s katero se izreče inšpekcijski ukrep.

307. člen
(zakoniti prenos inšpekcijske odločbe)

Inšpekcijska odločba, izrečena zaradi kršitev pri delovanju naprave ali obrata, veže tudi pravnega naslednika upravljavca naprave.

6. Nadzor nad izvajanjem občinske gospodarske javne službe varstva okolja

308. člen
(nadzor pristojne inšpekcije)

(1) Pristojna inšpekcija izvaja nadzor nad zagotavljanjem predpisanega obsega in tehničnih lastnosti objektov in naprav gospodarske javne infrastrukture javnih služb varstva okolja.

(2) Če občina ne zagotavlja predpisanega obsega in tehničnih lastnosti objektov in naprav iz prejšnjega odstavka in njene opustitve vodijo ali bi lahko vodile do kršitev prava EU ali za državo zavezujočih ciljev prava EU, inšpekcija občino opozori, naj v določenem roku sprejme ali ustrezno spremeni splošne ali posamične akte ter izvede potrebne ukrepe za zagotovitev ustreznosti objektov in naprav.

(3) Če občina ne ravna v skladu z opozorilom in predlogom iz prejšnjega odstavka, ministrstvo vladi predlaga začetek postopka presoje ustavnosti in zakonitosti občinskega splošnega akta, za katerega meni, da vsebuje normativne opustitve oziroma določila, ki nasprotujejo zakonu in zakonitim uredbam vlade in vodijo do kršitev prava EU ali za državo zavezujočih ciljev prava EU. Ministrstvo oblikuje tudi predlog začasnih ukrepov, skupaj s predlogom začasnega zadržanja ali začasnega načina izvajanja nezakonitega občinskega akta.

(4) Če občina ne ravna v skladu z opozorilom iz drugega odstavka, s katerim inšpekcija občin opozori o potrebnih posamičnih aktih in izvedbenih ukrepih in pristojno ministrstvo ugotovi, da ta opustitev ali kršitev predpisov vodi do kršitev prava EU ali za državo zavezujočih ciljev prava EU, ministrstvo z odločbo naloži občini sprejem ustreznega akta ali izvedbo ukrepov.

(5) Odločbo iz prejšnjega odstavka se izvršuje v skladu z določbami zakona, ki ureja izvršbo upravne odločbe s prisilitvijo. Tako pridobljena sredstva so prihodek okoljskega sklada in se lahko uporabijo le za gradnjo gospodarske javne infrastrukture javne službe varstva okolja v občini, ki ji je bila izrečena odločba iz prejšnjega odstavka.

309. člen
(nadzor občinske inšpekcije)

(1) Nadzor nad izvajalcem občinske gospodarske javne službe iz 193. člena tega zakona in njihovimi uporabniki izvaja občinska inšpekcija.

(2) Nadzor iz prejšnjega odstavka obsega tudi nadzor nad izvrševanjem predpisov, ki jih na podlagi tega zakona izda vlada ali minister in se nanašajo na obveznosti izvajalca občinskih javnih služb ali njihovega uporabnika.

(3) Pri nadzoru iz prejšnjega odstavka je občinska inšpekcija pristojna odrediti vse potrebno, da se nepravilnosti, ki jih ugotovi, odpravijo v roku, ki ga določi.

7. Zagotovitev izvrševanja inšpekcijskih odločb

310. člen **(izvršba s prisilitvijo)**

Kadar inšpektor določi način izvršbe inšpekcijskega ukrepa s prisilitvijo, znašajo denarne kazni:

1. za občino od 40.000 do 150.000 eurov,
2. za drugo pravno osebo ali samostojnega podjetnika posameznika in posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, od 10.000 do 100.000 eurov;
3. za fizično osebo od 2000 do 10.000 eurov.

311. člen **(zastavna pravica)**

(1) Republika Slovenija ima v zavarovanje terjatev iz naslova stroškov izvedbe izrečenih ukrepov in glob, odmerjenih na podlagi tega zakona, do celotnega poplačila zakonito zastavno pravico na celotnem nepremičnem premoženju osebe, zoper katero je izrečen izvršljiv inšpekcijski ukrep.

(2) Pristojna inšpekcija hkrati z izdajo odločbe iz prejšnjega odstavka predlaga vpis zakonite zastavne pravice iz prvega odstavka tega člena v višini glob in ocenjenih stroškov izvedbe ukrepov, določenih v inšpekcijskem postopku iz prejšnjega odstavka.

(3) Pristojna inšpekcija predlaga izbris zastavne pravice iz prejšnjega odstavka, če zavezanec izvede vse odredjene ukrepe.

(4) Izbris zastavne pravice iz drugega odstavka tega člena lahko predlaga tudi zavezanec, ki mora k predlogu za izbris priložiti potrdilo inšpekcije o izvršeni odločbi ali sklep o ustavitvi inšpekcijskega postopka.

312. člen **(zaznamba prepovedi)**

(1) Odločbo, s katero se izreče inšpekcijski ukrep prepovedi po določbah tretjega odstavka 302. člena tega zakona, inšpektor nemudoma pošlje pristojnemu sodišču, da jo po uradni dolžnosti vpiše v zemljiško knjigo.

(2) Odločbo, s katero se izrečejo posebni ukrepi iz prvega odstavka 306. člena tega zakona, inšpektor nemudoma pošlje pristojnemu sodišču, da jo po uradni dolžnosti vpiše v zemljiško knjigo.

(3) Zaznamba iz prejšnjega odstavka se izbriše iz zemljiške knjige na predlog pristojnega inšpektorja, potrdilo inšpekcije o izvršeni odločbi ali sklep o ustavitvi inšpekcijskega postopka.

Okoljevarstvena nadzorna služba

313. člen **(okoljevarstvena nadzorna služba)**

Posamezna dejanja v postopku pred izdajo odločbe v inšpekcijskih zadevah po tem zakonu, zlasti ugotavljanje dejstev in okoliščin in nadzor nad spoštovanjem izdanih ukrepov inšpektorjev, lahko izvajajo v okviru inšpekcijskega nadzora, pristojne za varstvo okolja, tudi okoljevarstvene nadzornice ali okoljevarstveni nadzorniki (v nadaljnjem besedilu: okoljevarstveni nadzorniki).

314. člen (naloge in pooblastila)

(1) Posamezna dejanja iz prejšnjega člena se nanašajo zlasti na nadzor nad:

1. onesnaževanjem zraka iz srednjih in malih kurilnih naprav ter obrti in obrti podobnih dejavnosti,
2. onesnaževanjem voda iz malih komunalnih čistilnih naprav ter obrti in obrti podobnih dejavnosti,
3. skladiščenjem nevarnih snovi v stanovanjskih objektih ter obrti in obrti podobnih dejavnostih,
4. ravnanjem z odpadki v obrti in obrti podobnih dejavnostih,
5. obremenjevanjem okolja s hrupom iz obrti in obrti podobnih dejavnostih ter
6. obremenjevanjem okolja z elektromagnetnim sevanjem iz virov, za katere ni treba zagotavljati obratovalnega monitoringa.

(2) Okoljevarstveni nadzornik ima pravico vstopiti in pregledati napravo ali obrat, v katerem se nahaja vir obremenjevanja okolja, zahtevati in dobiti na vpogled dokument, s katerim lahko ugotovi istovetnost oseb, in druge listine potrebne za ugotovitev stopnje obremenjevanja okolja.

315. člen (pogoji za okoljevarstvene nadzornike)

(1) Okoljevarstveni nadzornik je posebej usposobljena oseba, ki ima najmanj peto stopnjo strokovne izobrazbe in ima pooblastilo po tem zakonu, ki ga izda minister po opravljenem preizkusu znanja.

(2) Preizkus znanja iz prejšnjega odstavka se izvede na podlagi predpisanega programa preverjanja strokovnega znanja, ki obsega poznavanje predpisov s področja varstva okolja in splošnega upravnega postopka.

(3) Vlada predpiše program strokovnega usposabljanja in preverjanje znanja ter podrobnejši način in postopek za izdajanja pooblastila po tem zakonu.

(4) Okoljevarstveni nadzornik ima službeni znak in izkaznico.

(5) Minister v soglasju z ministrom, pristojnim za upravo, predpiše podrobnejše določbe o službenem znaku in izkaznici varstvenega nadzornika.

X. KAZENSKE DOLOČBE

316. člen (prekrški)

(1) Z globo od 75.000 do 125.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če:

1. nima okoljevarstvenega dovoljenja za zbiranje, predelovanje ali odstranjevanje odpadkov (drugi odstavek 30. člena),
2. prevaža, trguje ali posreduje pri zagotavljanju predelave ali odstranjevanja odpadkov, pa ni vpisana v register (tretji odstavek 30. člena),
3. nima okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave iz 85. člena tega zakona,

4. izvaja poseg brez okoljevarstvenega soglasja (prvi odstavek 71. člena),
5. nima okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje naprave iz 99. člena tega zakona,
6. nima okoljevarstvenega dovoljenja za obratovanje obrata iz 105. člena tega zakona,
7. nima dovoljenja za izpuščenje toplogrednih plinov iz 191. člena tega zakona.

(2) Z globo od 50.000 do 75.000 eurov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 3.500 do 4.100 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba občine.

(4) Če stori prekršek iz prvega odstavka tega člena, katerega posledica je okoljska nesreča ali okoljska škoda skladno z določbami tega zakona ali ker je bil storjen z naklepom ali namenom koristoljubnosti, se kaznuje:

1. pravna oseba z globo od 225.000 do 375.000 eurov,
2. samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, z globo od 150.000 do 225.000 eurov in
3. odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali
4. odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba občine z globo od 10.500 do 12.300 eurov.

317. člen (prekrški)

1) Z globo 10.000 do 125.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če:

1. ravna v nasprotju z okoljevarstvenim dovoljenjem za zbiranje, predelovanje ali odstranjevanje odpadkov (drugi odstavek 30. člena),
2. prevaža, trguje ali posreduje pri zagotavljanju predelave ali odstranjevanja odpadkov v nasprotju s pravili o ravnanju z odpadki (prvi in četrti odstavek 30. člena),
4. ravna v nasprotju z okoljevarstvenim soglasjem (tretji odstavek 81. člena),
5. ravna v nasprotju z okoljevarstvenim dovoljenjem za obratovanje naprave (92. člen),
6. ravna v nasprotju z okoljevarstvenim dovoljenjem za obratovanje druge naprave (101. člen),
6. ravna v nasprotju z okoljevarstvenim dovoljenjem za obratovanje naprave (109. člen).

(2) Z globo od 10.000 do 75.000 eurov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 1.000 do 4.100 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba občine.

(4) Če stori prekršek iz prvega odstavka tega člena, katerega posledica je okoljska nesreča ali okoljska škoda skladno z določbami tega zakona ali ker je bil storjen z naklepom ali namenom koristoljubnosti, se kaznuje:

1. pravna oseba z globo od 225.000 do 375.000 eurov,
2. samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost, z globo od 150.000 do 225.000 eurov in
3. odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali
4. odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba občine z globo od 10.500 do 12.300 eurov.

317. člen (prekrški)

(1) Z globo 40.000 do 75.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če:

1. uporablja za svoj proizvod znak za okolje, ki mu ni podeljen, ali ga uporablja v nasprotju s predpisanimi in določenimi pogoji, ali označi proizvod z znakom, ki je tako podoben znaku za okolje, da bi lahko ustvaril zmedo na trgu ali zavedel potrošnike (sedmi in osmi odstavek 47. člena),
2. se sklicuje na registracijo svoje organizacije v sistemu EMAS ali uporablja znak EMAS, ne da bi bil vključen v ta sistem skladno s predpisi, ali uporablja znak, ki je tako podoben znaku EMAS, da bi lahko ustvaril zmedo na trgu ali zavedel potrošnike (deseti odstavek 48. člena),
3. ne prijavi ministrstvu spremembe naprave iz 85. člena tega zakona (prvi odstavek 95. člena),
4. ne obvesti ministrstva o nameri dokončnega prenehanja obratovanja naprave iz 85. člena tega zakona (prvi odstavek 98. člena),
5. ne obvesti ministrstva o izvedbi ukrepov (sedmi odstavek 98. člena),
6. ne prijavi ministrstvu spremembe naprave iz 99. člena tega zakona (prvi odstavek 104. člena),
7. ne obvesti ministrstva o nameri dokončnega prenehanja obratovanja naprave iz 99. člena tega zakona (sedmi odstavek 104. člena),
8. ne prijavi ministrstvu spremembe naprave iz 99. člena tega zakona (prvi odstavek 104. člena),
9. ne prijavi ministrstvu spremembe obrata iz 105. člena tega zakona (prvi odstavek 110. člena),
10. ne obvesti pristojno inšpekcijo o nameri zmanjšati ali spremeniti nevarne snovi v obratu iz 105. člena tega zakona (prvi odstavek 111. člena),
11. ne obvesti ministrstva in inšpekcijo o nameri dokončnega prenehanja obratovanja obrata iz 105. člena tega zakona (prvi odstavek 112. člena),
12. ne obvesti ministrstva o neposredni nevarnosti za nastanek okoljske škode in ne izvede vseh potrebnih ukrepov za njeno preprečitev (prvi odstavek 154. člena),
14. ne obvesti ministrstva o nastanku okoljske škode in ne izvede vseh potrebnih ukrepov za njeno omejitev (prvi odstavek 155. člena),
15. ravna v nasprotju s 193. členom,
16. ne obvesti ministrstva o prenehanju obratovanja naprave iz 191. člena tega zakona ali upravljavca (prvi odstavek 194. člena),
17. izvaja monitoring brez odobritve ministrstva (prvi odstavek 213. člena in drugi odstavek 214. člena),
18. ne zagotavlja izvajanja načrta monitoringa in do predpisanega roka ne pošlje poročila o emisijah toplogrednih plinov (prvi in drugi odstavek 213. člena),
19. preverja poročilo o emisijah toplogrednih plinov brez pridobljene akreditacijske listine (prvi odstavek 215. člena),
20. ne izvrši odrejenih inšpekcijskih ukrepov ali ravna v nasprotju z njimi (285. člen tega zakona).

(2) Z globo 30.000 do 50.000 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 2.000 do 3.500 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba občine.

318 (prekrški)

(1) Z globo od 20.000 do 40.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če:

1. kot povzročitelj večje nesreče ne izvede vseh predpisanih ukrepov iz 162. člena,
2. v delovnem ali pogodbenem razmerju nima najmanj enega pooblaščenca za varstvo okolja (prvi odstavek 46. člena),
3. povzroči začasno ali občasno čezmerno obremenitev okolja, pa za to ni pridobil dovoljenja pristojnega občinskega organa (prvi odstavek 149. člena),

4. ne zagotavlja obratovalnega monitoringa ali ne dovoli vstopa v poslovne ali druge prostore ali 5. ne sporoča podatkov obratovalnega monitoringa ministrstvu ali občini skladno s predpisi (prvi, tretji in četrti odstavek 274. člena) ali

6. kot izvajalec obratovalnega monitoringa krši metodologijo izvajanja obratovalnega monitoringa in način ter obliko poročanja podatkov, ki ju predpiše minister (peti odstavek 274. člena).

(2) Z globo 10.000 do 20.000 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo 1.500 do 2.000 eurov se kaznuje za prekršek iz prvega odstavka tega člena tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba občine.

319. člen (prekrški)

(1) Z globo od 10.000 do 20.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če:

1. kot povzročitelj okoljske nesreče nemudoma ne obvesti o njej organa, pristojnega za obveščanje (prvi odstavek 162. člena),

2. njen pooblaščenec za varstvo okolja ne izpolnjuje predpisanih pogojev (četrti odstavek 46. člena),

3. ne obvesti ministrstva o imenovanju pooblaščenca za varstvo okolja, spremembah njegovih nalog in pooblastil ali njegovi razrešitvi (peti odstavek 46. člena),

4. kot lastnik ali drug posestnik zemljišča ravna v nasprotju s prvim odstavkom 273. člena.

(2) Z globo od 5.000 do 10.000 eurov se kaznuje za prekršek iz prejšnjega odstavka samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 1.000 do 1.500 eurov se kaznuje za prekršek iz prvega odstavka tega člena tudi odgovorna oseba pravne osebe ali odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost, ali odgovorna oseba občine.

(4) Z globo 200 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, če stori dejanje iz 1. in 4. točke prvega odstavka tega člena.

320. člen (izrekanje globe)

(1) Osebi, ki je storila prekršek iz 316., 317., 318. in 319. člena tega zakona, se lahko v hitrem postopku izreče globa v znesku, ki je višji od najnižje predpisane globe, če je globa predpisana v razponu.

(2) Pri odločanju o višini globe iz prejšnjega odstavka se upošteva teža prekrška in njegove posledice za okolje.

XII. POSEBNE DOLOČBE

1. Koncesija na naravnih dobrinah

321. člen

(predmet in plačilo koncesije)

- (1) Država ali občina (v nadaljevanju: koncedent) lahko proti plačilu podeli koncesijo za upravljanje, rabo ali izkoriščanje naravne dobrine, ki je v njeni lasti ali ima na njej zakonito pravico upravljanja ali gospodarjenja, pravni ali fizični osebi (v nadaljevanju: koncesionar), če je ta usposobljena za njeno izvajanje.
- (2) Če koncesijo na naravni dobrini podeli država, pripada del plačila za koncesijo tudi občini, na katere območju se koncesija izvaja oziroma nanjo vpliva, in sicer v deležu, ki je na podlagi ugotovljene razvitosti infrastrukture in obremenjenosti okolja ob sodelovanju te občine določen v koncesijskem aktu. Merila za določanje razvitosti infrastrukture in obremenjenosti okolja predpiše vlada.
- (3) V koncesijskem aktu iz prejšnjega odstavka se določi, da je občina upravičena tudi do dela plačila koncesije, ki pripada državi, če sredstva vloži v gradnjo infrastrukture lokalnega pomena za izvajanje gospodarskih javnih služb varstva okolja iz 193. člena tega zakona. V koncesijskem aktu se določi tudi način zagotavljanja učinkovitosti, namenskosti in zakonitosti porabe teh sredstev.
- (4) Občina je upravičena do sredstev iz prejšnjega odstavka, če ima veljaven načrt razvojnih programov po predpisih o javnih finančah usklajen z operativnim programom iz 19. člena tega zakona in zagotavlja izvajanje obvezne gospodarske javne službe iz 193. člena tega zakona.
- (5) Občini nakazana sredstva iz tretjega odstavka tega člena se morajo v proračunu občine izkazovati kot namenski prejemki in porabljati kot namenski izdatki v skladu s predpisi o javnih finančah.
- (6) Vlada lahko določi, da se del plačila za koncesijo, ki pripada občini skladno z določbami prejšnjih odstavkov, ne upošteva pri izračunu njenih lastnih prihodkov po predpisih o financiranju občin, če ima občina zaradi izvajanja koncesije stroške zaradi omejene rabe prostora, vzdrževanja in gradnje lokalne infrastrukture ali potrebe po razvojni pomoči.
- (7) Koncesija na naravni dobrini se lahko podeli, če so izpolnjeni vsi okoljevarstveni pogoji, ki so za poseg v okolje določeni s tem zakonom ali zakoni, ki urejajo varstvo in rabo naravnih dobrin. Koncesija se lahko podeli samo na podlagi javnega razpisa, če zakon ne določa drugače.
- (8) Pri pridobitvi koncesije na podlagi javnega razpisa se lahko uveljavlja prednostna pravica. Prednostno pravico pridobitve koncesije ima lastnik zemljišča, na katerem je naravna dobrina, če izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka tega člena.
- (9) Vlada predpiše primere in pogoje, pod katerimi se lahko koncesija na naravni dobrini podeli brezplačno.
- (10) Vlada v predpisu iz prejšnjega odstavka predpiše tudi, kaj se šteje za omejeno rabo prostora in razvojno pomoč, način izkazovanja stroškov in merila za določitev dela plačila za koncesijo iz šestega odstavka tega člena.

**322. člen
(koncesijski akt)**

- (1) Podlaga za podelitev koncesije na naravni dobrini je koncesijski akt.
- (2) Koncesijski akt je predpis vlade ali predpis občine.
- (3) Koncesijski akt vsebuje zlasti:
 1. opredelitev naravne dobrine, za katero se daje koncesija,

2. predmet koncesije in opredelitev obsega in morebitne izključnosti koncesije,
3. opredelitev okoljevarstvenih pogojev, pogojev varstvenega režima ter načina upravljanja, rabe ali izkoriščanja naravne dobrine,
4. navedbo dejavnosti, ki jo lahko opravlja koncesionar v zvezi s pravico, ki je predmet koncesije,
5. pogoje, ki jih mora izpolnjevati koncesionar,
6. morebitna javna pooblastila koncesionarja,
7. začetek in čas trajanja koncesije,
8. območje, na katero se nanaša koncesija,
9. plačilo za koncesijo ter deleža države in občine,
10. pooblastilo za nadzor nad izvajanjem koncesije,
11. razloge in način prenehanja koncesije,
12. dolžnosti koncesionarja glede sanacije, vzpostavitve novega in nadomestitve prejšnjega stanja okolja in
13. pooblastila in pogoji za sklenitev in začetek veljavnosti koncesijske pogodbe.

323. člen **(druga vprašanja koncesije)**

Za pridobivanje in izbor koncesionarjev, za javni razpis, za vprašanja v zvezi s koncesijsko pogodbo, za varstvo koncesionarjev in reševanje sporov, za prenehanje koncesijskega razmerja, za prenos koncesije, obvezno koncesijo, višjo silo in odgovornost koncesionarja za ravnanje zaposlenih se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja gospodarske javne službe in javno-zasebno partnerstvo, če z zakonom ni drugače določeno.

2. Shranjevanje ogljikovega dioksida

324. člen **(shranjevanje ogljikovega dioksida)**

Na območju Republike Slovenije in v njenem epikontinentalnem pasu je vbrizgavanje in shranjevanje tokov ogljikovega dioksida (geološko shranjevanje ogljikovega dioksida) prepovedano.

XIII. PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

325. člen **(nacionalni program varstva okolja in operativni programi)**

(1) Nacionalni program varstva okolja, sprejet na podlagi Zakona o varstvu *okolja* (Uradni list RS, št. 39/06 – uradno prečiščeno besedilo, 49/06 – ZMetD, 66/06 – odl. US, 33/07 – ZPNačrt. 57/08 – ZVO-1A, 70/08, 108/09 – ZpNačrt-A, 48/12, 57/12, 92/13, 56/15, 102/15 in 30/16; v nadaljnjem besedilu: ZVO-1), se šteje za nacionalni program varstva okolja po tem zakonu do sprejetja novega.

(2) Operativni programi varstva okolja, sprejeti na podlagi ZVO-1, se štejejo za operativne programe po tem zakonu.

326. člen **(okoljevarstveno soglasje)**

Okoljevarstveno soglasje, izdano na podlagi 61. člena ZVO-1, se šteje za okoljevarstveno soglasje, izdano na podlagi 71. člena tega zakona.

327. člen
(okoljevarstveno dovoljenje)

Okoljevarstveno dovoljenje, izdano na podlagi 72 člena ZVO-1, se šteje za okoljevarstveno dovoljenje, izdano na podlagi 90. člena tega zakona.

Okoljevarstveno dovoljenje, izdano na podlagi 82 člena ZVO-1, se šteje za okoljevarstveno dovoljenje, izdano na podlagi 101. člena tega zakona.

Okoljevarstveno dovoljenje, izdano na podlagi 89 člena ZVO-1, se šteje za okoljevarstveno dovoljenje, izdano na podlagi 109. člena tega zakona.

328. člen
(dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov)

Dovoljenje za izpuščanje toplogrednih plinov, izdano na podlagi 118 člena ZVO-1, se šteje za okoljevarstveno dovoljenje, izdano na podlagi 191. člena tega zakona.

329. člen
(vpis v register in pooblastila)

(1) Odločbe, izdane na podlagi tretjega odstavka 20. člena ZVO-1, se štejejo za vpis v register iz 278. člena tega zakona.

(2) Pooblastila, izdana na podlagi 101. a člena tega zakona, se štejejo za pooblastila, izdana na podlagi 275. člena tega zakona.

330. člen
(seznam upravljavcev in naprav in razdelitev emisijskih kuponov)

(1) Seznam upravljavcev naprav, izdan na podlagi 126.a člena ZVO-1, je seznam naprav iz 200. člena tega zakona.

(2) Za emisijske kupone, izdane upravljavcem naprav iz 118. člena ZVO-1 na podlagi 130. člena ZVO-1 se šteje, da so bili izdani na podlagi določb 208. člena tega zakona.

(3) Do uveljavitve predpisa iz tretjega odstavka 212. člena tega zakona opravlja naloge in pooblastila nacionalnega administratorja v skladu z Uredbo 389/2013/EU Agencija Republike Slovenije za okolje.

331. člen
(Eko sklad, Slovenski okoljski javni sklad)

(1) Eko sklad, Slovenski okoljski javni sklad, ustanovljen na podlagi ZVO-1, nadaljuje s svojim delom kot Eko sklad, Slovenski okoljski javni sklad skladno iz 238. člena tega zakona.

(2) Postopki, ki so se za dodelitev sredstev sklada iz prejšnjega odstavka začeli pred uveljavitvijo tega zakona, se končajo po ZVO-1.

332. člen
(Svet za trajnostni razvoj in varstvo okolja)

Svet za trajnostni razvoj in varstvo okolja Republike Slovenije, ustanovljen na podlagi ZVO-1, nadaljuje s svojim delom kot Svet za trajnostni razvoj iz 262. člena tega zakona.

333. člen
(obvezna državna gospodarska javna služba ravnanja z živalskimi odpadki)

(1) Do ureditve obvezne državne gospodarske javne službe ravnanja z živalskimi odpadki, ki so po predpisih na področju veterinarstva stranski živalski proizvodi kategorije 1 in 2, z zakonom, ki ureja veterinarstvo, se za njeno izvajanje uporabljajo določbe ZVO-1.

(2) Vlada pripravi predlog zakonske ureditve javne službe iz prejšnjih odstavkov v roku enega leta od uveljavitve tega zakona

334. člen
(dokončanje postopkov)

(1) Postopki, začeti za pridobitev upravnih aktov po določbah ZVO-1, pa ne končani do uveljavitve tega zakona, sekončajo po določbah ZVO-1.

(2) Inšpekcijski postopki, začeti pa ne končani pred uveljavitvijo tega zakona, se končajo po določbah ZVO-1.

335. člen
(uskladitev predpisov)

(1) Z dnem uveljavitve tega zakona se v Uredbi o preprečevanju večjih nesreč in zmanjševanju njihovih posledic (Uradni list RS, št. 22/16) in v Uredbi o merilih za določitev najmanjše razdalje med obratom in območji, kjer se zadržuje večje število ljudi, ter infrastrukturo (Uradni list RS, št. 34/08) izraza "obrat manjšega tveganja" in "obrat večjega tveganja" nadomestita z izrazoma "obrat nižje stopnje" in "obrat višje stopnje" v ustreznih sklonih.

(2) Predpisi občin, sprejeti na podlagi ZVO-1, se v zadevah varstva okolja uskladijo z določbami tega zakona najkasneje do 31. decembra 2018.

337. člen
(prenehanje veljavnosti)

(1) Z dnem uveljavitve tega zakona prenehajo veljati:

1. ZVO-1,
2. Zakon temeljih geološke dejavnosti, pomembne za vso državo (Uradni list SFRJ, št. 63/90),
3. 4., 6. in 10. člen Zakona o seizmološki službi (Uradni list SRS, št. 14/78, 42/86 in Uradni list RS, št. 32/93 – ZVO) in

3. Pravilnik o monitoringu ponorov in emisij toplogrednih plinov zaradi rabe tal, spremembe rabe tal in gozdarstva (Ur. l. RS, št. 50/10).

(2) V 374. členu Zakona o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju (Uradni list RS, št. 13/14 -uradno prečiščeno besedilo in 10/15-popr.) se v 1. točki drugega odstavka črta besedilo: »onesnažena nepremičnina ali odpadki, če stečajna masa ne zadošča za stroške sanacije,«.

(3) Predpisi, izdani na podlagi zakonov iz 1. in 2. točke prvega odstavka tega člena, veljajo do izdaje novih.

338. člen
(začetek veljavnosti zakona)

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.